

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TAKVİM KIZI

Şubat

AUDREY
CARLAN

*“Takvim Kızı-Şubat en az
serinin ilk kitabı kadar iyiydi.*

*Mart ayını sabırsızlıkla
bekliyorum...”*

Author Groupies

*“Audrey Carlan yine yapmış
yapacağını! Kelimeleriyle
beni ağlattı, güldürdü,
kahkaha attırdı. Bu seriye
âşık oldum.”*

Hooks & Books Book Blog

TAKVİM KIZI

AUDREY CARLAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARKADYA BİTTER YAYINLARI

TAKVİM KIZI - ŞUBAT
AUDREY CARLAN

Özgün adı: Calendar Girl – February

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay
Yayına Hazırlayan: Yasemin Büte & Çağla Dirice Çakır
Çevirmen: Esra Çetin
Editör: Arzu Sarı
Kapak ve Sayfa Tasarım: Ayşe Çalışkan

MİMOZA MATBAACILIK, SAN. VE TİC. A.Ş
Merkezefendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1-3
Topkapı - İstanbul
Tel: 0212 482 99 10

Cilt: Erdoğanlar Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 33198

1. Baskı: Aralık 2016
ISBN: 978-605-188-056-3

© Audrey Carlan, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı Ticaret Limited Şirketi aracılığıyla alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA BİTTER YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks: 0212 – 544 66 70
info@arkadya.net

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Arkadya Bitter Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

TAKVİM KIZI

AUDREY CARLAN

İngilizceden Çeviren

Esra Çetin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jeananna Goodall;

Bir yıl önce ilk romanımı yayınladım.

*O zamandan beri en büyük destekçim ve
bir numaralı hayranımsın.*

Şimdi sana arkadaşım demekten onur duyuyorum.

*Yarattığım karakterleri, sanki sana aitlirmiş gibi sevdin ve
duygusal olarak onlara bağlanmamı sağladın.*

*Birçok yeteneğin var ve onları benimle paylaştığın için
sana minnettarım.*

Sevgi ve ıııkla kal.

Birinci Bölüm

Ş oför, antik çağlara aitmiş gibi görünen eski asansörün demir kapısını aşağıya çekince gürültülü bir çınlama sesi çıktı. Seattle-Tacoma Uluslararası Havaalanı'ndaki bagaj alım bölümünden çıktığımı gördükten sonra, "Sen Mia mısın?" diye sorması dışında adamın ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı. Millie teyzem bir oduncuya benzeyen dev gibi bir adamın beni bir sonraki müşteriye götüreceğini söylediği ve üzerinde tam adımın yazılı olduğu bir tabela tuttuğu için onu takip etmenin güvenli olduğunu düşünmüştüm. Dev gibi kısmı şaka değildi, ama bunun boyuyla bir ilgisi yoktu. Adam benden sadece birkaç santim uzundu, fakat boy konusundaki eksikliğini kilosuyla kapatmıştı. Bana profesyonel güreşçileri ve iriyarı vücut geliştiricileri hatırlatıyordu.

Onuncu kata çıkan asansör sarsılarak durunca Paul Bunion'un küçük kardeşine çarptım. Adam adeta sert bir duvardı. Üzerine devrilmeme rağmen adamın tek bir kası bile oynamadı, kendisi sadece adeta bir hayvan gibi homurdandı. Asansörün kapısı açıldı ve Bunion beni gerisi bir depo gibi görünen

bir alana doğru ilerletti. Çatı kirişleri ve boru tesisatı açıktaydı. İçeride toplanmış büyük bir kalabalık vardı ve insanların yarısı çıplaktı.

Kendimi nasıl bir işin içine sokmuştum böyle?

Ben etrafımda olan biten her şeyi anlamlandırmaya çalışarak deponun girişinde öylece dururken, fotoğraf makineleri şaklıyor, aydınlatma teçhizatıyla projektörler oradan oraya taşınıyordu. Bunun çantamı bir duvarın dibine bıraktı ve yüzüne yapıştırdığı bir fotoğraf makinesiyle çömelmiş olan adamı işaret etti. “Bay Dubois,” diye homurdandıktan sonra aniden arkasını döndü ve beni orada yalnız bırakarak geldiğimiz asansörün kapısından içeri girdi.

“Az konuşan bir adam.” Cığerlerimdeki havayı yavaş yavaş dışarı bıraktım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir kenarda oturup yanıma birinin yaklaşmasını mı beklemeliydim ki umarım bu kişi etraftaki çıplak erkek ya da kadınlardan biri olmazdı, yoksa göremediğim bir şeyin fotoğrafını çekmekle meşgul olan adamı rahatsız mı etmeliydim?

Beklemek yerine etrafı incelemeye karar vererek dolaşmaya başladım. Burası geniş bir daireydi. Sağ tarafta duvarlar kırık dö-kük pencerelerle kaplıydı, pencerelerin birkaçı alt taraftan açılmış, diğerleriye tamamen kapalıydı. Açık olanlar için sanki bir çevirme kolu kullanılmış gibi görünüyordu ki bence bu son derece müthiş bir şeydi. Yanlarından geçtiğim çıplak ve yarı çıplak kadınlar devasa beyaz tuvallerin önünde hareket ederken beni ölçüp biçtiler. Tam olarak modellik yaptıkları söylenemezdi, sadece tuvallerin yanında duruyorlardı. Her bir model öylesine poz veriyordu ve siyah kıyafetli bir görevli, dirseğini şuraya koy ya da ayağını şuraya koyuyordu.”

mükemmel olması için uğraşıyordu. Sonra da modelin karşısına geçip tek bir fotoğraf çekiyor ve her şeye en baştan başlıyordu. Ufak tefek manevralar, sonrasında başka bir fotoğraf. Her şey oldukça tuhaftı.

Çıplak bir çiftin büyük beyaz bir tuvalin üzerine uzanmış olduğu alana doğru ilerledim. Görevlilerden biri çiftin üzerinde asılı duran bir platforma çıkan merdivenleri tırmandı ve düzenli bir şekilde üzerlerine parlak mavi boyaya benzeyen bir şeyi dökmeye başladı. “Hareket etmeyin!” diye bağırdı. “Yoksa en baştan başlamak zorunda kalacağız ve Bay Dubois bundan hiç hoşlanmaz.” Çift, çıplak bir şekilde birbirine yapışık bir halde yatmaya devam etti. Kadın modelin elleri, sanki erkek modeli öpmek üzereymiş gibi adamın boynuna dolanmıştı. Adamın kolları da kadını sarıyordu. Bir eli, kadının bacağına kalçasının üzerinde tutmak için poposundaydı ve diğeri de başının arkasında duruyordu.

Boya bacaklarından aşağıya akıp tuvalin üzerine damladı. “Kıpırdamayın,” diye uyardı adam. Önümde gerçekleşen bu garip sahnenin işleyişi beni öylesine büyülemişti ki boynumdaki saçların bir tarafa alındığını hissedinceye kadar birinin arkama geldiğini duymamıştım.

Boynumla omzumun buluştuğu kıvrımın üzerine kondu-
lan yumuşak öpücüğü hissetmeden hemen önce kulağıma, “Kusursuzluk,” diye fısıldandığını duydum.

Nereye gittiğime dikkat etmeksizin, sadece bana dokunan yabancıdan kaçınmak amacıyla geriye doğru çekilince arkamdaki bir şeye çarptım. Ben dönmeden, botum tuvalin köşesine takıldı ve boyayı

devrildim. Sonrasıysa tam bir kaostu. Kovayı tutan adam öne doğru sendeledi ve yapışkan mavi boya kovanın dışına akarak tuvalle zemini koruyan muşambanın üzerine sıçradı.

Platformun altında yatan çift gelen felaketi fark etmiş olmaydı, çünkü adam, sanki silahlı kuvvetlerde savaş eğitimi almış gibi seksi çıplak kadını yan tarafa doğru yuvarladı. Böylece daha fazla boyaya bulanmayıp üzerlerine düşmekte olan platformdan da kıl payı kurtuldular.

Ama ben o kadar şanslı değildim.

Geriye doğru düşerken diğer botumun topuğu tuvali delip geçince ayağım sıkıştı kaldı ve bedenim tam aksi yönde kıvrıldı. Ayak bileğim acı verici bir şekilde dönünce çığlık attım ve mavi boyaya bulanmış yırtık tuvalin üzerine düştüm.

“Yüce İsa!” Kaçmaya çalıştığım adam kargaşanın içine daldı ve koltukaltlarımdan tutarak beni ayağa kaldırdı. Bal rengindeki büyüleyici gözleri endişeyle bakıyordu. Gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler muhtemelen benden on yaş büyük olduğunu gösteriyordu. Doğal kızıl-kahve ve altın rengi ışıltıların olduğu kumral saçını başının arkasında sıkı bir topuz yapmıştı. Heykeltıraşların elinden çıkmış gibi görünen çenesi ve dolgun dudakları kusursuzca kesilmiş sakalıyla çevriliydi. Daha önce sakallı bir erkekle hiç flört etmemiştim ama şimdi bu adamın önünde duruyorken, güçlü kollarıyla beni uzun ve kaslı bedenine yakın tutuyorken bunun nedenini bir türlü anlayamıyordum. Adam nefes kesecek kadar yakışıklıydı. Bana Ben Affleck’i hatırlatsa da ondan çok daha seksiydi.

“Seni korkutmak istemedim. Seni orada dururken gördüm ve o kadar güzeldin ki! Dudaklarımı o mükemmel tenine
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

değdirmem gerekiyordu. Sen *benim Mia'm* olmalısın,” dedi hayranlıkla. Karamel rengi gözleriyle saçlarımdan topuklu botlarıma kadar baştan aşağı yavaşça beni inceledi. O kahrolası botları hızla şişen bileğimden çıkarır çıkarmaz fırlatıp atacaktım.

İncinen ayağımın topuğuyla yere basarak yaptığım hızlı demeye tüm bacağıma şiddetli bir ağrının yayılmasıyla sonuçlandı. Acıyla haykırdım ve tırnaklarımı adamın etine geçirerek koluna tutundum. “Aman Tanrım, gerçekten incitmişsin!”

“Öyle mi dersin?” Adam, beni sanki bir prensesmişim gibi kucağına alarak çift kişilik bir kanepeye doğru götürürken gözlerimi devirdim. Yalnız bu tam olarak bir kanepe değildi, bir tarafının daha alçak ve diğer tarafının daha yüksek olduğu kıvrımlı bir arkallığı vardı. Yardıma ihtiyaç duyan genç bir kadının elini alnına atıp iç geçirerek mükemmel bir şekilde üzerine bayıldığı, eski romantik filmlerde görebileceğiniz türden bir koltuktu. Bense dişlerimi gıcırdatıyordum, bacağımyı oynatmaya kalkacak olan herhangi birini ısırmaya hazırdım.

Siyah giyen görevli adamlardan biri, “Hemen bir doktor çağıracağım!” dedi yanımdaki yabancıya. O anda bu yabancıнын müşterim olduğunu tahmin ettim.

“Hayır, *ce n'est pas nécessaire*,*” dedi adam akıcı bir Fransızcayla. “3B ile iletişime geç. Orada oturan kadın, bir doktor ve benim arkadaşım.” Gözlerimin içine baktı. “İyi olacaksın Mia,” diyerek bana güvence verdi, belli belirsiz aksanıyla konuşurken karşısında bayılabiliirdim, fakat bacaklarımyın arasındaki zonklama kesinlikle gerçektir. Aksanlı konuşan erkekler ölümcül derecede seksiydi. Ancak zonklamaya neden olan şey

bacağımdan yayılan şiddetli sancı da olabilirdi. Fakat ben ilk seçeneğin olduğundan emindim.

Dakikalar içinde eski moda bir doktor çantasına benzeyen bir şey taşıyan ufak tefek bir kadın hızla içeriye girdi. Hemen kendini tanıttı ve bacağıma hiç sarsmadan botumu çıkarmama yardımcı oldu. Doktor bileğimi dürtüklerken arkamdan gelen bir gülme sesi duydum. Adının Alec Dubois olduğunu bildiğim müşteriye baktım, gerçi henüz tam anlamıyla tanışmamıştık.

“Ne?”

“Çorapların. Kesinlikle büyüleyici, *ma jolie*,” diyen Alec konuşmasını Fransızca bitirdi ve bu kulağa oldukça seksi geliyordu. Fakat söylediği şeyin ne anlama geldiğini bilmediğimden bu beni daha çok sinirlendirmişti. Dangalak ya da geri zekâlı anlamına da geliyor olabilirdi ve bunu asla bilemezdim. Noel çoraplarıma baktıktan sonra bakışlarımı doktora kaydırdım. Dudakları yukarı doğru kıvrılmıştı, fakat ayağımı kontrol ederken tam bir profesyonel gibi davranmaya devam ediyordu. Kadını sevsem de seksi Fransız hakkında henüz bir karara varmamıştım.

“Eh, ayağın kırılmamış. Hafif bir burkulma. Bileğini saracağım, ama mümkün olduğunca üzerine basmamaya çalış. Birkaç hafta içinde hiçbir şeyin kalmaz. Ayağını dinlendirmen, buz kompresi yapman, kalbinin biraz yukarısına kaldırmam ve sarılı tutman gerekiyor. Koltuk değneği kullanmanı öneririm,” diyen doktorun açıklamasından sonra yenilgiyle omuzlarım çöktü. Koltuk değneklerinden nefret ediyordum. Tüm dünya koltuk değneklerinden nefret ediyordu. Onlar berbattı. Kötüydü. Ayak bileğim berbat bir haldeyken bir de koltukaltılarının

berelenmesi pek de beklediğim bir şey sayılmazdı, özellikle de yeni bir işe başlamışken. Parasının iadesini isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Fransız adam sırf fiziksel olarak hasar aldığım için artık beni istemezse Blaine'in bir sonraki taksitini nasıl ödeyeceğimi ve babama ne olacağını düşünüp bir an için panikledim.

"Sana çok iyi bakacağım, *ma jolie*. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok." Alec yanıma oturdu ve kolunu koruyucu bir şekilde belime dolayarak beni yakınına çekti. Öyle yakındık ki sanki beni birkaç dakikadır değil de yıllardır tanıyormuş gibiydi. Kesinlikle özel alanı işgal etmekle ilgili ciddi sorunları vardı. Yine de yakınlığı harika hissettiriyordu ve beni eve göndereceğiyle ilgili korkularımın hafiflemesine yardımcı oluyordu.

"*Retournez au travail,*" diyerek sanki hiç kilom yokmuş gibi beni kollarına almadan önce, el kol hareketleriyle de vurguladığı Fransızca bir talimat verdi.

"Bu ne anlama geliyor? Ve sen ne yapıyorsun?" Düşmemek için asansöre doğru ilerleyen Alec'in omuzlarına sarıldım.

"Dinlenebilmen için seni eve götürüyorum. Yolculuk yüzünden yorgun olmalısın. Şimdi bir de ayağın incinmişken uzanman gerek." Bana bakan gözleri nazikti. "Ve biraz önce ekibime işlerinin başına geri dönmelerini söyledim." Aksam şimdi daha da belirgindi, ama uzun zamandır Amerika'da yaşıyor olduğu belliydi. İngilizcesi mükemmeldi.

Öfkeyle burnumdan solumama rağmen ona tutunmaya devam ettim. "Bu çok garip. Tablo ve neden olduğum kargaşa yüzünden özür dilerim. Üstüne üstlük bir de ayağımı incittim. Güya göz alıcı bir ilham perisi olmam gerekiyordu."

“Ah, sen *göz alıcısın*, harika bir fiziğin var ve yüzün mükemmel bir simetriye sahip,” dedi Alec, sanki bu şaşılacak bir habermiş gibi, ancak ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım.

Başımı salladım. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

Alec’in siyah giyen adamlarından biri çantamı taşıyarak bizi asansörün içine doğru takip etti ve on ikinci katın düğmesine bastı ki kontrol panelindeki en büyük numara buydu. Alec biz asansörden çıkarken sorumu cevaplamadı ve beni çatı katındaki kocaman bir daireye taşıdı. Alt kattaki daireyle aynı büyüklükteydi, fakat bu dairenin içi mutfak, oturma alanı ve yatak odasına çıktığını düşündüğüm merdivenlerle tamamlanıyordu. Üzerinde kapının olduğu köşedeki duvar dışında dairenin içinde başka hiç duvar yoktu. Eğer bahse girmeyi seven bir kadın olsaydım ki öyleydim, babam kumar hakkında bildiği her şeyi bana öğretmişti, o kapının tek kişilik bir banyoya açıldığına dair bahse girerdim.

Alec beni o kapıya doğru taşıdı ve evet, burası bir banyoydu. Beni yere bıraktığı zaman tek ayağımın üzerinde sekerek lavaboya doğru ilerledim. Birdenbire çantam yanımda belirdi ve Alec çantamın içini karıştırarak bir tişörtle bir şort çıkardı.

“Al, bunları giy. Üzerindeki kıyafetler için bir torba getireceğim.” Saniyeler içinde geri döndü ve bana bir çöp torbası uzattı. Elini kapı koluna koyarak, “İyisin, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Teşekkür ederim.” Kapıyı arkasından kapatırken yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

Aptal, aptal, aptal dangalak! Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde boyayla kaplanmış olan kıyafetlerimi çıkarıp şortla tişörtü üzerime geçirdim. İsim biter bitmez görebildiğim verdeki

boya lekelerini yıkadım. Aslında duş almam gerekiyordu, ama şimdi müşterimin ruh halini anlamam ve bana kızgın olup olmadığını görmem gerekiyordu.

Banyonun kapısını açtığımda Alec karşımda duruyordu.

“Ahh!” Bu seksi adam tarafından bir kez daha kucaklanırken soluğum kesildi. Alec koyu mor bir köşe takımına kadar beni kucagında taşıdıktan sonra oturmama yardımcı oldu. Koltuğun rengi o kadar koyuydu ki neredeyse siyah gibi görünüyordu. Ancak ellerinizi kadife kumaşın üzerinde gezdirdiğinizde görüntü değişiyor ve patlıcan moru gölgeler açığa çıkıyordu. Rahat bir şekilde koltuğa yerleşmemin ardından Alec önümdeki pufa oturup incinen ayağımı kucagina aldı. Öne doğru eğildim ve böylesine rahat bir şekilde temasta bulunan bir adama karşı nasıl tepki vereceğimi bilemeyerek bacağımı yan tarafta tuttum.

“Şimdi yüzünün simetrik olmasıyla ilgili soruna gelecek olursak...”

Başımı sallayıp dudacağımı ısırdım. Alec elini havaya kaldırdı ve tek bir parmağını alnımın tam ortasına koyarak burnumla dudaklarımın üzerinden aşağıya doğru kaydırды ve çenemde durdu. Sıcak dokunuşu karşısında tüm bedenim ürperdi, yoksa ürpermeme neden olan şey, sanki dünyadaki en güzel kadınımsım gibi bana ihtirasla bakması mıydı? Wes bana öyle bakıyordu. Kahretsin, Wes bana böyle *hissettiriyordu*. Yüreğim bir an suçlulukla doldu, ama bu duyguyu hemen savuşturdum. Wes ve ben, biz bir bütün değildik. Birbirinden çıkarı olan arkadaşlardık... ve daha fazlası olmayı umuyorduk. Bir gün. Belki. Ama bugün değil.

“Eğer yüzünü tam ortadan kesersek,” Alec parmağının ucuyla yüzüme bir çizgi çekti, kendini tamamen işine vermişti, “her iki taraf da birbirini yansıtacaktır.”

Kaşlarımı çattım. “Tıpkı diğer herkesinki gibi.”

Alec yanağımı avuçladı, koyu saçlarımın arasından geçirdiği uzun parmaklarıyla enseme kavradı. “Evet, *ma jolie*, ancak onlarınki simetrik olmayacaktır. Senin yüzün *kusursuz*. Her iki taraf da birbirine eşit. Biri diğerinden ne daha iyi ne de daha kötü. Bu olağan dışı bir şey. Hayret verici. Sen eşsizsin.” Alec yüzünü bana doğru yaklaştırdı ve her iki yanağıma da sıcak birer öpücük kondu. “Yarın işe başlıyoruz, *oui*? Bugün dinlen.” Kalktığı pufa bir yastık koydu ve ayağımı o yastığın üzerine yerleştirdi. Sanki yapacağı işler yüzünden dikkati şimdiden dağılmış gibi etrafta dolanırken, “Şimdi çalışmam gerek,” dedi.

Alec Dubois ilginç bir adamdı.

Bütün bir öğleden sonrayı tek bacağımın üzerinde üst kata çıkmaya cesaret edemeyip etrafta topallayarak geçirdim. Kanepede uzandım, en iyi arkadaşım Ginelle’i aradım ve Millie teyzemle konuştum. Her ikisi de ayağımı burkmamı ve ateşli bir Fransızın insafına kalmış olmamı çok komik buldu. Gin bana şanslı bir fahişe olduğumu söyledi ve Millie teyzem konuşmayı sadece, “İyi eğlenceler bebek yüz,” diyerek sonlandırdı.

Asansörün kapısı çınladı ve kapılar açılırken sürtünen metalin sesini duydum. Kanepedeki pozisyonum yüzünden hiçbir şey göremiyordum, ama uzun bir süre beklemek zorunda kalmadım. Alec elinde koltuk değnekleri ve Çin yemeği gibi lezzetli

kokuların yayıldığı beyaz bir paketle birlikte içeriye girdi. Hiç oyalanmadan yemeği sehpanın üzerine bıraktı, değnekleri kanepenin kenarına yasladı ve sonra gelip yanıma oturdu.

Ben daha ağzımı açmadan elleriyle ensemi kavrayıp yanaklarımdan öptü. Dudakları sıcaktı ve gözlerime bakmak için geri çekildiğinde bile etkisini hissedebiliyordum. “Nasılsın, *ma jolie*?”

“Ah, iyi, sanırım.” Gözlerimi kırıştırdım ve karşılığında gülümsemesiyle ödüllendirildim. “*Ma jolie* ne anlama geliyor?”

Başını yana eğen Alec’in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Elini uzattı ve alnıma düşmüş olan saçlarımı kenara çekerek kulağımın arkasına sıkıştırdı. Etrafımızdaki hava yoğunlaşmıştı, henüz ismini koyamadığım bir şeyin vaadiyle doluydu. “‘Güzelim’ anlamına geliyor.”

“Ah, peki,” diye fısıldadım bakışlarımı karamel rengi o gözlerden ayıramayarak.

“Aç mısın?” diye sordu.

Başımı salladım. Alec’in ayağa kalkmasını, mutfağa girmesini ve tekrar yanıma oturmadan önce tabak çatal getirmesini seyrederken boğazım kurudu. Bedeninin bir tarafı tamamen benimkine yapışmıştı. Eğer uzaklaşırsam bu çok belli olurdu ve yeni müşterim üzerinde başka bir kötü izlenim daha bırakmak istemiyordum. Bu yüzden onun sıcaklığına katlandım. Ve kokusuna. Bu koku benim sonum olacaktı. Taze boya ve Hugo Boss karışımı bir kokusu vardı. Bu kokuyu biliyor olmamın tek nedeni bir keresinde Vegas’taki bir alışveriş merkezindeki bir kozmetik mağazasında çalışmış olmamdı. Her türlü ıvır zıvırı gelen müşterilere sıkamak zorunda kalmıştım. Hugo Boss’ın burun deliklerimden bir ok gibi içeriye girerek bacaklarımla arasındaki hedefini bulmuştu. Ücretsiz PDF kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Büyük bir çaba sarf ederek hafifçe yana kaymaya çalıştım. Alec sadece bana bakıp göz kırptı ve tabağımı Chow Mein ve Kung Pao'yla doldurdu. "Umarım Çin yemeği seviyorsundur," diyerek tabağı bana doğru uzattı.

Tabağı hevesle kapıp, yüzüme doğru yaklaştırdım, gözlerimi kapatıp dumanı tüten tavuk, erişte ve sosların eşsiz kokusunu içime çektim. Yemek o kadar güzel kokuyordu ki ağzım sulandı ve inleyerek hemen yemeye başladım. Başımı kaldırdığımda Alec tabağına yiyecek koymayı bırakmış, bana bakıyordu. Gördüğüm şey neredeyse boğulmama neden olacaktı. Gözleri alev alev yanıyordu, şehveti gün gibi ortadaydı. Bunu gizlemeye bile çalışmıyordu.

"Korkunç derecede güzelsin." Yanağımın kenarına dokunduktan sonra yanağımı avucuna aldı. Hiç düşünmeden yüzümü avucuna doğru dayadım. Daha sadece birkaç gün olmuştu, ama bir erkeğin dokunuşunu özlemiştim. Alec başparmağıyla dudaklarımı okşadı ve boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "*Tu est le cadeau de Dieu au monde.*"

"Bu ne anlama geliyor?"

"'Tanrı'nın dünyaya armağanı.' İşte, sen busun. Ve ben herkesin böylesi bir armağandan keyif almasını istiyorum."

Bir armağan. Alec benim dünyaya bir armağan olduğumu düşünüyor. Güzel bir armağan.

Cevap verebilmem mümkün değildi. Ne tabağına dokunmadığımda. Ne tabağımı bir kenara koyduğunda. Ne de aramızda sadece birkaç santim kalıncaya kadar öne doğru eğildiğinde. Ancak panikten öpücüğünü geç de olsa idrak ettiğim an cevap verdim.

Sıcak, yumuşak ve tatlıydı. Dudaklarını benimkilere sürttü ve ardından alt dudağımı emerek dilini hassas dokunun üzerinde gezdirdi. Alec'in ensesini kavrayıp onu kendime doğru çekmeden önce ancak bu kadar ilerleyebilmiştik. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Ne yazık ki bir saç tokasıyla karşılaştım. Töka gelinceye kadar çekiştirdim ve limon kokulu gür saçları dalgalar halinde yanaklarıma düşerek öpücüğümüzü gizledi. Alec çenemi kavrayıp başımı yan tarafa döndürdü. İnememe ve ısırılmama neden olan şeyi anlamaya çalışarak dilini bir içeriye bir dışarıya kaydırdı. Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvanın yapacağı gibi dudaklarını ısırdım. Alec hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Bir noktada öpücüğünü inanılmayacak kadar derinleştirerek hırladığından neredeyse emindim, evet, hırlamıştı.

Tüm bedenimi bir heyecan dalgası sardı ve Alec'e daha yakın olmak isteyerek gerildim. Üzerime çıkabilmesi için tam geriye doğru uzanmaya çalışıyordum ki Alec geri çekildi. Başını alnıma yasladı. “*Très jolie fille,*” diye fısıldadı gitgide büyük bir tahrik nedeni haline gelmeye başlayan o lisanıyla. Daha önce de beni bu şekilde etkiliyordu, ama onun dudaklarının tadını aldıktan sonra sözcükleri, tıpkı dokunuşunun yapacağı gibi tüm duyularımı okşamaya başlamıştı. Azimle, tutkuyla, şehvetle...

“Sakin ol, *chérie.*” Sesi bir mırıltı gibiydi ve içimde yanan ateşe bir ilaç gibi geldi. “Birbirimizi fiziksel açıdan tanımak için bol bol zamanımız olacak. Senin tadını çıkarmak, nefis tadını dilimin üzerinde, yumuşak tenini parmak uçlarımda hissetmek ve bedenini tuvalimin üzerinde görmek istiyorum.”

Geriye çekildim, bakışlarımız buluştu. “Vay canına.” Dudaklarımı ısırıp yutkundum. Alec'se sadece sırıttı.

“Vay canına tabirinin yetersiz kaldığına inanıyorum. Hadi, karnımızı doyuralım. Birbirimizi her yönden tanıyalım. Ancak ondan sonra birleşmemizin fiziksel dışavurumu son derece tatlı olacaktır.”

Alec Dubois tuhaf biriydi. Kim bu şekilde konuşurdu ki? Birleşmemizin fiziksel dışavurumu mu? *Ask Jeeves* okuyarak internette çok zaman geçiriyor olmalıydı.

“Sen tuhaf bir adamsın,” dedim tabağımyı kucacımya alıp yemeğıme dalmadan önce. Enfes! Yemek de paylaşımyı olduğımyuz öpücük kadar güzeldi.

Alec başını geriye doğru atarak kahkahalara boğıldu. İşte, tamamen tuhaf bir adam.

Tabağımyı eline alıp yemekle doldurdu ve arkasına yaslandı. Ayağımyı pufun üzerinde benimkinin yanına koydu, başını yana doğru çevirdi ve bana baktı. “Ah, tatlımy, hiçbir fikrin yok, ama yakında olacak. Hadi yiyelim.”

İkinci Bölüm

O akşam şimdiye dek yemiş olduğum en iyi Çin yemeğiyle tıkabasa doyduktan sonra Alec beni üst kata taşıdı ve kendi yatağına yatırdı. Görebildiğim kadarıyla dairede başka bir oda yoktu. Ne olursa olsun, paylaştığımız o muhteşem öpücüğe rağmen birlikte yatacağımızı düşünmemişti. Tüm bunlara minnettardım. Bu yeni dünyada kendimi bulabilmem için bu akşam yalnız kalmam gerekiyordu.

Wes'in bir dağın yamacında gizlenmiş olan Malibu evinde ve yumuşacık yatağında olmamak benim için çok zordu. Artık sert ama rahat olan kocaman bir yatağın üzerinde yatıyordum ve etrafım soğuk renklerle çevriliydi. Açık mavi, funda grisi ve biraz da gece yarısı tonları etrafa serpiştirilmişti. Yatak ahşap bir başlığı olan küçük bir platformun üzerine yerleştirilmişti. Ayak ucunda hiçbir şey yoktu, fakat yatağın üzerindeki bir sürü yastık kullanacak kişiye maksimum rahatlık sağlıyordu. Mekânda çok az mobilya vardı. Beş çekmeceli şık bir şifonyer ve birinin üzerinde abajur, diğerinin üzerindeyse bir kitap yığını olan oldukça sade ve modern bir masa vardı. <https://manteyle.org>

göz gezdirdim ve çoğunun Fransızca olduğunu fark ettim. Hatta birkaç tanesinin üzerinde indeksleme sistemini gösteren kütüphane mührü vardı. Sanırım bu Fransız, kitap okumayı çok seviyordu ve bir kütüphane kartı vardı. Nedense bununla ilgili bir şey gülümsememe neden oldu.

Şimdiye dek Alec tam bir centilmen gibi davranmıştı. Ayağı-mı burktuğum zaman beni geri postalamamıştı ve dün akşamki yemekten beri çok ilgili davranmıştı. Dalgın bir yapıya sahip olmasına rağmen tüm ilgisini bana yönlendirdiğinde, bana gerçekten baktığında her şeyini veriyordu. Sonra tabii bir de o öpücük vardı. O sıcak dudakları hatırlarken bedenim karıncalandı. Oynamasını ve tatmasını çok iyi bilen dili güzel bir sürprizdi. Aslında beni öpmesi tam bir sürpriz olmuştu, ama fazla da değil. Yani adam kişisel alanımı sürekli işgal etmişti. Wes de dahil olmak üzere bir gün içinde bana hemen hemen herkesten daha fazla dokunmuştu ve Wes'in bana dokunmayı *gerçekten* çok sevdiğini biliyordum.

Wes.

Hayır, o yola girmeyecektim. Arkadaş olarak kalmaya ve bu şekilde devam etmeye karar vermiştik. Babamı kurtarmak için yapmak zorunda olduğum şeyi gerçekleştirmem gerektiğini biliyordu ve bir şeylerden uzak durarak bunu yapmam imkânsızdı. Ben öyle biri değildim. Wes'in bana yaşatmış olduğu tutkunun tadını bir kez aldıktan sonra onu tekrar tatmaya can atıyordum. Buna ihtiyacım vardı. Onsuz kaybolmuş gibi hissediyordum. Sanırım bu bir yara bandını hızla söküp atmaya benziyordu, ilk birkaç saniye acıyla haykırdıktan sonra her şey sona eriyordu. Denem o ki yeni bir koyboyun üzerine

atlamaya hazırdım. Yapmayı planladığım şey de tam olarak buydu. Alec'le aramızda bir çekim olduğu kesindi. Sadece o öpücüğe bakarak yarıda da iyi olduğunu söyleyebilirdim. Biraz eğlenmenin zamanı gelmişti.

Belli ki gecenin bir anında Alec koltuk değneklerimi yatağın yanındaki duvara dayamıştı. Etrafıma bakındım ve sonra küçük dolabın yanına doğru sekerek ilerledim. Tüm askılarda erkek kıyafetleri asılıydı. Görünürde fırfırlı, kızlara özgü ya da pembe hiçbir şey yoktu. Ha! Sözleşmemizde bir ay boyunca gerekli olan uygun kıyafetlerin temin edileceği yazıyordu. *Acaba benim eşyalarımı nereye koymuştun?* Her bir çekmeceyi açarak içlerine baktım. Baksırlar, erkek çorapları, pijama altları, tişörtler ve kotlar. Bana uygun hiçbir şey yoktu.

Bavulum da akşam bir anda odaya getirilmişti, bu yüzden içinden temiz bir kot pantolon ve bir Radiohead konser tişörtü çıkardım. Geçmişe gittim, Ginelle'le birlikte konserde öyle çok bağırıştık ki ertesi gün konuşamıyorduk. Ama umurumuzda değildi, Tom York feci yetenekliydi ve Radiohead gibi bir grup Vegas'a geliyordu, biletleri almak için gereken her şeyi yapmıştım.

Giyindikten sonra bir ayağıma spor ayakkabılarımı geçirdim ve diğerini de bandajlayarak açık bıraktım. Merdivenlerin tepesinde popomun üstüne oturdum, değnekleri basamaklardan aşağıya bıraktım ve ayağımı incitmeden aşağı inebilmek için kollarımla kışkımdan destek aldım. Kaydettiğim ilerleme konusunda son derece iyi hissediyordum.

“Hey! Ben aşağı inmene yardımcı olurdum, *ma jolie*.” Alec mutfak adasının etrafından dolandı ve bana doğru yürümeye başladı. Ağzım bir karışık açık kaldı. Üzerinde bol bir pijama

altından başka hiçbir şey yoktu. Muhteşem göğsü tamamen açıktaydı. Gerçek bir göz ziyafeti idi. Uzun saçları dalgalar halinde omuzlarına iniyordu. Kahverengi, altın ve kırmızı tonlarındaki rengi büyüleyiciydi. Sanki ağır çekimde ilerliyormuş gibi yanıma geldi. Koltuk değneklerime dayanmam için yardım etmek üzere aşağıya eğildiğinde karın kasları gerildi. Elimi beline yerleştirdikten sonra güçlü kaslar dışında hiçbir şey hissetmedim.

Aman Tanrım, başım çok fena beladaydı.

Alec mutfığa doğru yürümeme yardım ederek beni bir tabureye oturttu. Sonra arkasını döndü ve ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Çıkardığım sesi duyan Alec, yana doğru döndü ve ağzımın suyunu akıtarak nereye baktığımı gördü. Sırtının sol tarafında, kürek kemiğinden başlayıp göğüs kafesine doğru kıvrılan siyah bir dövme vardı. Fransızca sözcüklerden oluşan bir girdap gibiydi.

“Dövmen... çok...” Söyleyecek söz bulamamaya huşu içinde bakıyordum. “Çok... güzel,” diyebilirdim sonunda. Alec ocağın yanına gitti ve havallı bir şekilde iki yumurtayı tek eliyle tavanın içine kıldı. Bir an için bir ayımız dolmadan önce bana bu hareketi öğretmesi için onu ikna edip edemeyeceğimi merak ettim.

“Merci,” diye yanıtladı Alec, tavaya bir çift yumurta daha kırarken. Başka bir tavanın içine birkaç parça jambon bıraktı. Jambonlar anında cızırdamaya başladı.

“Ne yazıyor?”

Alec gözlerinin önüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve yarı çıplak olmasına rağmen mutfığın içinde son derece rahat bir şekilde hareket etmeye devam etti. Duvardaki kancalardan, sarkan renkli, seramik bir kupayı uzanarak alıp

kahveyle doldurmasını izledim. “Fransız bir şair olan Jacques Prévert’e ait bir şiir. 1966 yılında yazmış.” Önündeki kahveyi işaret etti. “Krema veya şeker?”

“Her ikisinden de lütfen,” diye yanıtladım. Alec kahvemi hazırladı, kupayı önüme bıraktı ve sonra ocağa geri dönüp yumurtalarla jambonları çevirdi.

“Şiirde ne söylediğini sormamın bir sakıncası var mı?” Arkasına saklanmaya çalıştığım büyük kupadaki kahvemden bir yudum aldım.

Alec dudaklarını yalayarak tezgâhın yan tarafına yaslandı ve çıplak ayaklarını birbirine kenetledi. Tanrım, adam mükemmeldi. Wes de çok yakışıklıydı, ama bu adamın da ondan aşağı kalır bir yanı yoktu. İkisi birbirinin tam zıttıydı. Wes aydınlıksa, Alec karanlıktı. Alec’in koyu renk sakalından Wes’in sinekkaydı tıraşlı haline kadar her yönleriyle birbirlerinden tamamen farklıydılar.

“Witold’un tablolarını inceleyen insanlarla ilgili bir şiir. Kabaca şu şekilde çevriliyor:

Sıradan insanların gizemi

Sinsi bir sessizlik içinde sevgiyle boyanmış

Ve de sokakların devamlı gürültüsüyle.

Onların ilerlemesini izlersiniz,

Ama onları sadece arka cepheden görürsünüz ve onlar gibi siz de

Tabloların önünde yerinizi alacak olan

Diğer ziyaretçilere aynı görüntüyü verirsiniz.

“Bu şiir bana şunu hatırlatıyor. Birçok insan benim sanatıma, fotoğraflarıma ya da tablolarıma bakacak ve bazen başka bir

insan da benim sanatımı inceleyen o insanları fark edecek. Bu da gördükleri şeyin değişmesine neden olacak. Böylece sanat, önünde duran ve onun bir parçası haline gelen kişinin bakış açısıyla inceleniyor.”

Bir an için Alec’in söylediklerini düşündüm. “Vay canına. Bu çok...”

Alec başını sallayıp gülümsedi. Sonra yumurtalarla jambonları servis etti. Tabaklardan birini önüme bıraktı. “Ye, *ma jolie*. Önümüzde upuzun bir gün var.”

“Upuzun bir günden bahsetmişken benim kıyafetlerim nerede?” diye sordum ağzım yumurtayla doluyken.

Karşımda oturan Alec, öne doğru eğilip jambonundan bir ısırık aldı. Kaşlarını çatarak, “Hangi kıyafetler?” diye sordu.

“Kıyafetler.” Elimi havaya kaldırdım. “Bilirsin işte, burada olduğum sürece giymemi istediğin şeyler. Temin edilmesi gerekiyordu...” Cümleyi tamamlayamadım. Sözleşme hakkında konuşmak beni rahatsız ediyordu.

Alec kanarya yutmuş bir kedi gibi sırttı ve tezgâha koyduğu ellerinden destek alarak bana doğru yaklaştı. “*Ma jolie*, kıyafet falan yok, çünkü burada olduğun süre boyunca sana bir şey giydirmeyi düşünmüyorum. Sen benim ilham perimsin ve ben bedenini, kıvrımlarını ve her santimini mümkün olduğunca çok görmek istiyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım, ağzımı açıp kapattım ve sonra tekrar gözlerimi kırıştırdım. Ciddi olamazdı. “Çıplak bir halde dolaşmamı mı istiyorsun? Sürekli?”

“*Oui*,” dedi Alec açıkça, sanki soru benim için olduğu kadar onun için önemli değilmiş gibi.

“*Oui?*” Söyleyeceğin tek şey bu mu?” Çatalımı büyük bir gü-rültüyle tabağımın içine bıraktım. “Buralarda,” etrafımı işaret ederek ellerimi havaya savurdum, “üzerimde tek parça bir şey olmadan dolanacağımı mı sanıyorsun gerçekten?”

Alec’in kaşları bir kez daha çatıldı. “Vücudun konusunda rahatsız mısın, *ma jolie?*”

“Kahretsin. Buna inanamıyorum!” Başımı salladım ve kol-larımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. “Hayır, vücudumdan rahatsız falan değilim, şey, tam olarak. Birkaç kilo versem iyi olabilir, ama gün boyu çıplak dolaşmak konusunda sorunu olmayan tek bir kişi bile tanımıyorum.”

“Hımm, o halde bu küçük bir soruna neden olabilir. Fakat bu sorunu çözebileceğimizden eminim. Kahvaltını bitir, çatı katına gitmemiz gerekiyor. Işık azalmadan önce birkaç resmini yapmam lazım, sonra da tabloya başlamalıyım.” Alec lavaboya doğru yürürken kahvaltısının son lokmasını ağzına tıktırdı. Tabağını suyla çalkaladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi. “Ha-zırlanmalıyım. Daha sonra konuşuruz, *oui?*”

Alaycı bir sesle, “*Oui,*” diye cevap verdim. Alec başını salladı ve merdivenlerden yukarıya fırladı. Işık hızıyla giymeyi düşün-düğü kıyafetleri kaptı ve banyoya girdi. Birkaç saniye sonra akan suyun ve eski boruların sesini duyabiliyordum.

Sürekli çıplak olmamı istiyordu. Tıpkı düşündüğüm gibi garip bir adamdı. Gözlerimi devirdim ve dişlerimi sıktım. Bana doğru dürüst cevap vermemişti, sadece bir sorunumuz olduğunu söylemiş, etkileyici bir şekilde konuyu değiştirmiş ve sonra da kaçmıştı. Buradaki ikinci günüm ilk günüm-den çok daha iyi sayılmazdı. Eh, en azından o güzel vücudunu yarı

çıplak bir halde görme şansım olmuştu. Bu çok hoştu ve birinci günün utanç verici kısmını kesinlikle arka planda bırakıyordu. Hatta dün akşamki o muhteşem öpücük, bugünkü seni-tüm-gün-çıplak-istiyorum saçmalığıyla yarışabilirdi. Etrafta çıplak bir şekilde dolaşmayı planlamıyordum. Bu sözleşmemde yoktu ya da böyle bir şeyi kabul etmemiştim. Uçaktayken sözleşmenin tamamını dikkatle okumuştum ve hiçbir yerinde, “Mia bir ay boyunca etrafta çıplak dolaşmayı kabul edecek,” yazmıyordu. Bu çılgıncaydı!

Kahvaltıdan sonra çalışma alanına geri döndük. “Her iki kat da sana mı ait?” diye sordum Alec’i takip ederken. Şaşırtıcı bir şekilde etrafta sadece birkaç kişi vardı ve saat sabahın sekiziydi. Belki de standart iş saatleri içinde çalışmıyorlardı.

“Evet, burası benim çalışma alanım, diğeri de bildiğin gibi benim evim. Evime yakın olmayı seviyorum. Bazen sabaha kadar çalışıyorum. Günü tamamlamak istediğim zaman şehrin bir diğer ucuna gitmek zorunda kalmak istemiyorum. Bu şekilde evime sadece bir asansör uzaklıktayım.”

Başımı salladım. “Mantıklı. Herkes nerede peki?” Alec’in getirdiği bir sandalyeye yığıldım. Önümüzde, yaklaşık üç metre uzağımızda aydınlık bir alan vardı ve duvarda iki tane boş tuval asılıydı. Bir tanesi yaklaşık iki metre genişliğinde ve bir buçuk metre boyundaydı. Diğeriyse neredeyse iki metre uzunluğunda ve bir buçuk metre genişliğindeydi. Yani aslında ikisinin boyutu da aynıydı, ama biri yatayken diğeri dikey duruyordu.

“Yaratıcı bir gün. Bugün pek fazla yardıma ihtiyacım yok.”

Sadece sana, fotoğraf makineme ve boyaya ihtiyacım var ki hepsi de önümde duruyor.”

“Harika!” Etrafıma bakındım. “Peki, ne yapmamı istiyorsun?”

“Deneme çekimleriyle başlayacağız. Yatay resmin önünde durmanı istiyorum.” Alec ayağa kalkmama yardım etti ve sonra beni kucığına alıp duvarın önünde duran başka bir sandalyenin yanına götürdü. Yerde, burktuğum bileğimin altında bir yastık duruyordu. Alec beni sandalyenin yanına bıraktı, böylece ayakta dururken sandalyenin arkasından destek alabiliyordum. “Yastığı, ayağını yere indirmen gerekirse diye koydum. Sert zemine basıp daha fazla incinmeni istemiyorum. Bunun yardımı olacaktır, *oui*?”

Kocaman gülümsedim. “Evet, teşekkür ederim, Alec. Lütfen sen işine bak. Ben iyiyim, çok rahatım,” diyerek onu temin ettim.

Alec fotoğraf makinesinin durduğu tripodun yanına gitti ve ışıkları ayarladı. “Tamam, şimdi tişörtünü çıkar. İç çamaşırın kalsın, şimdilik, sadece omuzlarının, kollarının, boynunun ve üst bedeninin şeklini görmem gerekiyor.”

Derin bir nefes alarak dudağımı ısırdım ve sonra tişörtümü çıkararak bir kenara fırlattım. “Tamam Fransız, ama bu sana pahalıya mal olacak.”

“Ücretin farkındayım,” dedi Alec fotoğraf makinesinin arkasından. Tişörtümü çıkardığım anda kameradan sesler gelmeye başladı.

Siyah dantel sutyenimin içinde kıpırdamadan durdum. Göğüslerimi tamamen örtüyordu, bir bikini giyiyor olsam ancak bu kadar tenim görünürdü, yine de gergindim. Yıllardır az da olsa oyunculuk yapmıştım ve daha fazlasını yapabilmeyi

umuyordum, fakat modellikle hiç işim olmamıştı. Bu iş için uygun bir vücuda sahip olduğumu hiç düşünmemiştim.

“*Impressionnant*,” diye mırıldandı Alec Fransızca. Söylediği şey kulağa bir iltifat gibi geliyordu, bu nedenle çenemi kapalı tuttum ve işini yapmaya devam etmesine izin verdim. “Çok iyi gidiyorsun,” dedi.

Öfkeyle nefesimi bıraktım. “Bu nasıl mümkün olabilir? Burada dikilmek dışında bir şey *yapmıyorum* ki!”

“Güzelliğin yeter. Ayrıca bunlar sadece deneme çekimleri.” Birkaç poz daha çektikten sonra yanıma geldi. “Ayakta durmaktan yoruldun mu?”

“Biraz,” dedim, çünkü yorulmuştum. Destek alabileceğim bir sandalye olmasına rağmen tek ayak üzerinde dengede durmak görüldüğünden çok daha zordu.

Kısa bir mola verdik ve Alec bana bir şişe suyla battaniye getirdi. Çıplaklığımı örtmek için battaniyeyi kullandım. Daha sonra Alec beni tekrar ayağa kaldırdı. Bu kez başımı öne eğip saçlarımı sallamamı ve sonra geriye atmamı söyledi. Alec mükemmel sonucu elde edinceye kadar bunu birkaç kez tekrarladım. Saçlarımın dağınık olduğunu ve böyle vahşi görüldüğümü düşünüyordum. Anlaşılan onun istediği de buydu.

“Renklerin mükemmel, *ma jolie*.” Alec bir masaya doğru ilerledi, küçük bir boya kutusu ve fırçayla geri döndü. Boyanın rengi vişne kırmızısıydı. “Bu biraz tuhaf hissetmene neden olacak, ama boyayı dudaklarına süreceğim. Merak etme, zehirli değil.”

“Tabii, ne istiyorsan yapabilirsin. Sonuçta bu senin paran.”

Alec kafasını sallayıp güldü. Ben de gülümseyerek karşılık verdim, fakat dudaklarımı dikkatle boyamaya başladığında

yüzümü sabit tuttum. Boya ışıltılı parlıyordu ve plastiğe benzer bir görüntüsü vardı. İşi bitince Alec saçlarımı biraz daha kabarttı ve kamerasının yanına geri döndü.

“Şimdi, Mia, hüzünlü bir şey düşün. Yüreğini acıtan bir şey... çok kötü bir şey. Belki de özlediğin bir şeyi düşünebilirsin, *oui?*”

Dudaklarımı berbat etmek istemiyordum, bu yüzden sadece uzaklara bakıp Wes'i düşündüm. Şu anda ne yapıyordu? Kiminle birlikteydi? Beni özlüyor muydu? Ya başka birinin karşısında yarı çıplak bir halde duruyorsa? Bu düşünceler fazlasıyla acı vericiydi, bu nedenle hemen farklı bir şeyler düşünmeye çalıştım. Neden Tanrı bilir, ama babamı düşündüm. Onu bir aydır görmemiştim. Hâlâ komadaydı ve kızı yanında değildi. Bu düşünce beni direkt kalbimden vurdu.

“Mia!” dedi Alec sertçe. Başımı öyle hızla çevirdim ki gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Tek bir gözyaşı damlası yanağımdan aşağıya kaydı. Fotoğraf makinesinden tek bir klik sesi geldi. “Yakaladım,” dedi Alec yumuşak bir sesle. Düşmek üzere olan yaşları hemen sildim.

“İşimiz bitti mi?” Alec bana ıslak bir bez uzatırken sesim çatallaştı.

“Projenin bu kısmı için, evet, bitti. Boyayı yıkayabilir ve dinlenebilirsin. Tişörtünü getireyim.”

“Teşekkürler,” diye fısıldadım. Biraz heyecanlı ve fazlasıyla duygusal hissediyordum.

Ben giyindikten sonra yan yana oturduk ve kırık dökük pencerelerin birinden Seattle sokaklarına baktık. Hafif bir yağmur yerleri dövüyordu ve insanlar ıslanmaktan kaçınmak için bir oraya bir buraya koşturuyordu.

“Şu anda üzerinde çalıştığımız bu resim nedir?”

“Yani parçanın adını mı öğrenmek istiyorsun?”

Başımı salladım, ancak ıslak sokaklara bakarak sessiz kaldım.

“Benim İçin Aşk Yok.”

Elbette. Bu, benim hayatımın şarkısı olmalıydı. “İşe dönme-ye hazırım.”

Alec beni bir kez daha tuvalin önüne götürdü. Tişörtümü çıkarırken, saçlarımı kabartırken ve pozumu verirken tek bir şey dahi konuşmadık.

Sonunda sessizliği bozdum.

“Sırada ne var?” diye sordum yeniden odaklanarak.

“Sana aşkı bulacağız.”

Üçüncü Bölüm

Üçüncü günümde alt kattaki çalışma alanı yine beni bekliyordu. Dün akşam birbirinden farklı pozlar vererek gerçekleştirdiğimiz fotoğraf çekimiyle geçen uzun bir günün ardından eve döndük. Öğle yemeğini bile atlamıştık, görünüşe göre ilham bir kere geldi mi onu kaçırmamak gerekiyordu. Tarafsız olmak gerekirse, bir kadın kıyafetlerinin üst kısmını çıkarır ve siz de heteroseksüel bir erkekseniz, ilham perisinin kontrolden çıkacağını düşünmek hiç de zor değildir. Bütün erkekler o ya da bu şekilde birer domuzdu. Bu adamsa sadece ateşli bir Fransız ressam kılığına girmiş olmalıydı.

Gerçi bunun benim için hiç sorun olmadığını itiraf etmem gerekiyordu. Ellerimi onun üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyordum. Herhangi bir yerinde... Saçlarında, özellikle de saçlarında. Kızıl-kahve ışıltılarla altın renginde dalgalar halinde omuzlarına dökülen uzun saçlarında... Kaslı ve yapılı bedeni, iki gün boyunca salyalarımın akmasına neden olmuştu. Ne yazık ki bana göre Alec aşırı iştahliydi. Dün akşam eve geri döndükten sonra akşam yemeğinde pizza yedik ve Alec gün

içinde çektiği fotoğraflar üzerinde çalışmak için işyerine geri döndü. Ben yalnız bir şekilde yatağa girdiğimde hâlâ eve gelmemişti... Tek bir öpücükten fazlası için herhangi bir hamlede bulunmamış olması canımı sıkıyordu. Bir sonraki adımı atmaya hazırdım. Tam anlamıyla yara bandını söküp atmak istiyordum. Wes'i ve eviyle kalbinin anahtarını taşıyan sörf tahtası şeklindeki anahtarlığı düşünmeye bir son vermek istiyordum.

Bugün Alec beni mutfakta beklemiyordu. Popomun üzerinde merdivenlerden indiğimde, dünkü gibi onu kahvaltı hazırlarken bulmayı umuyordum. Ama yoktu. Bulduğum tek şey kahve demliğinin yanında duran bir nottu. Üzerinde şöyle yazıyordu:

Ma jolie,

Hazır olduğunda aşağıda buluşalım. Yapacak bir sürü işimiz var.

~A

Bir muz yiyip kahvemi de içtikten sonra koltuk değneklerimle asansöre doğru ilerledim ve alt kata indim. Bugün bir önceki güne göre daha kalabalıktı. Yine etrafta koşturan ve muhtemelen şu sıkıcı deneme fotoğraflarını çeken siyahlar içinde bir sürü adam vardı. Alec deneme çekimlerini şahsen benimle yaptığı için memnundum. En azından bu şekilde konuşabileceğim biri olmuştu. Siyah giyen adamların modellerle konuşma tarzında büyük bir sorun vardı. Birkaç dakikada bir odanın bir köşesinden “sus,” “sessiz ol” ya da “kıpırdama” gibi kelimeler duyuyordum. Tüm bunlar çok garip olsa da dünyaca ünlü bir ressamın çalışma dünyasının iç yüzünü görmek oldukça ilginçti.

Siyah giyen adamlardan biri burnundan soluyarak yanıma

geldi. “Nihayet geldin.” Kolumu sıkıca kavradı ve koltuk değneklerimin izin verdiğinden daha hızlı bir şekilde beni çekmeye çalıştı.

Ona yetişmeye çalışırken değneklerimden biri beton zemin üzerindeki kabloları çarptı. Bir anda öne doğru sendeleyerek neredeyse tüm ağırlığımı incinmiş olan bileğime verdim. Tehlikeli bir şekilde sallandım, ancak değneklerimden destek alarak son anda dengemi koruyabildim. Bu kadarı yeterdi! Öfkeden deliye dönmüş halde kolumu adamın elinden kurtardım. “Dikkat et ahbab. Kolumu çekiştirmeye bir son vermezsen, değneği kışına yiyeceksin. Ben senin köpeğin değilim.” Kolumun altındaki değneği işaret ettim ve hafifçe salladım. “Geri çekil!”

“*Que se passe-t-il?*” Arkamızdan öfkeli bir ses geldi. Ellerini beline koymuş olan Alec, yüzünü gölgeleyen kızgın bakışlarla karşımızda duruyordu. Avının üzerine atlamak üzere olan bir aslan gibi ölümcül görünüyordu. Nihayet İngilizce olarak, “Bunun anlamı nedir?” diye sordu.

“Bay Dubois, modeliniz hızlı davranmıyordu ve onu bir saat önce bekliyordunuz.” Bir saat önce mi? Canı cehenneme! Eğer erken kalkmamı istiyorsa, bir alarm kurmalıydı ya da beni uyardırmak için daha ilginç yollar bulmalıydı. Hiçbirini yapmadığına göre suçlanacak kişi ben değildim herhalde.

“*Imbécile,*” diye mırıldandı Alec, ikimizin de duyabileceği kadar yüksek, ancak kalabalığın dikkatini çekmeyecek kadar alçak bir sesle. “Görüşünde bir sorun mu var?”

Adam burnunu kırıştırıp başını geriye doğru attı. “Görüşüm mü? Yani görüp göremediğimi mi soruyorsunuz?”

* *Fr. Neler oluyor?* (Ed. N.)

** *Fr. Aptal.* (Ed. N.)

“Aynı zamanda sağır mısın?”

Bu kez adam kendisine edilen hakareti anladı. “Bakın Bay Dubois, modellerin kurallara uyması gerektiğini söylediniz ki buna işe zamanında gelmek de dahil. Bu kız geç kaldı, çok geç kaldı. Tam bir saat. Sadece onu ilerletmeye...”

“Yeter. Sen,” diyerek Alec adama işaret etti, “bir aptalsın. Kızın bileğini incitmiş olduğunu ve değneklerle koşamayacağını görmüyor musun?”

“Ben sadece...”

“*Assez!* Bu kadarı Yeter! Hayır. Daha da batmadan önce çeneni kapat.” Alec etrafına baktı ve odanın içinde gözlerini gezdirerek kolunu uzattı. “Şimdi, dinleyen herkesin dikkatine ve evet, dinlediğinizi biliyorum...” Sanki herkesin kulak kesilmiş olduğu gerçeğini saklayabilecekmiş gibi, birkaç kişi bakışını kaçırmaya çalıştı. “Bu kadının adı Mia. ‘Tuval Üzerinde Aşk’ serisinin ilham perisi. Tahmin edebileceğiniz gibi, tüm tablolarım kadar değerli ve paha biçilemez biri. Ona göre davranın. Şimdi herkes işine.” Alec yardımına gelmeden önce ellerini iki kez çırpı.

“İyi misin, *ma jolie?*”

“İyiyim, sadece sinirimi bozdu. Kolumu çok sert çekiştirdi, neredeyse yere düşecektim. Sadece bir hataydı.”

Alec, “Bir daha tekrarlanmayacak bir hata,” dedi öfkeyle, sonra öne doğru eğildi ve beni bir kez daha kucağına aldı. “İyi uyuyabildin mi?”

Önüme çıkan bu fırsatı kullanmalıydım. “Güzel ve sıcak bir vücut yanımda yatıyor olsaydı çok daha iyi olabilirdi,” dedim cesurca. Alec birden durdu ve gözlerimin içine baktı. Gözbebekleri gitgide büyürken karamel rengi gözleri koyulaştı.

“Öyle mi?”

“Ben asla yalan söylemem.” Bu tam olarak doğru değildi. İşime geldiği ya da köşeye sıkıştığım zamanlarda sürekli yalan söyledim. Ancak bu, o zamanlardan biri değildi.

Alec sırtıttı. “Buna inanmakta zorluk çekiyorum, *ma jolie*.” Beni dün çalıştığımız yere götürdü ve aynı sandalyeye oturttu.

Alec beni bırakıp gitmeden önce kulağına, “İnan bana Fransız,” diye fısıldadım ve tatlı bir şekilde yanağını öptüm. Birkaç gün önceki ateşli öpücüğümüzü hatırlatacak hiçbir şey yoktu.

“O halde uyku düzenimizle ilgili farklı bir şeyler yapmamız gerekecekmiş gibi görünüyor. İhmal edilmeni istemem.”

“Bu bir trajedi olurdu.” Kocaman gülümsedim.

Bir kutu boya ve fırça almak için arkasını dönen Alec’in cevabı sadece göz kırpmak oldu.

“Yine dudaklarımı mı boyayacaksın?”

Alec bana doğru geldi ve arkama bakmam için sessiz bir istekte bulunarak çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Sızlayan ayağıma dikkat ederek sandalyemde yana doğru döndüm. Ve işte, onu o zaman gördüm. Onu değil... kendimi. Benden iki tane vardı. Bir tanesi siyah-beyazdı. Diğeriyse tuvalin yarısını dolduran bir fotoğraf kombinasyonuydu. İkinci tuvalin tek renkli noktası parlak kırmızı dudaklarımdı. İlk tuvaldeki resim diğer tuvalin üzerindeki fotografik görüntüden bile daha canlı görünüyordu. Ayağa kalkıp tabloya doğru sekerek ilerledim. Fırça darbeleri minicikti ve fotografik görüntünün neredeyse mükemmel bir kopyasıydı. Yanağımdan aşağıya akan tek damla gözyaşını görebilmek bile mümkündü. Gözlerimdeki hüznü, duruşumun öyküsünü, omuzlarımda taşıyan ağırlığı, bir kadını

yansıtıyordu. Üzgün, ama güzel bir kadın. Zaman içinde yakalanmış bir an.

“Bu... İnanamıyorum... Nasıl?” diye fısıldadım ve tabloya dokunmak için elimi havaya kaldırdım. Ben bunu yapamadan Alec bileğimi yakaladı ve elimi nazikçe geri çekti.

“Dokunmak yok. Hâlâ ıslak. Gece boyunca bunun üzerinde çalıştım.”

Gözlerim iri iri açıldı, nefesim kesildi. “Çok özür dilerim! Fark etmedim. Ne kadar aptalım. Yani bilmeliydim. Üzgünüm.”

Alec elini uzatarak saçlarımı okşadı. Parmak uçları şakağımdan elmacık kemiğime doğru kaydı ve çenemin kenarında dolaştı. Kollarımdaki tüyler diken diken olunca ürperdim.

Alec, “Üşüdün mü?” diye sordu şakayla. Bana ne yaptığını çok iyi biliyordu. Dokunuşunun içimde neler uyandırdığını çok iyi biliyordu.

“Hayır.” Dudaklarımı yaladım ve öne doğru eğilip beni öpmesini dileyerek gözlerimi arsızca onun dudaklarına diktim.

“Peki, öyleyse, hadi, başlayalım.” Saçlarımı parmaklarıyla düzelterek omzumun üzerinden geriye doğru attı. Sonra aynı şeyi diğer tarafta da tekrarladı. Beklediğim şey bu değildi, ama çok iyi hissettiriyordu, bu yüzden ona ayak uydurdum. “Otur, dudaklarını boyayacağım.”

Hafifçe sızlandım, ancak tek ayak üzerinde sandalyeme geri dönüp oturdum ve Alec önümde diz çökmeden önce gözlerimi devirdim. “Hiç iş dışında başka bir şey düşünmez misin?”

“Nefesin kesilinceye kadar seni öpmek istediğim gerçeğinden mi bahsediyorsun? Yoksa seninle sevişmem için bana

yalvarıncaya kadar, tişörtünü parçalayıp o pembe tepecikleri emmek istediğim gerçeğinden mi?”

“Sevişmek mi?” diye sorarak kıs kıs güldüm. Söyledikleri beni hem tahrik hem de rahatsız etmişti. Hem de çok!

“Elbette, *chérie*. Fransızlar sevişir. Sevişmenin birçok çeşidi vardır. Sert. Hızlı. Yavaş. Planlı. Tüm bunları seninle yapmayı düşünüyorum, hem de saatlerce. Ama şimdi değil. Şimdi iş zamanı. Daha sonra oynayacağız.”

Başımı sallamakla yetindim, daha fazla konuşabilmem mümkün değildi. “Oynamak” kelimesinin onun için ne ifade ettiğini bilmek istiyordum. Benim umduğum tarzda bir oyun olduğundan neredeyse emindim. Umarım. Alec dudaklarımı kırmızı boyayla yavaş yavaş boyadı. İş bitince beni sandalyeden kaldırdı ve dün gece tamamlamış olduğu tablonun önüne bıraktı.

“İşin en zor kısmı burası. Dudaklarını tam olarak tablodaki dudaklarının üzerine koymanı istiyorum. Elimden geldiğince seni yönlendireceğim. Tabloya yaklaş ve sonra dudaklarını yavaşça resmin üzerine bastır.”

Alec’e sert bir bakış attım, ama tıpkı dünkü gibi, dudaklarımdaki boyayı mahvetmek istemediğim için konuşmadım. Alec başımı tuttu ve ben de ellerimi tablonun iki yanına yerleştirdim. Öncelikle resme yaklaştım.

“Tablonun başka hiçbir yerine değmemeye çalış, yoksa resmi yeniden yapmam gerekir.” Alec’in uyarısı karşısında içimi bir korku sardı. Derin bir nefes aldım ve resme biraz daha yaklaştım. Dudaklarımı değdireceğim yere varınca Alec başımı iki eliyle tuttu ve beni hafifçe öne doğru itti.

Dudaklarımı büzerek tuvalin üzerindeki resmime bir öpücük kondurdum ve sonra geri çekildim. Alec, dönerken dengemi kaybetmeyeyim diye bana yardımcı olduktan sonra beni tekrar sandalyeye oturttu. Şimdi siyah beyaz tablonun üzerinde bir çift mükemmel kırmızı dudak vardı. Sanki o dudakları Alec boyamış gibi görünüyordu, ancak gerçekte resmin üzerine bir öpücük kondurulduğunu görebiliyordunuz. Mükemmel değildi, ama çok güzel görünüyordu.

Başyapıtına bakmaya devam eden Alec, “Tam hayal ettiğim gibi. Beni şaşırtıyorsun, Mia,” dedi huşu içinde. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu, bir koluyla diğerini destekliyor ve tek eliyle çenesini tutuyordu.

“Fotoğraf çekin, böylesi daha kalıcı olur’ deyimini hiç duymuş muydun?” diye sordum kıkırdayarak.

Alec’in başı ağır çekimde bana doğru döndü ve gözlerimiz buluştu. “Bu tablo birisinin evinde sonsuza dek duracak. Gelecek yıllara miras kalarak nesilden nesle aktarılacak.”

Eh, böyle söyleyince kulağa şahane geliyordu.

Günün geri kalanında Alec bana tekrar poz verdirtti. Bu kez üst tarafım tamamen çıplak bir halde fotoğrafımın bulunduğu tuvale bakıyordum.

“Bunun için neden çıplak olmam gerektiğini anlamıyorum,” dedim elimle göğüslerimi kapatarak. Tüylerim diken diken olmuştu ve bunun fotoğrafta pek de hoş görüneceğini sanmıyordum. Saçlarım serbest bırakılmıştı ve bu defa bir profesyonel tarafından vanşir bir şekilde sokulmuştu. Bu durum beni böyle

çok güldürdü ki Alec diğer çalışmalarını kontrol etmek için yanımdan ayrıldı. Gerçekten onu sinirlendirdiğimi biliyordum. Muhtemelen ilham perileri tarafından zor anlar yaşatılmaya ya da kendisine cevap verilmesine alışkın değildi. Geçmişinde kaç tane ilham perisi olduğunu merak ettim. Diğerlerinden biri olduğumu düşünmek beni rahatsız etti.

“Daha önce hiç ilham perisi kiralamış mıydın?” Cevabını gerçekten bilmek istemiyordum, ama sormaktan kendimi alamadım.

Kameradan klik sesi gelmeye devam etti ve Alec ışığı ayarlayan yardımcılarından biriyle Fransızca bir şeyler konuştu. Başka bir klik daha. “Hayır, *ma jolie*. Sen teksin,” diyerek sorumu nihayet cevapladı. Bu yeterliydi. Onun tek ilham perisi olmak hoşuma gitmişti. Bu beni diğer modellerden daha iyi yapıyor muydu, emin değildim ama kendi akıl sağlığım için öyleymiş gibi davrandım.

“Bu arada biz ne yapıyoruz?” diye sordum tamamlanmamış tuvalin boş kısmına bakmaya devam ederek.

“Sana resmini sevdireceğim ki bu da seyircilerin seni sevmesi demek.”

Bu açıklama karşısında gözlerimin hiç de çekici olmayan bir şekilde kısıldığından emindim. “Anlayamadım?”

Alec yorgun bir tavırla soluk verdi. “*Ma jolie*, bu fotoğrafları tamamlamam gerekiyor ki bir an önce resmini yapabileyim, seninle birlikte akşam yemeği yiyebileyim, seninle sevişebileyim ve sonra da görüntünü tuvale aktarabileyim. Yapacak çok iş var,” dedi bozuk bir plak gibi.

Ancak bilinçaltıma işleyen şey bu değildi. Yapmak zorunda olduğu şeylerin bir kısmını yapmış olması ve bu akşamki

görevlerinin arasında benimle akşam yemeği yemek ve benimle “sevişmek” olmasıydı. “Ah, lütfen sen bana aldırma,” diye cevap verdim öfkeyle.

“Mia ruh halin görünüşünü etkiliyor. Lütfen bana kızgın olduğuna unut ve işine odaklan.”

Çileden çıkmış bir halde arkamı döndüm. Herkesin aval aval baktığı göğüslerimin açıkta olduğunu unutarak ellerimi kalçama koydum. “Bunu yapamam.” Birkaç oktav daha yükselen sesim etrafta çalışan siyah kıyafetli adamların dikkatini çekti. Biraz olsun onurumu korumaya çalışarak elimi göğüslerimin üzerine götürdüm. “Ne yapmamı istediğini bile bilmiyorum!” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

Alec yanıma geldi ve duvarın önünde tekrar pozisyon almamı sağladı. Bana yaklaştı ve omzumdaki saçları çekerek enseme doğru sokuldu. “*Ma jolie*, özür dilerim, seni kızdırmak istemedim. Sinirlerimiz çok gergin. Şimdi işimize odaklanalım ve daha sonra konuşalım. *Oui?*” dedi yine o sakın sesiyle. Sadece iki gün olmasına rağmen beni sakinleştirmek ve dikkatimi toplamam konusunda mucizevi bir şekilde işe yarıyormuş gibiydi. Alec omzumun üzerine tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu. Sanki söz veriyormuş gibiydi ve bu akşamın ilerleyen saatlerinde o sözü tuttuğundan emin olacaktım.

“Şimdi, elini şuraya koy.” Sağ kolumu kaldırarak elimi duvara yasladı. “Diğerini resimdeki kalbinin üzerine koymanı istiyorum.” Elimi dikkatle tuvalin üzerine yerleştirdim. Serigraf baskı olmasına rağmen resmi berbat etmek istemiyordum. Alec kameronasının başına geri döndü. “Tamam Mia, lütfen resmine bak. Sevdiğini, güzel olduğunu düşün.”

Bir anda küçük bir çocuk olduğum zamana geri döndüm. Annem bizi terk etmeden hemen önceydi. O zamanlar dört kişilik mutlu bir aileydik. Yerel çocuk tiyatrosunda başrolü kapmıştım. Annem bile benim adıma mutluydu ki genelde kendi arzularına odaklanırdı. Ama o gün değil. O gün bana sarılıp beni öpmüş ve benimle gurur duyduğunu, beni hep seveceğini söylemişti. Sonra babam beni kucağına almış ve sıkıca sarılmıştı. Kulağıma ne kadar özel olduğumu her zaman bildiğini fısıldamıştı. Ve o anda ona inanmıştım. Hayatımın en güzel günüydü.

Fotoğraf makinesi çılginca klik sesi çıkarıyordu. Sonra anımda kaybolmaya devam ettim. Ertesi gün annem gitti ve bir daha geri gelmedi. O tiyatrodaki oynayamadım. Uzun bir süre boyunca annemin benim yüzümden gittiğini düşündüm. Çünkü iyi bir şey yapmış ve babamın tüm ilgisini üzerime çekmiştim. Ama şimdi bir yetişkin olarak durumun böyle olmadığını biliyordum. Eh, çoğunlukla.

Şimdi karşımda duran yirmi beş yaşındaki Mia'nın yaşlı yüzüne baktım ve ona acıdım. Sadece bir an için yetiştirilme tarzım, ailemin verdiği kararlar ve hayatımı yaşama şeklim yüzünden kendime acıdım. Artık karşımda gördüğüm şey güzel bir resim değildi. Değerli bir şeyini kaybetmiş olan hüznü bir kızın resmiydi.

İşimizin bitip bitmediğini sormadan sutyenimle tişörtümü üzerime geçirdim ve değneklerimi alarak hızla uzaklaştım. Kalbimin etrafına ördüğüm duvar paramparça olmak üzereydi. Tek bir darbe daha alırsa büyük bir moloz birikintisi altında kalacaktım.

“Mia!” Alec arkamdan seslendiyse de durmadım. Sadece elimi sallayarak veda ettim. Çok uzun bir gün olmuştu. Dinlenmek istediğim için beni suçlayamazdı.

Çatı katındaki daireye çıktım, direkt mutfığa gittim ve açılmış bir şişe şarap buldum. Kadehimi kırmızı sıvıyla doldurdum ve gözyaşlarımı serbest bırakmadan önce büyük bir yudum aldım.

Alec de tam o anda mutfığa girdi. Yanıma gelip başka bir kadehe kendisi için şarap doldurdu. Sonra tezgâha yaslandı ve kendimi toplamaya çalışmamı seyretti.

“Neden kendini sevmiyorsun?” Bu sözleri duvarıma bir bal-yoz gibi çarptı ve ardında kocaman bir delik bıraktı.

Dördüncü Bölüm

“Kendimi seviyorum.” Dudaklarımın arasından dökülen kelimeler çıplak ete değen asit gibiydi.

Alec’in gözleri üzerime odaklandı. Kendime yeni bir kadeh şarap doldurmuş, mutfak adasına yaslanıyordum.

“Öyle mi? Beni kandırabilirdin,” dedi Alec küstahça şarabını kafasına dikmeden önce.

“Beni tanıdığını mı sanıyorsun? Sadece birkaç günün ardından?” Kaşlarımı çatarak dişlerimi sıktım.

Alec dudaklarını birbirine bastırdı ve başını çevirerek bana baktı. O bakışlarda birçok şey vardı. Hüsrân, inatçılık ve başka bir şey daha. “Sanırım seni senden daha iyi tanıyorum.” Alec yanıma geldi ve yanağımı kavradı. Elini ittirdim ve bileğime dik kat ederek tek ayak üzerinde geriye çekildim.

“Ne? Sırf bir ‘ressam’ olduğun için insanları okuma yeteneğine sahip olduğunu mu sanıyorsun? Eğer durum buysa sihrini kaybetmişsin, Fransız çünkü şu anda yanında olmak istediğim en son insan sensin!” Kadehimi çarparak tezgâha koyunca her tarafa şarap saçtım. “Kampanya Paketi” <https://tr.boileyn.org>

yere doğru sektim ve kâğıt rulosunu çılginca çekiştirmeye başladım.

“İzin ver,” dedi Alec ve havluyu elimden almaya çalıştı. Bir kez daha onu ittirdim.

“Ben yaparım. Hayatım boyunca kendi pisliğimi temizledim, başkalarınınkiler de dahil. Küçük bir döküntüyle başa çıkabilirim.” Özgür kalmaya hazır bir şekilde yüzeyde duran lanet olası duyguları zapt etmeye çalışarak burnumu çektim. Şu anda kendimi kaybetmem söz konusu bile olamazdı. Beni zayıf, işe yaramaz biri olarak görürdü.

Alec geri çekilip ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, tamam. *Je suis désolé*. Üzgünüm,” diye tekrarladi anlayabileceğim bir dille.

Tam bir pislik gibi davrandığımı biliyordum. Bunların hiçbirinin onun suçu değildi. Ona bu şekilde davranmamı gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı. Neden olduğum pisliği temizledikten sonra Alec bana yeni bir şişe şarap açtı.

“Konuş benimle, *ma jolie*. Buradayım. Senin yanında olmak istiyorum,” dedi yumuşak bir sesle. Alec’in bakışlarını yakaladım ve sözlerinde ciddi olduğunu anladım. Sesi ya da gözlerinde acıma yoktu. Sadece endişe vardı.

“Alec, çok özür dilerim. Sadece bugünkü çekimlerde bana mutlu bir anımı düşünmemi söylediğin zaman harika bir anım aklıma geldi. Ancak bu anı acı verici bir başka anı yüzünden paramparça oldu. Henüz atlatamadığım bir şeyle ilgiliydi. Hepsi bu kadar. Sorun sen değilsin.” Öne doğru eğilerek Alec’e sarıldım ve başımı sıcacık göğsüne yasladım. Odunsu kokusunu içime çekerek burnumu göğsüne sürttüm. O da kollarını vücuduma dolayarak

sadece onun boyutunda bir adamın yapabileceği şekilde beni rahatlatıyordu.

“Ömrünün büyük bir kısmını başkalarıyla ilgilenerek geçirdiğini hissediyorum, *oui*?”

Cevap vermek yerine, gözlerini görmek istemeyerek göğsüne dayalı duran başımı salladım. Alec derin bir nefes aldı ve bana sımsıkı sarıldı. “Yani şimdi *ma jolie*, kendinle ilgilenmenin zamanı geldi, *oui*?”

Tekrar güvenli yerimde gizlenerek başımı salladım.

“Sana yardım edeceğim. Bu proje, Tuval Üzerinde Aşk, bir çıkış noktası olacak. Birlikte seni huzura kavuşturacağız. Ne kadar mükemmel olduğunu sanatım aracılığıyla sana göstereceğim.” Alec omuzlarımdan tutarak beni geriye doğru itti. Elimi kaldırıp gözyaşlarımı sildim. Onun güzel gözlerinin içine bakmadan önce ağladığımı fark etmemiştim bile. Öyle sakın, öyle mutlu bakıyordu ki gözlerimi ondan alamadım. “Bu benim en iyi çalışmam olacak ve onun sayesinde sen hayatına devam edebilmen için gereken o parçayı bulacaksın.” Alec kocaman gülümsedi. Ve nihayet onu ilk gördüğüm günden beri hayalini kurduğum şekilde beni öptü.

Derin.

Islak.

Uzun.

Öne doğru eğildi ve bedenini benimkine bastırarak beni tezgâhla kendisi arasına hapsetti. Her iki elimi de kaldırıp karnına dokundum. Özenle yontulmuş kasları üzerinde dilimi dolaştırmak istedim. Tişörtünün ince kumaşı altındaki göğüs kasları taş gibiydi. Ellerim boynuna ulaşır ulaşmaz birkaç santim daha

yukarıya kaydım ve ipeksi saçlarına ulaştım. Saçlarını serbest bırakmıştı ve şu anda daha mutlu olamazdım. Alec daha derinlere erişebilmek için başımı geriye doğru yatırdı ve ellerini de oyuna dahil etti.

Bedenimi, sanki bir resim yapıyormuş gibi okşadı. Yumuşak dokunuşlar buraya ve sert darbeler oraya... Hepsi baştan çıkarma amaçlıydı. Ellerini kıyafetler olmadan her yerimde hissetmek istiyordum. Daha yukarı uzanabilmek ve bedenimi onunkine bastırabilmek amacıyla parmak uçlarımda yükselmek için ayağımı sürekli yere koymaya çalışınca bileğim zonklamaya başladı. Sinirle geriye çekildim. Dudaklarımız duyulabilir bir şapırtı sesiyle birbirinden ayrıldı.

“Ne oldu?” diye sordu Alec, derin derin soluyarak. Gözlerinde endişe vardı. Yanağını avucuma aldım ve başparmağımla ıslak dudağını okşadım.

“Ayağım... acıyor. Benim... uzanmam gerek. Yatak?” diye sordum soluksuz bir halde.

Alec kocaman sırttı, ellerini popomun üzerine yerleştirip beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı hemen beline doladım. “Zevkle, *ma jolie*.” Beni merdivenlere taşıdı ve boynuma yumuşak öpücükler kondurarak basamakları yavaşça tırmandı. Yatağa ulaştığımız zaman beni sıkıca tuttu, bir dizini yatağın üzerine koydu ve bu süreç içinde beni bir kere bile düşürmeden öne doğru eğildi.

Sırtım yatağa değdiği anda tenine dokunabilmek için ellerimi tişörtünün altına soktum. Hedefime ulaşmamı engelleyen kumaşı beceriksizce çekiştirmeye başladım ve Alec bir anda ayağa kalkarak tişörtünü çıkarıp bir kenara fırlattı. Sonra kot

pantolonundaki birkaç düğmeyi çözerek önünü açık bıraktı. Görünürde çıplak bir ten, kızıl kahverengi tüyler ve sertleşmiş bir penis dışında bir şey yoktu. Fransız iç çamaşırı giymiyordu. Büyüleyici.

“Komando mu takılıyorsun?” diyerek sııttım.

Alec’in kaşları çatıldı. “*Quoi?*” Başını sallayarak, “Ne?” diye tekrarladı.

Ellerimi beline yerleştirdim ve pantolonunun içine uzanarak çıplak poposunu sıkıca kavradım. Alec inleyip kalçalarını sıktı. “İç çamaşırı giymiyorsun.”

Alec diliyle alt dudağını ıslattı. Sanki aradığım tüm cevapları içinde barındırıyormuş gibi o dudağa baktım. “*Oui. Le caleçon* giymiyorum. Rahatsız ve gereksizler. İstedğim şeye kavuşmamı geciktiriyorlar. Örneğin sana...”

Bunun üzerine Alec üzerime çıktı ve dudakları boynumda gezinmeye başladı. Çok iyi hissettiriyordu. İyiden de öteydi. Geriye doğru çekilip topuklarının üzerine oturmadan önce tişörtümün üzerinden göğüslerimi kavradı. Sutyenimin önündeki kopça açılmıştı ve göz açıp kapayıncaya kadar çıplak kalmıştım. Alec çıplak göğüslerimin üzerinde parmaklarıyla desenler çizdi. Gözlerimi kapatıp bana bu şekilde dokunmasına izin verdim. Daha önce hiç kimse dokunmamış gibi... adeta saygıyla, sanki özel biriymişim gibi, bedenim çok değerliymiş gibi.

Göğüslerimin kenarlarını okşarken, “*Vous êtes de l’art,*” diye fısıldadı Fransızca.

“*Vous êtes l’amour.*” Parmaklarıyla göğüslerimin üst kısmını sıyrıp geçti.

“*Vous êtes la beauté.*” Başparmaklarıyla göğüs uçlarımın etrafında daireler çizdi.

Soluğum kesildi ve tüy gibi hafif dokunuşları karşısında bednim bir yay gibi kıvrıldı. Büyülü parmaklarıyla bir araya gelen sözcükler bedenimi ateşe verdi. “Ne dedin?” diye sordum fısıltıyla.

Alec öne eğilip kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. “Sen sanatsın.” Sonra göğüslerime doğru ilerledi ve her ikisine de birer öpücük kondurdu. Derin bir nefes aldım. “Sen aşksın.” Dili dışarıya çıktı ve tepeciklerin etrafında dolandı. “Sen güzelliksin.” Ağzıyla göğüs ucumun etrafını sardı ve hassas tenim karıncalanmaya başlayana kadar sertçe emdi.

Benim ellerim de boş durmuyordu. Tırnaklarımı Alec’in sırtında gezdirdim ve sonra parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Göğüslerimden karnıma doğru inmeye başlayan Alec’in uzun bukleleri bedenime sürtündü. Rahatlıkla pantolonumla külodumu aynı anda çıkardı. Bacaklarımın arasına yerleşip tekini havaya kaldırdı. Ayağımın üst kısmına bir öpücük kondurarak yukarılara çıkmaya devam etti ve dizimin arkasını dişledi. Dizimin arkasının böylesine duyarlı bir bölge olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, ama lanet olsun, cinsel organım ilgi görmek için resmen ağlıyordu ve Alec henüz *oraya* dokunmamıştı bile. Aynı işlemi diğer bacağımda da tekrarlardı, ama bu kez bileğimdeki sargıyı bozmamak için ekstra özen gösterdi. Dizimin arkasına ulaştığında gözle görünür bir şekilde titredim.

“Üşüdün mü?” diye sordu sırtarak. Üşümediğimi biliyordu, ama önceki gibi, benimle oynamaktan büyük bir keyif alıyordu. Birazdan yapacaklarının beklentisi bu deneyimin bir parçası olmuştu ve ben de bunu kabullenerek tadını çıkarıyordum.

Bacağımı yatağın üzerine bırakırken başımı salladım. Alec dizlerimi tuttu ve bacaklarımı ikiye ayırdı. “Güzelliğinin tadına bakmak istiyorum.” Sanki izin *istiyormuş gibi* kaşlarını havaya kaldırdı. Bakışlarını kaçırmadan uzun bir süre bekledi. Gerçekten de izin istiyordu. Dudaklarımı yaladım ve çenemi yukarıya kaldırdım. Alec’in gözleri karardı. Bir jaguar gibi omuzları harekete geçti ve o güzel vücudunu bacaklarımın arasında görmek için ben tam aşağıya bakarken yıldırım hızıyla vuruşunu yaptı. Ağzı üzerimde, dili derinlerimdeydi.

“Tanrım!” Alec’in kafasına yapışmadan önce kükredim. Hareketleri hiç de beklediğim gibi yavaş değildi. Çoğu erkek yavaş ve tereddütlü başlardı. Ama Alec, sanki bir daha fırsatını bulamayacakmış gibi cinsel organıma saldırdı. İçimdeki diliyle ulaşabildiği her noktaya nefis bir şekilde fiskeler vuruyordu. Tüm bedenime bir elektrik akımı yayıldı. Alec’in sakalı, vajinamın dudaklarına ve kenarlarına sürtündü. Bedenim dudakları altında kıvranırken Alec hırlıyor ve inliyordu.

Alec parmaklarını da işin içine soktu. Dili sıcaklığımdaki gezintisine devam ederken başparmağı tetikleyici bölgemin etrafında daireler çizdi. Ellerimle yatağa vurdum ve orgazm bir sarmaşık gibi tüm bedenime yayılırken çarşafı sıkıca kavradım.

“Mükemmel. Çok tatlısın, *ma jolie*.” Alec içimden çıkardığı parmaklarını yaladı ve ardından tekrar içime sokarak yukarı doğru kıvrırdı. “En kaliteli şampanya gibi.” O noktayı yalayınca yüksek sesle inledim, gitgide yukarı tırmanan orgazmı patlamaya hazırdım. “Sana doymam hiçbir zaman mümkün olmayabilir. Kremanın tadını alıncaya kadar tatlılığıyla tıkabasa

doymayı planlıyorum, *chérie*.” Sözleri gerçekten edepsizceydi, ama beni uçurumun kenarından fırlatmaya yetmişti. “Ah, evet.” Tüm bedenim şiddetli bir şekilde doruğa ulaşırken Alec parmaklarıyla iç duvarlarıma saldırıp yaladı.

Orgazmın zirvesindeyken Alec parmaklarını dışarı çıkardı ve tüm bedenimin sarsılmasına neden olarak arka tarafımdaki küçük deliği yaladı. Ardından klitorisimi emerek tam anlamıyla özümü içti. İşi bittiğinde bacaklarımı genişçe açtı. Üzerime çıkacağı ve penisini içime yerleştireceğini düşündüm. En azından umduğum şey buydu, ama Alec’in başka planları vardı.

Diliyle vajinamın merkezine doğru yavaş yavaş yol alırken bir parmağını arka tarafımdaki küçük deliğin etrafında gezdirdi ve ucunu yavaşça içeri bastırdı. Nefesim kesildi ve o karanlık bölgeye bir saldırı gerçekleşmesini istediğimden emin olamayarak kalçalarımı geriye çektim. Ancak Alec’in dokunuşunun ardından bedenimi saran zevkten titremelere de engel olamıyordum. Alec iyi bir gözlemciydi. Verdiğim tepkiyi fark etti ve aşağıya baktığımı görünce sırtarak dişlerini o güzel alt dudağına geçirirdi. Ben de aynı şeyi yapmak istedim. İyice sinirlenerek başımı geriye savurdum. “Becer beni, Alec,” diye yalvardım ve bir kez daha çarşafı tutundum.

Alec, “*Non, pas encore*,” diye mırıldandı.

Söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama onunla her şeye vardım.

Bu kez hareketleri yavaştı. Klitorisimdeki dili tedbirliydi. Sanki etimi rahatlatıyor, onu hafızasına kazıyordu. Bir süre sonra sabırsızlanmaya başladım. Alec parmakları ve diliyle içimi

* Fr. Hayır, henüz değil. (Ed. N.)

okşarken kalçamla daireler çizdim. Daha fazla beklemeden Alec iki parmağını birden içime soktu. Yüksek sesle haykırdım. Nihayet! Ancak ben daha o kalın parmakların tam istediğim yerde olmasının keyfini süremeden Alec parmaklarını dışarıya çıkardı. Kısa bir süre için. Parmakların yerini dili aldı ve o noktaya dokunduğu anda başka bir mükemmel orgazma doğru yol aldım.

“Lanet olsun, evet.” Kalçamı yukarıya doğru kaldırdım ve Alec’in saçlarını kavrayarak yüzünü kendime bastırdım. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Daha hızlı ve daha sert olmasına ihtiyaç duyduğumu anladı. Her saniyesinden keyif aldım, ikinci orgazmımın içinde öylesine kaybolmuştum ki çok geç oluncaya kadar daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı o gizli yerde gezinen ıslak parmağını fark etmedim. Alec klitorisimi sertçe emmeye devam ederken aynı anda o parmağı da küçük deliğin içine doğru bastırırdı. Kalçamı yukarı doğru hareket ettirmeye çalıştım, ancak Alec beni sıkıca tuttu. Tüm bedenim sarsılırken parmağıyla kıcımlı becerdi. Çok farklı bir histi. Bir yandan canımı yakıyor, ama bir yandan o kadar iyi hissettiriyordu ki daha hızlı, daha sert hareket etmesini isteyerek kendimi Alec’in parmağına doğru itirdim.

“*Tres belle,*” diye fısıldadı Alec ve klitorisimi öptü. Vajinama karşı hassastı, ancak parmağının her darbesiyle bedenimin yataktan fırlamasına neden olarak kıcımlı resmen yağmalıyordu. Bana böylesine karanlık bir şekilde sahip olmasından büyük bir keyif alıyordum. Daha önce hiç kimsenin bulunmadığı bir yere dokunmasından... Vücudumun o kısmına dokunulmasını isteyeceğimi bile bilmiyordum, ta ki Alec... benim Fransızım bana sahip oluncaya kadar...

* Fr. Çok güzel. (Ed. N.)

Alec üstümden kalkarak topuklarının üzerine oturdu, fakat elini hareket ettirmeye devam etti. Diğer elini de ona en çok ihtiyaç duyduğum yere koydu. Soluk soluğa kaldım ve onun beni seyrettiğini bilerek gözlerimi kapattım.

“*Ouvrez les yeux,*” dedi ve sonra anlayabileceğim bir şekilde tekrarladi. “Gözlerini aç.” Emrini yerine getirdim. Gözleri simsiyahtı. O karamel renginden eser kalmamıştı. “Seni görmek istiyorum. İç güzelliğin etrafı aydınlatırken yüzünü bu şekilde hatırlamak istiyorum.”

İçime sertçe bastırduğında soluğum kesilip bedenim sarsıldı. Parmaklarıyla beni sert bir şekilde becerdi ve diğer eliyle klitorisimi çimdiklediği anda uçmaya başladım. Kelimenin tam anlamıyla içinde bulunduğum düzlemden dışarı fırladım ve Alec bana kanatlarımı verirken bir kuş gibi özgürce uçmaya başladım.

Zihnimin derinliklerinde bir hışırtı sesi duydum ve burnuma lastik kokusu geldi. Alec’in elleri omuzlarımı kavradı ve sonra oradaydı, uzunluğunu içime bastırıyordu. Derin vuruşlar yaparken kot pantolonu bacaklarımın iç kısmına sürtünyordu. Yaşadığım haz sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Kalın penisini içime soktuğunda henüz kendime gelmemiştim bile. Alec saçlarımın içine doğru inledi ve karşılığında bacaklarımı onun beline dola-
yıp ona sıkıca sarıldım.

“*Chaud, soyeux, et parfait,*” dedi beni tam anlamıyla öpmeye başlamadan önce. Ağzımı açtım ve onun resmini ilk gördüğüm andan beri hayalini kurduğum şekilde her yolla bana sahip olmasına izin verdim. Sertti, uzundu ve tamamen içimdeydi. Asla durmasını istemiyordum, ama bir yandan da o yere çabuk

* Fr. Sıcak, ipeksi, kusursuz. (Ed. N.)

varmasını istiyordum. Çoktan bana iki kez yaşatmış olduğu şeyi hissetmek istiyordum. Bu nedenle tüm gücümle bedenimi çevirdim ve Alec'in üzerine yuvarlandım. İşte, o zaman üzerinde hızla hareket etmeye başladım.

Elleri hemen belimdeki yerini aldı ve kalın penisinin üzerinde hareket etmeme yardım etti. Bu şekilde muhteşemdi. Her bir darbeye birlikte kollarındaki kaslar geriliyordu. Karın kaslarının üzerinde ter damlaları belirmeye başladı. Bir an sonra öne doğru eğildim ve göğüs uçlarını yalayıp emdim.

"*Putain oui,*" dedi sıkılı dişlerinin arasından. Göğüs ucu sertleşinceye kadar ısırıp dişledim ve sonra aynı işlemi diğeri için tekrarladım. Alec parmaklarını kalçama geçirerek biraz daha sertleşmem gerektiğinin sinyalini verdi. Sırtımı geriye doğru bükтім, saçlarımı arkaya savurdum ve onu becerdim. Sertçe. Sürtünerek yaptığım her hamleyle birlikte cinsel organıma bir heyecan dalgası yayılıyordu ve benim kadar zevk alabilmesi için iç kaslarımla Alec'in penisine kenetleniyordum.

Alec akıcı Fransızcasıyla bir şeyler söyledi. Ama hiçbir şey anlamadım. Yattığı yerden doğruldu ve yatak başına ulaşınca kadar ayaklarıyla kendini ittirdi. Vücudumu iyice geriye doğru eğdi ve beni penisinin üzerinde bir aşağı bir yukarı kaydırmaya başladı. Fransız içime defalarca girip çıkmasını seyretmek için tekrar geriye çekildi. Bu seferkinin onun için olmasını her ne kadar istesem de tekrar dağılmamı sağlamasına engel olamadım. Bedenim bir yılan gibi kıvrıldı ve Alec de anladı. Öne doğru eğildi ve göğüs uçlarımı sertçe emmeye başladı.

Sonunda kafasını yatak başlığına yasladı ve ben de destek almak için başlığa tutundum. O anda ikimiz de kendimizden

geçtik, tatlı bir hiçlik denizine doğru sürüklendik. Ortak haz-zımızın sonunda yüksek sesle haykırırken odanın içinde duyulan tek ses yorgun nefeslerimizdi. Vajinam mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde Alec'in penisine kenetlenmişti. Bana sıkıca sarılan Alec, penisini yukarıya doğru bastırmaya devam ederek geriye kalan son zevk dalgalarının da dağılmasını sağladı.

Bu şekilde bir süre kaldık. Yatak başlığını tutarak Alec'in kucığında oturmaya devam ettim. Sanki bana dokunmaya, gerçekten yanında olduğuma inanmaya ihtiyacı varmış gibi sırtımı, kollarımı ve bacaklarımı okşuyordu. Bunu anlayabiliyordum. Yaşadığınız haz böylesine şiddetli olunca kendinize gelebilmek için gereksiz tekrarlar içeren bir şeye ihtiyaç duyuyordunuz.

Kalp atışlarımız yavaş yavaş normale döndü. Kollarımı Alec'in sırtına dolayarak ona sıkıca sarıldım. O da ulaşabildiği her yere dokunmayı, öpücükler kondurmayı tercih ederek git-meme izin vermedi. Bu hoştu, hatta dürüst olmam gerekirse çok hoştu.

Bir an için bana Wes'i hatırlattı. Tatlı, güzel, akli başında Wes'i. Gerçekten âşık olabileceğimi düşündüğüm tek adamı. Şiddetli bir soluk aldım ve gözyaşlarımın düşmesine engel olmaya çalıştım. Aldatmıyordum. Onu. Aldatmıyordum. Kendi-me sürekli bunu söyleyip dursam da suçluluk duygusu kafamı kesmeye hazır bir pala gibi üzerimde dolanıyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu Alec ve gözlerimi görebilmek için beni geriye doğru itti.

Başımı salladım. Bu düşüncelerimi ne Alec'le ne de başkasıyla paylaşmayı planlıyordum. "Sadece sana sarılmış rahatlıyorum." Alec'in burnunu öptüm ve sonra aynı yeri burnumla

hafifçe dürttüm. “Temizlenmemiz gerek ve şunun icabına bakmamız...” Aşağıya doğru baktım ve Alec’in bakışları da benimkileri takip etti.

“Ah, prezervatif, evet.” Alec beni üzerinden kaldırdı ve sonra kendisi de ayağa kalktı. Prezervatifi çıkardı ve ucuna bir düğüm attıktan sonra bir peçeteye sarıp çöp kovasının içine attı. En son istediği şeyin alt kattaki banyoya gitmek olduğunu tahmin ediyordum, ama benim yapmam gereken şey tam olarak buydu. Sırtüstü yuvarlanarak inledim. “Ne oldu?”

“Çişim geldi,” diye mırıldandım ve Alec bir kahkaha patlattı. Ben herhangi bir şey söyleyemeden, beni kucağına aldı ve merdivenlerden indirerek banyoya kadar taşıdı. Klozetin yanma varlığımızda beni yere indirdi ve dışarı çıktı.

“Atıştırmalık bir şeyler hazırlayacağım, *oui*?”

“*Oui*,” diye yanıt verdim ve kapıyı kapatan Alec’in güldüğünü duydum. İşimi hızlı bir şekilde hallettim ve kapının arkasında duran bornozu üzerime geçirdim. Çıplak tenimin üzerinde yumuşacık bir his bırakan bordo rengi bir bornozdu. Dışarıya çırılçıplak bir halde çıkmak istemiyordum.

Tek ayak üstünde zıplayarak mutfığa gittim. Alec’in bir elinde içi dolu bir tepsi ve diğerinde de bir çift kadeh vardı. Hâlâ çırılçıplaktı ve ben de karşımdaki manzaranın tadını bütünüyle çıkardım. Dövmesi, bedeninde kıvrılarak ilerliyordu ve bu da bana dilimi dövmenin üzerinde ne kadar çok gezdirmek istediğimi hatırlattı.

Alec, “*Un moment*,” diyerek merdivenlerden yukarıya fırladı. Göz açıp kapayınca kadar rüzgârda savrulan penisıyla tekrar merdivenlerden aşağıya koşturdu. Yanıma yaklaşırken

kıkırdamaya başladım. “Ne?” diye sordu yüzünü aydınlatan sevimli bir gülümsemeyle. Mutlu olduğu zamanlarda dikkatli ressam ortadan kayboluyor ve onun yerini cana yakın Fransız alıyordu. Gerçi ben her ikisinden de büyük bir keyif alıyordum.

Yanıma gelir gelmez beni kucağına aldı ve yukarıdaki yatak odasına taşıdı. “Bakıyorum da bornozumu bulmuşsun,” dedi yapmacık bir kızgınlıkla. Sonra beni sağlam ayağımın üzerine bırakıp bornozun kuşağını çözdü. “Bu kabul edilemez. Sana söyledim, *ma jolie*, çıplak vücudunu görmek istiyorum.” Bornozu çıkarmasına izin verdim ve ardından rahat bir şekilde yatağın üzerine yerleştim. Alec tepsiyi önümüze koydu ve elime bir kadeh şarap tutuşturdu. Şarabın yoğun, meyveli tadı boğazımdan kayarak indi. Getirdiği tepsinin içinde salam, çedar peyniri, yeşil üzüm ve çilek vardı.

Yemeğe hangisiyle başlayacağıma karar vermeye çalışırken karnım guruldadı ve hemen bir parça peyniri ağzıma attım. Şarapla mükemmel gidiyordu. “Teşekkür ederim.” Yatak örtüsünü göğsüme doğru çektim.

“Ne için?”

Bir tane çilek alıp havaya kaldırdım. “Bunun için, bu akşam için, benim resmimi yaptığın için, işini benimle paylaştığın için. Burada seninle birlikte olmaktan gerçekten onur duyuyorum.”

Alec bir eliyle yanağını okşadı. “Sen benim ilham perimsin Mia. Burada olman gerekiyordu.”

Beşinci Bölüm

Karnımızı doyurduktan sonra öpüşüp birbirimizi okşayarak yatağın içinde biraz daha oyalandık. Şehvetli bir öpüşmenin ardından Alec'in göğsüne uzanarak ona sarıldım.

"Seks yaparken neredeyse hep Fransızca konuştuğunun farkında mısın?"

Alec'in bedeni kaskatı kesildi. "Ben seks yapmam, *chérie*. Sana söylemiştim. Ben seninle, vücudunla sevişiyorum." Ses tonu oldukça ciddiydi ve bunun nedenini anlayamadım. "Ve Fransızca konuşuyorum, çünkü beni öyle sarhoş ediyorsun ki kendimi sende, seksi vücudunda kaybediyorum."

Arsız bir ifadeyle sııttım. Ama sonra bir an için becermekle sevişmenin farklarını düşündüm. "Sevişmek zor olmuyor mu? Yani demek istediğim seviştiğin herkes sana âşık olmaz mı?"

Alec bana sıkıca sarıldı ve tek elini kolumun üzerinde kaydırarak kolumu sıktı. "Öyle olmasını umuyorum."

"Dur bir dakika, sana âşık olmamı mı istiyorsun?" Alec'in üzerinden kalktım ve gözlerinin içine sertçe baktım. Gözleri o kadar güzeldi ki...

“Elbette, sen istemiyor musun?” Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Saçlarımın savrulmasına neden olarak başımı sertçe salladım. “Hayır, hem de hiç. Seninle birlikte eğlenmek istiyorum. Sonrasında cinsel bir ilişki yaşayabileceğim ya da yaşamayacağım başka bir müşteriyle birlikte olacağım.”

“Benim yapacağı gibi.” Alec son derece şaşkın görünüyordu.

Yüzümün önüne düşen saçları geriye doğru savurdum. “Tamam, şunu bir açıklığa kavuşturalım. Sonunda gideceğimi ve başkasıyla birlikte olacağımı bile bile sana âşık olmamı istiyorsun. Buraya kadar doğru anlamış mıyım?” Alec başını salladı ve masumca gülümsedi. “Ve sen de bana âşık olacaksın, ama ben buradan gittikten sonra bunu müthiş seksi başka bir kızla yapacaksın.”

Alec sırtıttı. “Müthiş seksi mi?” Kahrolası herif. Yemin ediyorum tüm erkekler çükleriyle düşünüyordu. İşte, kanıtı buradaydı. Alec’in göğsüne vurdum.

“Dikkatini topla.”

“Sen, aşktan ve seksten, mükemmel bir bütün olduğuna inandığım iki şeyden bahsederken dikkatimi toplayamam. Hatta şu anda ikisini tekrar bir araya getirmeliyiz.” Alec beni üzerine çekti. Çoktan sertleşmişti. Bir an için duraksadım. Kahretsin, bu adam doyumsuzdu. Popomu avuçlayıp penisini bana doğru bastırdı. “Konuşmamız bitti mi, *ma jolie*? Seninle tekrar sevişmek istiyorum.”

“Hayır!” Alec’in penisinin üzerinde doğruldum ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. “Seni anlamıyorum.”

Alec'in gözleri kısıldı. "Neyi anlamıyorsun? Seninle sevişiyorum. Her geçen gün sana biraz daha âşık oluyorum."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, söylediğin şeyle devam edelim. Her geçen gün bana biraz daha âşık oluyorsun, yine de beni bırakmakla ilgili bir sorun yaşamıyorsun, öyle mi?"

"Eğer kalmak istersen seninle dost olabilirim."

Ahhhh! "Dost olabilir misin? Seni anlamıyorum." Ellerimi çılğınca havaya savurdum.

Alec beni göğsüne çekti ve sonra üzerime çıkmak için yana doğru yuvarlandı. Tek ayağıyla bacaklarımı ayırdı ve kalçalarımın bastırdı. İri ereksiyonu baştan çıkarıcı bir şekilde gitgide nemlenen etime sürtündü. Derin bir nefes alarak kendime hâkim olmaya çalıştım. Ama bir işe yaramadı.

Alec beni usulca öptü. "Anlamayı sağlayayım, *oui*?"

"Lütfen!"

"Fransızlar sevişir. Ben sevişirim. Seninle içtenlikle sevişebilmem için sana karşı bir şeyler hissetmek zorundayım, *oui*?"

"*Oui*," diye tekrarladım. Bu mantıklıydı. Bir parçamız gerçekten âşık oluyordu, ama istesek de istemesek de karşımızdakini bırakmak zorundaydık. İşte, bunu anlamıyordum. Nitekim Wes'ten ayrılmamı zorlaştıran şey de buydu. Her ne kadar kabul etmek istemesem de Wes'e karşı bir şeyler hissediyordum ve şimdi Fransız da ona karşı bir şeyler hissetmemi istiyordu, öte yandan ben istemiyordum.

Alec konuşmasına devam etti. "Bu nedenle seninle bu şekilde birlikte olmayı biraz olsun isteyebilmem için seni sevmek zorundayım. Seni aynı anda hem sevebilir hem de özgür bırakabilirim. Fakat buradan gittiğinde, sevgimi de seninle

birlikte götüreceksin, sonsuza kadar. Sen yaşadığın sürece sevgim sana ait olacak.”

Bunun oldukça güzel olduğunu itiraf etmeliydim. Seks yapmak ve sevişmekle ilgili düşünceleri birlikte olduğu kadınlarla yaşadığı ilişkiye bağlıydı.

“Yani birbirimizi sonsuza kadar seveceğiz, ama evli bir çiftin ya da sevgililerin yaptığı gibi birbirimize bağlı kalmayacağız.”

“*Oui*. Kesinlikle, *ma jolie*! İşte, anladın. Sana olan bağlılığım birlikte olduğumuz sürece seni sevmek olacak ve aşkım hep seninle kalacak. Ve ben de senin aşkını hep içimde taşıyacağım. Sonra sonsuza kadar birlikte geçirdiğimiz bu zamanın güven, aşk ve arkadaşlık üzerine kurulmuş olduğunu ikimiz de bileceğiz.” Alec bir an için sustu ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. “Hayatta başka hiçbir şey gerekli değildir.”

Gözlerim buğulandı ve Alec’in söylemiş olduğu şeyin doğruluğu karşısında yanağımdan aşağıya bir damla yaş süzüldü. Alec gözyaşımı sildi. “Şimdi seni sevebilir miyim?” Sözleri son derece basit olsa da ardında derin bir anlam yatıyordu.

Boğazım düğümlendiği için zar zor konuşabildim. “Evet Alec. Beni sevmen gerçekten çok hoşuma gider.” Ve tüm gece boyunca bunu yaptı, beni sevdi. Dairede yaşananları ve Wes konusunda hissettiğim suçluluğu atlatabilmem için ihtiyaç duyduğum şey tam olarak buydu.

Alec’le birlikte birbirimizi arkadaşça sevmek ve birbirimize saygılı davranmak konusunda bir anlaşmaya vardık. Burada kaldığım süre boyunca birbirimizin bedeniyle düşüncelerinden keyif alacaktık ve süre dolduğunda her şey bitecekti. Birbirimize değer vermeye devam edecektik ve yalnızca bize

ait olan sevgimiz de gerektiğinde tekrar hatırlanmak üzere anılarımızdaki özel bir kutuda saklanacaktı. İşte, tam da bu anda, gelecekteki müşterilerime değer vermek konusunda kendimi engellememeye yemin ettim. Kendi bildiğim şekilde hepsine değer verecektim. Ama bu “sonsuz dek sana âşığım” şeklinde olmayacaktı. Sonsuzluk kutsaldı, doğru zamanda doğru kişiyle olunca kendini gösterecek olan bir şeydi.

Tekrar Wes’i ve onu ne kadar çok özlediğimi düşündüm. Alec’le yaşadığım bu durum Wes’le sahip olduğum ilişkiye dair yeni fikirler vermişti. Wes’le birlikte olduğum bütün bir ayı onu sevmemeye çalışarak geçirdiğimi fark ettim. Kendimi ve kalbimi koruduğumu sanmıştım. Ama bu hiçbir işe yaramamıştı çünkü Wes’i seviyordum. Kendimce. Ayrıca bence o da beni seviyordu. Sadece onunla birlikteyken sahip olduğumuz bu şeyin sonsuz dek sürecek bir aşk olmadığından emin olamıyordum. İşte, bu yüzden zamanı geldiğinde onun yanından ayrılmam çok önemliydi. İkimiz de birbirimize karşı dürüst olmuştuk, birbirimize değer vermiştik ve eğer sonsuz dek sürmesi aşkımızın kaderinde varsa, sevgimizi yeniden alevlendirmek için de vaktimiz var demekti. Ancak o zamana kadar yanımdaki Fransızın ve onunla birlikte yaşayacağım her şeyin tadını çıkaracaktım.

Ertesi gün çalışma alanına indiğimde içerisi yine sessizdi. Buranın belli bir düzeni olduğunu anlamaya başlıyordum. Alec bir gün fotoğraf çekiyordu ve ertesi gün resmi tamamladıktan sonra yalnız başına çalışabilmek için çalışanlarına izin veriyordu.

Odanın içinde ilerlerken güzel bir müzik sesi duydum. Bir kadının kıvrak sesiyle söylediği belli belirsiz şarkı sözleri piyanodan çıkan çarpıcı notaların arasına serpiştirilmişti. Kadın sanki fısıltıyla konuşuyordu. Parçanın rahatsız edici bir güzelliği vardı. Sonra müziğe telli çalgılar eklendi. Gözlerimi kapatarak şarkıyı kalbimde ve ruhumda hissettim. Bu anı olduğu gibi hatırlamak istiyordum.

Klik. Bir anda irkildim ve gözlerimi açtığımda elindeki fotoğraf makinesiyle Alec'in karşımda dikildiğini gördüm.

"Kendime engel olamadım. Zarafetin ışığıyla yıkaniyorken çok güzel görünüyordun. Bu anı yakalamak zorundaydım."

Başımı yana doğru eğerek sırttım. "İhtiyacını karşılayabildin mi?" diye sordum alayla.

"Sen?" diye sordu Alec kaşlarını garip bir şekilde kaldırarak.

Derin bir nefes aldım ve konuyu uzatmamak için beton zeminini inceledim.

"Gel, yapacak bir sürü işimiz var." Alec topukları üzerinde döndü ve tuvalerin bulunduğu alana doğru ilerledi.

Tek ayak üzerinde peşinden giderek her zamanki yerime oturdum. Duvardaki resmimi görünce soluğum kesildi. Ama bu kez nefesimi kesen geniş olan tuvaldi. Bir tarafında serigraf baskı şeklinde olan resmim varken, tuvalin geri kalan kısmını kendisi boyamıştı. Gecenin bir yarısı kalkıp resmi tamamlamış olmalıydı.

"Nasıl?" Tuvale bakarken başka bir şey söylemekten acizdim. Dün fotoğrafımı çekmiş olduğu halime bakıyordum. Elim öne doğru uzanıyordu ve alnım tabloya yakın duruyordu. Sadece fotoğrafın üzerindeki kalbe dokunan elimi kendisi boyamıştı.

Kendi yaptığı resimlerle fotoğrafları böylesine benzersiz bir şekilde karıştırması daha önce hiç tanık olmadığım bir şeydi. İşte, bu yüzden Alec dünyaca ünlü bir ressamdı ve insanlar onun eserleri için telaffuz edilmesi zor miktarlarda paralar ödüyordu. Ve ben de bu işin bir parçasıydım, büyük bir parçasıydım. Onun ilham perisiydim.

“Çok fazla uykuya ihtiyacım yok. Bedenin bana ilham verdiği anda resmi yapmak zorundaydım.”

“Yaptığımız seksten çok etkilendiğini ve bu yüzden buraya inip bu resmi yaptığını mı söylüyorsun?”

“*Oui*. Çıplak bedenim. Seninle sevişmek bu güzel görüntüyü tüm dünyanın görmesi adına tamamlayabilmek için ihtiyaç duyduğum tüm enerjiyi toplamamı sağladı. Şimdi görebiliyorsun, *oui*?”

Siyah-beyaz resme baktım. Çıplak göğüslerim belli belirsiz görünüyordu. Alec’in önceki gün çekmiş olduğu fotoğraftaki üzgün kalbe dokunurkenki görüntümde bedenimden yayılan mutluluğu görebiliyordum. Sanki mutlu halim üzgün halimi teselli ediyormuş gibiydi. Tüm bedenime bir ürperti yayıldı.

Alec küçük bir tabağa azıcık boya döktü ve elindeki fırçayla yanıma geldi. Ben önümdeki tabloya hayran hayran bakarken dudaklarımı boyadı. Sanki kalbimi bir el sıkıyormuş gibi hissediyordum. Kalp atışlarım hızlandı ve gözlerimden yaşlar döküldü. Odanın içindeki müzik değişti. Notalar bir yükselip bir alçalırken acı içinde sürükleniyorlardı. Trombonlar ve trompetler bangır bangır yükseldi. Alec elimi tuttu, beni kollarına aldı ve tuvalin yanına götürdü. Ama bu kez dudaklarımı öptürmedi.

“Burayı öp.” Kalbin üzerindeki eli işaret etti. Öne doğru eğildim ve boyalı tuvalin üzerine bir öpücük kondurdum. Mükemmel bir dudak izi boyalı elin üzerinde kıpkırmızı parladı. Alec dudaklarıma biraz daha boya sürdü.

Dirseğimi işaret etti ve ben de öptüm. Sonra biraz daha boya. Fotoğraftaki omuzlar ve sırt. Biraz daha boya. Uzun bir süre Alec dudağımdaki boyayı yeniledi ve tablodaki bedenimin açıkta kalan her kısmını öpmemi sağladı. Tablonun her yeri kırmızı dudak izleriyle dolana kadar devam ettik. Bu çok garipti, yaptığımız şey onun sanatını bozmuyor, üzerine tamamen farklı bir unsur ekliyordu. Öpücük izleri Alec’in resmiyle siyah-beyaz tuvalin üzerinde son derece parlak görünüyordu.

İşimiz bittikten sonra Alec sandalyeme geri dönmeme yardım etti. Islak mendille dudaklarımdaki boyayı sildi. Sonra bana bir şişe su ve dudak kremi uzattı. Yemin ediyorum, bu adam her şeyi düşünüyordu.

Sonunda odanın karşı tarafına geçerek beni müzik ve tabloyla baş başa bıraktı. Bir süre kendime baktım. İlk gün yapmış olduğumuz tuval sol tarafta duruyordu. Kırmızı dudaklarım ve yanağımdan süzülen bir damla yaş tablonun hüznü içinde son derece şaşırtıcı görünüyordu. Sağdaki tuvale aynı resmin fotoğraf haliydi, ancak bu tuvale o fotoğrafı izleyen halim de eklenmişti ve neredeyse resmin her yerinde öpücük izleri vardı.

Sanat eserlerinin üzerindeki ışıklar son derece parlaktı, ışık sanki resimlerin ortasından başlayıp etrafa dağılıyormuş gibi görünüyordu. Karanlık ile aydınlığın derinliğini vurguluyor, kırmızı boyanın üç boyutlu gibi görünmesini sağlıyordu.

“Ne anlama geldiğini anlayabildin mi?” diye sordu Alec resme bakarken. Uzun bir süre boyunca onu izledim. Yaratdığı şeyi değerlendirmesini seyrettim. Bu sanat eserlerinin öznesi aslında o olmalıydı. Öyle iri, güçlü ve erkeksiydi ki... Başının arkasında minik bir topuz yaptığı saçları ışıkların altında altın gibi parlıyordu. Parmaklarıyla yüzünü sıvazlarken sakal ve bıyıklarından hafif bir hışırtı sesi çıkıyordu. “Anlayabildin mi, *ma jolie*?”

Başımı sallayıp tabloya odaklandım. “Güzel olduğunu görebiliyorum, beni bir şekilde duygulandırıyor.”

Alec’in bakışları bana doğru kaydı. “Duygulandırıyor mu?”

“Evet,” diye fısıldadım ilk tabloya odaklanarak. “Burada üzgün görünüyorum, ama bundan fazlası var. Sessiz bir yok oluş var. Resmettiğin gözlerdeki acı o kadar derin ki bir daha hiç mutlu olamayacağımı düşünmeme neden oluyor. Yani resimdeki kızın mutlu olmayacağını.” Her ne kadar zor olsa da kendimi karşımdaki görüntüden soyutlamaya çalıştım. Alec’in böyle hissetmemi amaçlamadığından emindim.

Alec başını salladı. “Evet, fotoğrafını çektiğim zaman canım yandı. Böylece aradığım şeyin bu olduğunu anladım. Sanat bir şeyler hissettirmelidir. İyi, kötü, mutluluk, hüznün, aşk, nefret, soğukluk, sıcaklık. Gördüğümüz her şey içimizdeki bir duyguyla bağdaşır. Bu özel tablo da seni olması gerektiği gibi etkiledi.”

“Neden birinin kendine gelemeyecek kadar derin bir acı ve keder hissetmesini isteyesin ki?”

Alec gözlerimin içine baktı. “Çünkü seyircilerin görmesini istediğim şey bu. Bu tablonun adı, ‘Benim İçin Aşk Yok.’”

Bu sözcükler kalbimi bir ok gibi delip geçti. Gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Cevabı duymaktan korkuyor olsam da, “Peki, ya diğeri?” diye sordum.

“Sana ne hissettiriyor?”

Gözlerimi üzgün halimin fotografik baskısı üzerinde gezdirdim ve hızla başımı çevirdim. “Utanç.” Alec çenesini sıktı ve hafifçe başını salladı. Elimi üzgün Mia’nın kalbine koymuş olduğum resme odaklandım. “Umut.” Alec yine sadece bana bakıp bekledi. Üzgün resme elini uzatan Mia’nın üzerindeki kırmızı dudak izlerine baktım. “Aşk.” Ve omuzlarımı silktim.

Alec yanıma geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. Öne doğru uzanarak yanaklarımı avuçlarının içine aldı ve beni tatlı tatlı öptü. İçtiği kahvenin ve sadece ona ait olan çok daha karanlık bir şeyin tadını alabiliyordum.

“Görmeni istediğim şeyleri görüyorsun. Utanç, umut ve aşk.” Yüzümü incelerken gözlerinde yumuşak bir ifade vardı.

“Ama neden? Bu tür şeyleri anlamak zordur. Sadece o da değil, bu duygular genelde insanları paramparça eden şeylerdir.”

“Tıpkı bazen sanatın da yapabileceği gibi. Tüm bunlar sadece bakanın gözündedir. Senin gördüklerinle benim gördüklerim farklı olabilir ki zaten böyle olması gerekir.”

“Bu tabloya isim verdin mi?” diye sordum. Alec evet dercesine çenesini aşağıya indirdi. “Peki, öyleyse nedir?”

“Tam olarak bakanların hissetmesini istediğim şey.”

Alec’in cevap vermesini beklerken yavaşça yutkundum. Ama cevap vermedi. “Yani?”

Tenimde gezinen parmağını hayranlıkla izlerken tüm yüzümü okşadı.

“Kendini Sevmek.”

Altıncı Bölüm

Sonraki haftada Alec’le birlikte bir rutinimiz oldu. Fotoğraf, yemek, seks. Boyama, yemek, seks. Binadan hiç ayrılmamıştık ve dışarıda da genellikle yağmur vardı. Güneşli Malibu’yu ve yüzmek, yürüyüş ya da sörf yapmak için özgür olmayı özleyordum. Ama ailemin dışında en çok özlediğim şey Wes’ti. Beni yanlış anlamayın, Alec birçok açıdan muhteşemdi. Güzel bir dostluğumuz ve ateşli bir cinsel hayatımız olsa da ilişkimiz sadece çalışmak ve seks yapmaktan ibaretti. Alec “sevişmek” diyordu, bense seks yapmak diyordum ve bunu yapmayı gerçekten çok seviyordum, ama bunu onunla paylaşmıyordum. Daha kötüsü de olabilirdi sanırım. Başka insanların sanat eserlerine bakmak için beni koluna takarak sıkıcı müzelere de götürebilirdi.

Artık akşam oluncaya kadar çalışma alanına gitmeme izin yoktu. Bu yeni bir istekti. Normalde sabah uyanır uyanmaz oraya gidiyordum. Ama şimdi bir sürü boş vaktim olduğu için düşüncelerimle baş başa kaldığımda, gerçek hayatımdaki özlediğim şeyleri düşünüyordum. Hâlâ komadan çıkmamış olan, ancak masraflarının devlet tarafından ödeneceği bir kliniğe

taşınmış olan babamı. Gin, babamın yatırıldığı merkezin hiçbir özelliği olmayan normal bir yer olduğunu söyledi. Maddy'yle birlikte birkaç günde bir ziyarete gittiklerini ve babama kitap okuduklarını anlattı. Hatta yatakta yatan babamın bir resmini bile gönderdi. Babamın yüzündeki yaralar iyileşmişti. Ancak vücudunun büyük kısmı hâlâ sargılar içindeydi.

Elimdeki telefona bakınca babamın resmini gördüm. San-ki hayatta kalmak için savaşıyordu da sadece uyuyordu. Doktorlar uyandığı takdirde akli durumunun nasıl olacağını bilmiyorlardı. *Uyandığı zaman* diye hatırlattım kendime. Evrene olumsuz mesajlar göndermeye gerek yoktu. Bu saçmalığa inanmıyor olmama rağmen gerçek olması ihtimaline karşın yüce güçlerin işlerine burnunu sokan kişi ben olmayacaktım.

Telefonumdaki rehberi aşağıya doğru kaydırarak Maddy için hızlı arama tuşuna bastım. Onunla konuşmayalı neredeyse bir hafta olmuştu ve küçük kız kardeşimi özliyordum.

“Merhaba kardeşim.” Maddy’nin ahenkli sesi telefonda yankılandı. Keyifli sesi karşısında kalbimi sıkıştıran his bir anda kayboldu.

“Selam Mads, nasılsın?” diye sordum.

Kâğıt hışırtılarını ve çekilen bir fermuarın sesini duydum. “Eh, beni bilirsin, derse girmek için hazırlanıyorum.”

“Hangi ders?”

“Adli tıp.”

Elimi saçlarımın arasına soktum ve üzerimdeki battaniyeyi biraz daha yukarı çektim. “Ölü insanlar üzerinde çalıştığınız ders değil mi bu?”

Maddy içini çekti. “Evet, bu ders teknik olarak bir cesedi inceleyerek ölüm nedenini belirlemeye odaklanıyor. Otopsi bir uzman tarafından gerçekleştiriliyor, genelde ceza hukuku alanındaki davaların soruşturmaları esnasında...” Maddy anlatmaya devam ediyordu ama cesetleri inceleme kısmından bahsettikten sonra ben tamamen iptal olmuştum.

“Ölü bir insanı kesmeye mi gidiyorsun?” Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim. Bunu yapmayı kim isterdi ki? Demek istediğim, bunu yapan insanlar olduğunu biliyordum ve otopsiler cinayetlerin çözülmesinde büyük bir rol oynuyordu. Yine de benim tatlı minik kardeşim ölü bir adamı mı kesecekti? Bu düşünce kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

“Ona kadavra deniyor ve ödevim için bunu yapmam gerek. Herkes seçmeli bir ders almak zorundaydı ve ben de bunu seçtim. Gerçekten çok ilginç. Bazı insanların ne kadar hastalıklı şeyler yaptığına asla inanamazsın.”

Ah, bir bilseydi... “Psikopatların ne yaptığını biliyorum ve küçük kardeşimin o tarz şeylerden uzak durmasını istiyorum. Sen çok değerlisin, bebeğim. Dünyadaki pisliklerin yaptığı şeyler yüzünden lekelenmeni istemiyorum.”

“Annecik, beni sonsuza dek koruyamazsın. On dokuz yaşındayım. Ayrıca benden sadece beş yaş büyüksün.”

“Ama bu, bugüne kadar seninle ilgilenmeme engel olmadı!” diyerek sert bir karşılık verdim.

Maddy o kadar uzun bir iç çekti ki yüreğime çöken sıkıntıyı neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyordum. “Mia, henüz ne tür bir bilim insanı olacağımı bilmiyorum...”

“Kanseri tedavi eden ya da beni sonsuza kadar zayıf tutmayı başaracak olan hapları geliştiren bir tür! Ölümle uğraşmak zorunda kalmayacak olan bir tür!” Hayattaki çirkinliklerle çevrelenmesini istemiyordum. Büyürken bunu yeterince yaşamıştık ve hayatın sadece aydınlık tarafını görmesini istediğim için onun beş yaşında olduğu zamanlardan beri kıcımlı yırtmıştım.

“Seni sevdiğimi biliyorsun,” dedi yumuşak bir sesle. “Benim için en iyisini istediğini biliyorum ve ben...” Maddy durdu ve bu duraklama yüreğindeki sıkıntıyı biraz daha artırdı. “Mia, kendi yolunu kendim bulmak zorundayım. Tamam mı? Lütfen bunu tek başına çözmeme izin vereceğine söz ver.”

Kendi başına bir şey çözmek mi? Küçük kardeşim bir şeyi kendi başına yapacaktı. Ben ona rehberlik etmeden, onu korumadan, başının belaya girmesine engel olmadan. Kendimi bir robot gibi hissettim. *Anlamakta güçlük çekiyor. Anlamakta güçlük çekiyor.* Kafamdaki çılgın sesleri susturup destek olmaya çalıştım. “Mutlu olmanı istiyorum, Mads.” Karmaşık duygularına bir set çektim. “Sadece tüm seçenekleri değerlendireceğine dair söz ver.”

Vurdumduymaz Mads haline döndüğü anı tam olarak söyleyebilirdim. “Ah, değerlendiriyorum! Ayrıca botanik dersleri alıyorum. Çok ilginçler.”

“Botanik de nedir?” Tanrım, küçük kardeşime bir şeyin anlamını sorduğum için kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Kelimeyi daha önce duymuştum, ama tam olarak hatırlayamıyordum.

Maddy kıkırdarak, “Bitki bilimi,” dedi.

Biraz önce bitki bilimi mi demişti? Ölü insan incelemelerinden bitkilere... “Bitkiler mi?”

“Hı hı. Gerçekten harika. Farklı bitkiler ve çiçekler arasındaki ilişkileri inceliyoruz. Daha sonra da yemek ve dekorasyon için bitkilerle çiçeklerin nasıl yetiştirilmesi gerektiği üzerinde duran bahçecilik konusuna gireceğiz.”

Bu kulağa oldukça garip gelse de güvenli ve güzeldi. Herkes çiçekleri severdi ve bu tarz cinayetler söz konusu değildi. “Bu dersi çok beğendim,” diye itiraf ettim.

“Beğeneceğini biliyordum. Ve Mia, derslerde partnerim olan bir çocuk var. Tanrım, o kadar seksi ki!” diyerek tekrar kıkırdamaya başladı. Sonunda yüreğimdaki sıkıntı bir süreliğine de olsa hafiflemişti.

İşte, bu, tümüyle içine girebileceğim bir sohbetti. “Ah, evet, bana her şeyi anlat!”

Maddy de anlattı. Birkaç haftadır flört ettiklerini, ama çocuğun bir türlü cesaretini toplayıp da görüşme teklif edemediğini söyledi. Çocuk ondan bir yaş büyüktü ve bitki bilimi okuyordu. Bu gerçekten çok hoşuma gitti. Demek ki çocuk inek bir öğrenciydi. Maddy’ye beklemesindense onun çocuğu dışarı davet etmesini önerdim. Ödü patladı. Benim tatlı, masum, küçük kardeşimin bunu yapmasına imkân yoktu. Bununla gurur duyuyordum. Ama en çok gurur duyduğum şey on dokuz yaşında olmasına rağmen hâlâ bakire olmasıydı. Birkaç kez ilişki yaşamaya çok yaklaşmıştı ama bu konuda konuştuk ve Maddy erkeklerin buna değmeyeceğine karar verdi. Onun özel bir deneyim yaşamasını istiyordum ve ona da aynen bunu söyledim. Benimki gibi bir şey yaşamamalıydı. Bekâretimi lisedeki sevgilimin kamyonetinin arkasında kaybetmiştim. Bundan kısa bir süre sonra da çocuk iri göğüsleri ve düşük bir IQ’su olan bir ponpon kızla kaçmıştı.

Kardeşıme karşı dürüst oldum ve ona kendi deneyimimi anlattım. Bir adamın bana bunu yapabilmesi karşısında dehşete düştü ve aynı hataları yapmayacağına dair söz verdi. Hayatımın o boktan gününü kardeşimle paylaşmama değmişti. Eğer bu hatmandan bir ders aldıysa ve kendini korumayı başarabilirdiyse, görevimi doğru yapmışım demekti ve ben onu yetiştirme görevini gerçekten ciddiye alıyordum. Hayatımdaki en iyi şey oydu ve onun başarılı olması için her şeyi yapmaya kararlıyım. İkimiz için de.

Maddy'yle yaptığım görüşmeden sonra kendimi daha iyi hissediyordum. Derslerinin iyi gittiğini, flört etmek için seksi ve çalışkan bir çocuk bulmuş olduğunu ve evdeki faturaların ödendiğini bilmek bana gerçek anlamda huzur vermişti. İşte, o an Millie'nin eskort servisindeki işi kabul ederek doğru bir karar vermiş olduğumu bir kez daha anladım. Maddy'nin bankada parası, dolapta yemeği vardı ve ben de Blaine'e olan borcu zamanında ödüyordum. Müthiş bir ruh hali içinde düş aldım ve sonrasında tam saçımı kurularken telefonumdan gelen mesaj sesini duydum. Klozetin yanına doğru sekerek havluyla sarılı popomun üstüne oturdum ve telefonumu alarak ekrana baktım.

Kimden: Wes Channing

Kime: Mia Saunders

Seattle nasıl?

Wes'in ismini görünce kalp atışlarım hızlandı ve midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Wes'le aramızdakilerin nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum. Önümüzdeki bir yıl boyunca

arkadaş kalacağımızı söylemişti, bu yüzden bu girişiminin bu yönde atılmış bir adım olduğunu sanıyordum. Birkaç dakika boyunca mesajına nasıl karşılık vermek istediğimi düşündüm. Alec'le birlikte olduğum için hissettiğim suçluluk duygusu zihnimi kurcalıyordu, ama bu hissi hemen bir kenara ittim. Wes'e bir arkadaş gibi davranmalıydım. Evet, ona karşı hissettiğim derin duygular vardı. Evet, şu anda onunla birlikte oturuyor olmayı çok isterdim, öte yandan benim hayatım şimdilik buna müsaade etmiyordu ki önümüzdeki on buçuk ay boyunca da bu şekilde olmaya devam edecekti.

Kimden: Mia Saunders

Kime: Wes Channing

Islak. Burada neredeyse her gün yağmur yağdığını biliyor muydun?

İşte, bu işe yaramalıydı. Platonik bir şey. Arkadaşça. Yazdığım basit cevabı tekrar tekrar okudum ve sonra gönder tuşuna bastım. Saçlarımı kurutmaya devam ederken telefonum tekrar öttü.

Kimden: Wes Channing

Kime: Mia Saunders

Bunu herkes bilir. Ortalama olarak yağmurlu olduğu günler güneşli olduğu günlerle aynı sayıda. Pekâlâ, Weatherunderground'ın sitesinden kontrol ettim. Birkaç gün içinde güneşi göreceksiniz. Elbette, istediğin zaman Malibu'ya gelebilirsin. Güneş tepede ve havuz sıcaktır.

Geri dönmemi sağlamaya çalışma işini Wes'e bırakın... İlişkimiz her zaman böyle mi olacak merak ettim. Kolay, eğlenceli, tutkulu.

Kimden: Mia Saunders

Kime: Wes Channing

Affedin beni Bay Hava Tahmincisi. Ve bilgilendirme için teşekkür ederim. Ocak ayında Malibu güzeldi. Belki de bir sonraki ocak ayı için oraya bir gezi planlayabilirim. ;)

Cevabımı yumuşatması için mesajın sonuna göz kırpan surat ekledim. Bu konuştuğumuz bir şeydi, ama gerçekten böyle bir söz veremezdim. Önümüzde upuzun bir yol vardı ve kimin nereye gideceği hiç belli olmazdı.

Kimden: Wes Channing

Kime: Mia Saunders

O halde ziyaretini sabırsızlıkla bekleyeceğim. Sakın ıslanma, tatlım.

Cevap vermedim. Veremedim. Wes bir adamda istediğim her şeye, hatta çok daha fazlasına sahip olsa da benim değildi. Belki bir gün olacaktı, ama şimdi değildi. Onunla mesajlaşmak kendimi çok iyi hissettirdi. Yıl bitene kadar sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey olduğunu hatırlattı. Nadiren sabırsızlanacak bir şeyim olurdu. Ama şimdi bugünümü güzel anlar ve hatırlanmaya değer şeylerle dolduran seksi bir ressamım vardı.

Akşam saat altıyı gösterdiğinde Alec'in talimatlarına uyarak alt kata indim. Onu tüm gün boyunca görmemiştim ki bu bir ilkti. Yalnız kalmak iyi gelmişti. Geçtiğimiz iki haftanın büyük bir kısmını tam anlamıyla onun üzerinde geçirmiştim. Bu düşünce beni gülümsetti. Çalışma alanına girer girmez odanın karşı tarafında hareket eden Alec'i gördüm. Fotoğraf makinesinin ardındaydı ve yarım ay şeklinde hareket ederek beyaz bir fonun önünde duran bir adamın fotoğraflarını çekiyordu. Son derece çıplak ve muhteşem vücutlu bir adam... Kahretsin! Yani daha önce hiç erkek görmemiş değildim. Ancak bu adam gençti, muhtemelen benim yaşlarımdaydı, vücudu tamamen kastan ibaretti ve penisi dimdik duruyordu.

Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışarak koltuk değneklerimle yanlarına kadar gittim. Adam ara sıra gözlerini kapatıyor, ereksiyonunu kavırıyor ve birkaç defa çekiştiriyordu. Dudaklarını yaladı ve sırtını geriye doğru bükte. Deklanşör durmadan çalışıyor ve Alec yumuşak bir sesle adamı cesaretlendiriyordu.

"Oui, aynen böyle."

"Sırtını biraz daha bük, kadının için özel bir gösteri yapıyor-muşsun gibi düşün."

"İşte, bu, elini serbest bırak ve ikisini birden başının arkasına koy."

Ve bu son komuttu.

Alec'in fotoğraf çektiği esnada kendisini tatmin eden bu adamı izlerken kendimi bir röntgenci gibi hissettim. Bu çok ateşli bir şeydi. Sanki odanın içi gitgide ısınmıştı ve bacaklarımın arası ıslanmıştı.

Son pozu çeken Alec, “*Fini. Bitti,*” diye bildirdi. Işıklardan birinin yanında duran bornozu aldı ve modele uzattı. Model bornozu giyip Alec’in gösterdiği fotoğraflara baktı. “Bunlar fotoğraflarda görünmeyecek, onları rötuşlayacağım, *oui?* Kabul ediyor musun?”

Adam başını salladı. “Çok iyi iş çıkarmışsın. İlk başta pornografi gibi olacağını sanmıştım, ama bu öyle bir şey değil.”

“Hayır, değil,” dedi Alec yumuşak bir sesle ve sonra modelin omzuna vurdu. “Kadın için hazır mısın?” diye sordu ve bahsi geçen kadını görmek için etrafa baktım. Ayakkabım beton zemine sürtündü ve her iki adamın gözleri bana odaklandı.

Bir elimi havaya kaldırarak merhaba dercesine salladım. Odanın bu köşesinin karanlık olması iyi bir şeydi, yoksa boynumdan başlayarak yanaklarıma doğru yayılan kırmızılığı göceklerinden emindim.

“Mia, buraya gel. Aiden ile tanış. Seninle birlikte poz verecek, *ma jolie.*” Alec’in sözleri yüzüme buz gibi bir su çarpmışçasına bir etki yaptı.

“Eee, ne?”

Alec yanıma gelip beni Aiden’in yanına götürdü. Modelle tokalaştık.

“Tanıştığımıza sevindim, Mia. Bu akşam seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi nazikçe. Peki... Tatlı, kaslı ve cehennem kadar ateşli! Evren hastalıklı bir fahişeydi. Onu neden kindar bir kadın olarak betimlediklerini şimdi anlıyordum. Aiden, Alec ve Wes’i... Erkek cinsinin vücut bulmuş üç mükemmel örneğini yaratan Tanrı gaddarlık ve sıra dışı cezalandırma konusunda bir uzmandı.

Aiden'ı bir homurtuyla selamladım ve sonra Alec'e döndüm. "Ne demek istiyorsun? Onunla birlikte poz mu vereceğim?"

"Yasak Aşk, *chérie*. Tuvalin üzerinde sevişirken fotoğraflarınızı çekeceğim."

Sevişmek kelimesi yüzüme bir tokat gibi çarptı ve başım geriye savruldu. "Açıkla... çabuk," diye uyardım sıktığım dişlerimin arasından.

"Ah, *non*, gerçekten *faire l'amour* yok," diye açıkladı hızla. "Gerçekten sevişmek yok. Fotoğraf makinesi için sahnelenecek." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "*Maintenant, tu comprends?* Şimdi anlıyor musun?"

"Hayır, hiç anlamıyorum. Ben buradan defolup gitmeden önce daha fazla detay vermelisin, Fransız," dedim iki haftanın ardından artık son derece aşına olduğu bir ses tonuyla.

Alec dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini kalçasına koydu. Aiden ileride duran bir koltuğa doğru ilerledi ve bizden uzak bir yere oturdu. Bizi yalnız bırakmaya çalışmasını takdir ettim.

"*Mon amour*, ikinizin çıplak bir şekilde iki sevgili gibi sarılması gerek. Uygun fotoğrafı çektikten sonra bu pozun resmini yapacağım." Alec yanıma sokuldu. "Tabii, bu seninle seviştikten sonra olacak." Yüzüme iyice yaklaştı ve burnuyla burnuma dokundu. Tüm bedenimi bir heyecan dalgası sardı. "Bu şimdiye kadarki en ilham verici eserim olacak. Sen ve tutkusuyla mücadele eden bu güçlü adam." Öne eğildi ve sadece alt dudağımyı yalayarak minik bir öpücük kondurdu. Fransız, konuşma gereği duymadan beni öpücüğüyle ikna etmeye çalışmıştı. Kahrolası seksi Fransız!

Öfkeyle burnumdan soludum ve saçlarımı gözlerimin önünden çektim. “Biraz önce çıplak dedin. Çırılçıplak olmayı mı kastettin, yoksa ben mi yanlış anladım?”

“*Oui*, resmini yapabilmem için vücudunu görmem gerektiğini biliyorsun. Ayrıca hiçbir kadının seninki kadar güzel bir vücudu yok.” Alec’in gözleri kot pantolonumla dar atletimin üzerinde gezindi. Bugün en azından üst bedenimin çıplak kalacağını bilerek sutyen giymekle uğraşmamıştım ve Alec’in bedenimi baştan aşağı tarayan gözlerine bakacak olursak, göğüs uçlarım açık bir şekilde görünüyordu olmalıydı. Alec kaburgamın yan tarafını okşadı ve parmakları sertleşmiş tepeciklerin üzerinden geçti. “Bu fıkirden ne kadar çok hoşlandığını görebiliyorum.”

Alec’in bedenine yaslandım, Aiden’a arkam dönük olduğum için şükrediyordum. “Seninle birlikte olma fikrinden çok hoşlanıyorum, ama bu adam... bilmiyorum,” dedim dürüstçe. Sanatı için bedenimi Alec’in gözleri önüne sermek yeterince zordu, ama sevişiyormuş gibi davranacağım başka bir adamla çırılçıplak bir şekilde yerlerde yuvarlanmak... Alec’le yalnızken yapmış olduğumuz resimlerin aksine, gerçekten zorlama görünüyordu.

Alec bir süre beni izledi ve isteği hakkında düşünmemi bekledi. Karamel rengi gözleri nazikti. Ayrıca adamla gerçekten seks yapmak zorunda falan da değildim. Sadece yapıyormuş gibi görünmemiz gerekiyordu. Aiden’a baktım. Bize doğru bakarken gergin bir şekilde dizlerini sallıyordu. “İyi, deneyeceğim. Senin için.” Bunun tüm hayatım boyunca beklediğim bir şey olmadığını bilmesini istiyordum. Benim için son derece rahatsız bir durumdu. Bunu sırf onun bakış açısına güvendiğim için yapıyordum.

“Tamam Mia, şuraya git ve kıyafetlerini çıkar. Aiden, sen de bornozunu.” Alec bir kez daha iş moduna girdi. Aiden ayağa kalkıp üzerindeki bornozu çıkardı. Muhteşem, çıplak bedeni tamamen gözler önündeydi. Etkileyiciydi. Bacaklarının arasındaki o paketle bir kadını çok mutlu edebilirdi. Aiden’ı tam olarak seçmemesem de ona doğru baktığımda kıkırdamaya başladım.

Aiden’in kaşları çatıldı. “Bir sorun mu var?” Başını eğip çıplak vücuduna baktı ve bir elini tereddütlü bir şekilde penisinin üzerine yerleştirdi.

Neye güldüğümü sandığı kafama dank edince gözlerim kocaman açıldı. “Aman Tanrım, hayır! Muhteşem bir penisin var... Yani... eee... boyutu yüzünden gülmüyordum. Ahhhh.” Öfkeyle inledim ve başımı tavana doğru kaldırdım. Kahretsin Mia. Gittin ve bir Adonis’in erkekliğinden şüphe etmesine neden oldun. “Neden bir kez olsun normal davranamıyorum?” Dudaklarımı bir balık gibi büzerek derin bir soluk verdim. Aiden gülmeye başladı.

“Sorun değil. Seni anlıyorum,” dedikten sonra minderli bir yüzeyin üzerine serilmiş beyaz çarşafa doğru ilerleyerek tam ortasına oturdu.

“Gerçekten Aiden, aslında ne kadar seksi olduğunu ve bir kadını fazlasıyla mutlu edeceğini düşünüyordum.” Kot pantolonumu açtım ve bacaklarımdan aşağıya ittim.

Aiden sırttı. “Kız arkadaşımın şikâyet ettiğini duymadım.” Sonra göz kırptı ve bir anda her şey normale döndü. Bir kız arkadaşı vardı. Buraya sadece poz vermek için geldiğini ve evde onu bekleyen bir kız arkadaşı olduğunu bilmek bile beni çok daha iyi hissettirdi. Adamla birlikte çırlıçıplak yerlerde yuvarlanacağımız düşünülürse, aslında hiç de iyi hissettirmemeliydi, ama hissettirmişti.

“Tamamen çıplak, *ma jolie*,” dedi Alec çarşafın üzerindeki alana çıkan merdivenleri tırmanırken. Atletimi çekip çıkarınca göğüslerim özgürce zıpladı. Göğüs uçlarım bir kez daha sertleşti, ancak bu sefer soğuk yüzündendi. “Orada bir ısıtıcı var, yani çarşafın üzerinde Aiden’a katıldığın zaman ısınacaksın.”

Derin bir nefes alarak külodumu çıkardım ve çarşafa doğru sekerek ilerledim. Bileğim neredeyse iyileşmişti, ancak üzerine çok fazla basınca sızlıyordu. Bu yüzden tüm ağırlığımı vermeden önce bileğimin tamamen iyileştiğinden emin olmak istiyordum. Çarşafın üzerine oturduktan sonra çekingen bir tavırla Aiden’ın yanına yaklaştım.

“Endişelenme. Senin de çok seksi bir vücudun var. Sana dokunmama hazır mısın?”

Dudaklarımı yalayıp tepemizde duran parlak ışıklara baktım. Alec’in bedenini zar zor görebiliyordum. İçimdeki korku gitgide yüzeye doğru çıkarken tüylerim ürperdi.

“Ee, sanırım,” dedim, ama hiç de hazır değildim.

“Geriye doğru uzan, Mia. Aiden kolunu Mia’nın boynunun altına koy, böylece başını senin koluna dayayabilsin. Aynı elinle Mia’nın bedenini sar ve sırtını tut.” Aiden yaklaştı ve yan tarafına doğru eğildi. Aşağıya baktığımda penisinin sertleştiğini görebiliyordum. Zorlukla yutkundum ve heyecanı karşısında hissettiğim tüyler ürpertici duygudan kurtulmaya çalışarak dudağımı ısırıldım. Çıplak bir kadın gören her adamın sertleşmesinin normal olduğunu biliyordum, yine de bu hiç hoşuma gitmiyordu. Hem de hiç.

Alec emirlerini savurmaya devam ediyordu. “Penisini gizlemek için Mia’nın bacağına havaya kaldırıp kendi bacağının

üzerine koy.” Aiden kendisine verilen talimatı uyguladı ve dizimi tutarak bacağımla kendi bacağının üzerine koydu. O anda penisi karnımın alt tarafına değince irkildim.

“Mia,” diye bağırdı Alec. “Sevdiğin adama sarılıyormuşsun gibi davran. Gözlerinin içine bak.” Dişlerimi gıcırdattım ve yukarıya baktım. Aiden’in göz rengi çikolata kahvesiydi. Nazikti, yine de hiç görmek istemediğim bir şeyle doluydu. Şehvet. Dudağımı ısırđım ve ellerimi gevşek bir şekilde beline koydum. Aiden’in eli bacağımdan yukarıya doğru kaydı ve popomu kavradı. Kaskatı kesildim. Fotoğraf makinesinden birkaç klik sesi geldi. Yüzlerimiz arasındaki kısacık mesafede Aiden’in nefesi kulağa inanılmaz derecede sesli geliyordu.

“Mia, rolünü oynamıyorsun,” diye uyardı Alec. “Boynunu yukarı kaldır. Şimdi Aiden, ben fotoğrafınızı çekerken Mia’nın boynuna öpücükler kondur. Parmaklarını tenine geçir.” Aiden söyleneni yaptı. Uzunluğunu sert bir şekilde bedenime bastırırken tenime değen minicik bir damla hissettim. Güçlölkle yutkunarak bu çekimin bir an önce bitmesi için Tanrı’ya yalvararak aklımdan sayı saymaya başladım.

Alec merdivenlerden aşağıya indi. “İşe yaramıyor. *Pas bon*. İyi değil.” Elini şakaklarına koyup volta atmaya başladı. “Birbirine dolanmış iki muhteşem beden *magnifique* görünmeli, *oui?*” Kendi kendine konuşuyordu. Onu beklerken kendimi geri çektim ve ellerimle göğüslerimi kapattım. Alec’in gözleri benimkilerle buluştu. Aiden omzuma dokundu, ama bunu yapınca irkildim. Alec bu tepkimi fark etti. Her şeyi görmüştü.

“Aiden, sen gidebilirsin.” Ona doğru ilerledi ve adama boroğunu uzattı.

“Ama çekimler ne olacak? Bu işten gelecek olan paraya ihtiyacım var,” dedi Aiden alt dudağını dişleyerek.

“Paranı alacaksın. İyi iş çıkardın. Benim vizyonum bellidir. İlk parçanın tablosu yapılacak.”

Aiden’in gözleri aydınlandı. “Gerçekten mi?”

Alec ona hafifçe gülümseyip omzuna vurdu. “Gerçekten. Artık git. Şimdi ilham perimle çalışmam gerekiyor.”

Aiden kıyafetlerini giymek üzere banyoya gitti. Alec bana kendi bornozunu uzattı ki bu kocaman gülümsememi sağladı. Bornozu üzerime geçirdim ve çarşafın üzerinde bağdaş kurup oturdum. Alec de yanıma oturdu.

“Bu çekimler hoşuna gitmedi.” Ciddi olamazsın, *Sherlock*. İsteddiği sonuca varması için sessizce bekledim. “Bu çekimi yapmam gerek. Bu yüzden bir fikrim var.”

“Tamam.” Ürktüğümü gösterircesine çıkan sesim kısıktı, performansım yüzünden kızgın olmasından endişeliydim.

Alec elini yüzüme koydu ve gözlerimin içine dikkatle baktı. “Bu çekim için senin ilham perin ben olacağım.”

Yedinci Bölüm

“Sen? Benim ilham perim? Peki, bu nasıl olacak?”

Sairenin diğer ucunda yürüyen Aiden’in asansörü çağır-
dığını ve demir kapıları çarparak kapattığını duydum. O anda
Alec ayağa kalktı ve uzun kollu termal tişörtünü çıkardı. Dai-
redeki canlı ışıklar altında göğsü parlıyordu. Daha sonra geniş
kahverengi kemerini tek bir hamlede çekip çıkardı. Pantolonu-
nu çözdü ve hafifçe yalpalayarak bacaklarından aşağıya indirdi.
Yine komando! Dudaklarımı yaladım ve Alec’in kalçasını kav-
rayarak güzel vücuduna baktım.

“Benimle birlikte poz vereceksin. Bunu kullanacağım.”
Kablosuz bir kumandayı havaya kaldırdı. Üzerinde kırmızı
düğmesi olan silindir şeklinde minik bir şeydi. Alec düğmeye
bastı ve fotoğraf makinesinin flaşı patladı. “Birlikte poz vere-
ceğiz. Ancak benimle olduğun sürece tuvalin üzerindeki ger-
çek aşk olacak.”

Muzip bir ifadeyle sııttım ve Alec’in kalçasındaki ellerimi
yukarıya kaydırdım. Öne eğilerek penisinin başına bir öpücük
kondurdum. Ben bu harika fikri için ona takdirlerimi sunarken

Alec yanağımı okşadı. Tüm uzunluğunu bir kez yaladıktan sonra geri çekildim. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

“Evet, zorundayım, *ma jolie*. Rahat değildin. Güzel yüzünün bir kez bile asılması yeterliydi. Bu konseptte başlamanın zor olduğunu biliyordum, ama Aiden’in dokunuşu karşısında yüzünün aldığı şekli görmek, sadece benim için bunu yapmaya çalıştığını bilmek... *Non, ce n’était pas bon*, hiç hoş değildi. Bunu bilmem gerekirdi. Bunu sırf benim için yaptın. Yani bir yabancıya âşıkmiş gibi görünebilmen mümkün değildi. Eserlerimde görmek istediğim gerçek aşk, *authentique*, gerçekçi olmalı ve içinden gelerek sunulmalıdır.”

Öne doğru uzanarak aletini ağızıma aldım ve söylediği şeylerin benim için ne kadar önemli olduğunu göstererek sertçe emdim. Benim rahatımı her şeyin üstünde tutuyordu ve benim bir fahişe olmadığımı biliyordu. Bu ay bitene kadar sadece ona aittim. Bu konuda anlaşmıştık ve Alec de verdiği bu sözü ne kadar ciddiye aldığını biraz önce göstermişti. Penisini boğazımın derinliklerine alırken Alec kıpırdandı ve başını geriye doğru attı. Fotoğraf makinesinin flaşı patladı. Aramızdaki bu özel anı yakalamış olduğunu bilmek daha çok ıslanmama neden oldu. Şu anda, tam burada bana sahip olmasından başka bir şey istemiyordum.

Alec bir süre ağızımı becerdi, sonra aniden geri çekildi. “Ağzın, çok, çok iyi. Fakat sevişirken birleşmiş olduğumuz bir poza ihtiyacım var.” Başımı sallayarak yanıt verdim. Alec birkaç adım uzaklaştı, kot pantolonunun cebine uzandı ve içinden bir prezervatif çıkardı. Ona doğum kontrol hapları aldığımı ve teknik olarak prezervatif kullanmak zorunda olmadığını söylemek

istedim, ama kendimi tuttum. Nedense bununla ilgili bir şey hiç de doğru hissettirmiyordu. Alec prezervatifi taktı ve ağır adımlarla yanıma geldi. Tıpkı biraz önce Aiden'la yapmış olduğu gibi beni yan bir şekilde yatırdı. Ama bu kez göğüslerimi onun bedenine yapıştırarak mümkün olduğunca yakınlaştım ve ona seve seve dokundum... her yerine.

“Görüyorum ki kamera karşısındaki utangaçlığını yenmişsin.” Alec’in dudakları yukarı kıvrıldı.

“Ah, kapa çeneni ve çek şu fotoğrafı, Fransız,” dedim ve sonra onu dudaklarından öptüm. Kameradan gelen klik seslerini duyabiliyordum. Flaşlar patlamaya devam ederken Alec’in elleri çıplak bedenimde geziniyordu. Uzaktan kumanda göğsümü tutan elindeydi. Göğüs ucuma sert bir şekilde batan soğuk alet çoktan sızlamaya başlamış olan tepeciklere acı ve zevkten oluşan müthiş bir ürperti verdi.

“Şimdi sıra gerçek aşkta.” Alec bacaklarımı açtı, penisini benimkine dayadı ve yavaş yavaş içime girdi. Başım geriye düştü ve öne doğru fırladım. “*Oui, chérie*, aşkımı kabul et,” diye fısıldadı Alec ve içimi tamamen doldurdu. Kalçalarımı kavrayarak sertçe çektı ve kalın penisi içimdeki o hassas noktaya çarptı.

Kaybolmuştum.

Doruğa ulaşırken bedenim garip bir açıyla büküldü ve Alec’e sıkıca sarıldım. Kapalı gözlerimin ardında flaşlar patladıysa da sebebi ben değil, fotoğraf makinesiydi. Akmaya devam eden zaman içindeki en keyifli anı yakalamıştı.

Alec beni yere indirir indirmez onu sırtüstü devirip üzerine çıktım. Uzaktan kumandayı elinden kaptım. “Sıra bende,” diyerek sırtıttım. Alec kumandayı geri almak yerine, o yetenekli

ellerini göğüslerimin üzerine koydu ve uçlarıyla oynadı. Onun üzerinde ata biner gibi otururken başımı arkaya yatırdım. Sonra havaya yükselip sertçe aşağı kaydım. Alec'in bedeni kaskatı kesildi ve o anda elimdeki düğmeye bastım. Bu fotoğraflar onun sergisi için değildi, ancak çok seksi olacaktı ve bir ressam için bu, uzun süre etkisini koruyacak olan bir hediye idi.

Fransızımı öyle sert becerdim ki soluğu kesildi ve zevk içinde hırlamaya başladı. Acısına bir son vermeden önce hiç durmaksızın Fransızca konuşmaya başlamasını bekledim. İşte, o zaman geri dönüşü olmayan bir noktaya yaklaştığını biliyordum.

"Votre sexe est si chaud."

"Je pourrais vous aimer toute la nuit."

"Encore plus, bébé." Daha sert bebeğim. Bu cümlelerin anlamını daha önceki fiziksel aktivitelerimiz sırasında öğrenmiştim.

Onu henüz o noktaya ulaştıramadan Alec beni yan tarafa doğru yuvarladı. Tanrım, adam çok iyiydi. Dayanma gücü benzersizdi. Kalçaları benimkine sertçe çarpıyor, klitorisimi eziyordu. Göz açıp kapayınca kadar tekrar cennetin kapısına ulaşmıştım. Bedenlerimiz ter yüzünden kayganlaşmıştı. Setteki ışıklarsa sıcaklığı iyice arttırıyordu.

"Biraz önce bana neler söyledin?" diye sordum Alec'in dudaklarını ısırp emmeden önce.

"Kadınlığının sınırsız olduğunu ve seni bütün gece boyunca sevebileceğimi söyledim. Ve sanırım öyle yapacağım, *ma jolie*." Söylenecek başka söz yoktu. Alec içime girmeye devam etti. Uzaktan kumanda gitmişti, yakınımızda bir yerdeydi, ama ikinci orgazmım yükselmeye başladığında elimden düşürmüştüm. Daha sonra benim Fransızım elini bedenlerimizin arasına soktu

ve bacaklarımın arasındaki ateşli yumrunun etrafında daireler çizdi. Alec benimle oynarken ona sıkıca sarıldım. Parmaklarım sırtına gömülüyor, darbelerinin gücü karşısında tırnaklarım etine batıyordu. Bacaklarımı beline sararak ona tutundum. Alec kollarına dayandı, penisini içimden neredeyse tamamen çıkardı ve sonra sert bir darbeyle geri döndü. Orgazm bir kasırğa gibi bedenimi darmadağın ederken dişlerim sızlayıp ayak parmaklarım kıvrıldı.

Şiddetli.

Kaotik.

Yıkıcı.

Yüksek sesle haykırdım, çığlıklarım yankılanıyor ve kendini serbest bırakan Alec'in çığlıklarına karışıyordu.

Mutluluk.

Alec orgazmın ortasında ikimizi birden yan tarafa döndürdü ve hatırladığım son şey son bir klik sesiyle bir ışık patlaması oldu. Ondan sonra kendimden geçtim.

Yalnız uyandım, çıplak bedenim bir çift bornozla örtülmüştü. Dairenin içindeki hoparlörlerden klasik müzik yükseliyordu. Uyumuş olmama rağmen halsizce ayağa kalktım ve etrafa baktım. Alec odanın diğer tarafındaydı. Üzerinde sadece kot pantolonu vardı. Nefis. Attığı her bir fırça darbesiyle sırtındaki kaslar dalgalanıyordu. Ne kadar uyuduğuma dair bir fikrim yoktu, ama çok uzun bir süre olmalıydı, çünkü Alec, Aiden'in resminin büyük bir kısmını bitirmişti. Eliyle penisini sardığı, bedenini

öne doğru eğdiği, dişlerini sıkığı ve başını geriye attığı fotoğraflardan biriydi. Bornozlardan birini üzerime geçirdim ve ayak bileğimin ne durumda olduğunu kontrol ettim. Çok kötü değildi. Alec'in yanına doğru yavaşça yürüdüm, ancak varlığımı belli etmedim. Zaten o da beni duymadı; müzik sesi hareketlerimi gizleyecek kadar yüksekti. Alec kendi dünyasında kaybolmuştu.

Sessizce uzaktaki bir koltuğa oturup sadece onu seyrettim. Sanatı konusunda çok titizdi. Fırça darbeleri kusursuzdu. Sihirli bir andı. Keskin hamlelerle resmi hızlı bir şekilde boyuyordu. Sanki her bir darbe, çalan klasik müzikteki piyano tuşlarının vuruşuyla eşleşiyordu. Müzikal sanat. Kesinlikle muhteşemdi. Adam ve tablo ruhani bir şekilde birleşmişti; bu görüntüyü hayatım boyunca ne unutulabilir ne de bir daha böyle bir deneyim yaşayabilirdim.

Uzun bir süre sonra artık ona dokunmak için sabırsızlanmaya başladım. Sessizce ayağa kalkarak üzerimdeki bornozu çıkardım ve koltuğun arkasına bıraktım. Sessiz adımlarla Alec'in transa geçmiş gibi durduğu yere doğru ilerledim. Bana sorarsanız resim tamamlanmıştı ama ben bir sanatçı gözüne sahip değildim. Sadece seksi adamlar, konser biletleri ve motosikletler konusunda iyi bir zevkim vardı.

Yanma ulaşınca kollarımla hafifçe bedenini sardım ve ellerimi karnının üzerinde birleştirerek dudaklarımı köprücük kemiklerinin arasındaki boşluğa dokundurdum. Harika kokuyordu. Orman, seks, ter ve boya gibi. Dokunuşum karşısında içine çektiği nefesin şiddetiyle göğsü hareket etti. Derin düşüncelere dalmıştı ve ben onu rahatsız ediyordum, fakat bunu pek de umursamıyormuş gibiydi.

Sanırım Alec ellerimi üzerinde hissetmeyi seviyordu. Hayır, sevdiğini biliyordum. “Sen güzellik ve aydınlıksın.” Kürek kemiklerinin üzerine öpücükler kondurdum ve ellerimi karın kaslarının üzerinde gezdirdim. Tanrım, adam sırf kastan ibaretti. Spor salonunda sayısız saatler harcayan birinin bedenine sahipti, ama onu bu hafta benim dışımda bir şeyle çalışırken bir kez bile görmemiştim.

“*Non*. Ben karanlıkta gizleniyorum, sadece sanatım sergilenirken aydınlanıyorum. Işığı yüzeye çıkaran sensin. Güzelliğinin bendeki yansımaları görüyorsun, bedenim seni kendine çekiyor ve seninki de beni çağırıyor.”

Alec’in sözleri, tıpkı sanatıyla bedeninin de kolaylıkla yaptığı gibi beni baştan çıkardı. Sanatında, bedeninde ve onda kaybolmuştum. Yavaşça pantolonunu çözdüm ve sertleşen penisini kavradım. Bu pozisyondayken kocamandı, ellerimi fazlasıyla dolduruyordu. Dişlerimi sırtına geçirdim, tıpkı seviştiğimiz zamanlardaki gibi derinlerime gömüldüğünü hissetmek istiyordum.

Alec elindeki paletle fırçayı yere bırakarak pantolonunu aşağıya indirdi. Başparmağımı penisinin ucunda gezdirdim ve orada toplanmış olan ıslaklığı tüm uzunluğuna yaydım. Sonra okşadım. Yukarı aşağı, sert, hızlı, yavaş, tıpkı onun istediği gibi. Elimi sert bir şekilde kavradı ve ağzına götürdü. Tüm parmaklarımı tek tek ağzına alarak her birini emip yaladı. Sonra diliyle avucumda daireler çizdi. Elimi aşağıya doğru yönlendirdi. Parmaklarımı penisinin etrafına sardı ve onu ne kadar sıkı tutmamı istediğini gösterdi. Sonra elimi yukarıya doğru kaydırды ve ucunda biraz duraksadıktan sonra sertçe aşağıya indirdi. Ben bir kez ritmi yakaladıktan sonra elimi serbest bıraktı.

Fransız önündeki tabloyu hapsederek ellerini duvara dayadı. Anadili kendisini böylesine kaybettiği anlarda kulağa çok hoş geliyordu. Bundan kendime itiraf edebileceğimden çok daha fazla zevk alıyordum. O anda Alec kontrolü bana bıraktı ve onu ellerimle sevmeme izin verdi. Elimi sıkıca sararak yavaşça yukarıya kaydardım ve hızla aşağıya indirdim, tekrar ve tekrar. Alec inledi ve sonra duvara tek koluyla dayanmaya devam ederek sağ eliyle arkaya uzandı. Parmakları beni bulduğunda, göğüslerim sertçe sırtına yapıştı.

İki parmağı sızlayan yumrunun etrafında daireler çizdi, sonra derinlere daldı. Soluğum kesildi ve sol kolumu Alec'in göğsünden yukarıya kaydırarak omzuna asıldım. Sağ elim hâlâ üzerinde çalışmaya devam ediyordu. Yukarı ve aşağı, sert ve yumuşak, tam da ihtiyaç duyduğu gibi. Tam da o anda bir olmanın hazzında kendimizi kaybederek birbirimizin üzerinde çalışmaya devam ettik.

O Fransızca, ben İngilizce konuştum. İkimiz de kendi dilimizde tatlı sözler fısıldadık. Parmakları etrafında kasıldım, yaklaşan orgazmımın bir sinyaliydi. Karşılığında Alec'in penisinin ucundaki küçük delikten biraz daha sıvı aktı. O noktayı defalarca okşadım ve ardından sertçe sıktım. Alec'in bedeni sarsıldı ve anında boşaldı. Vajinam, parmaklarının etrafına ve elim de penisine kenetlenmişti. Birbirine yapışmış olan bedenlerimiz kasılarak sarsıldı. Alec'in özü elime ve beton zemine yayıldı. Dişlerim sertçe sırtına saplandı ve sevişmemizin son kırıntıları bedenlerimizi terk ederken Alec yüksek sesle uludu.

İkimiz de sakinleştikten sonra dişlerimle damgalamış olduğum noktayı usulca öpüp yaladım. Geriye çekildiğimde Alec'in

dövmesinin en yoğun olduğu noktanın hemen üzerinde hilal şeklinde iki tane mükemmel iz buldum. Alec resim malzemelerinin bulunduğu masada duran havluyu bana uzattı. Ellerimi sildim, ama gözlerim teninde bırakmış olduğum izlere kilitlenmişti.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım.

Alec başını sallayarak, “*Tu ne devrais pas être désolé*,” dedi Fransızca. Ve sonra benim anlamam için, “Üzülme,” diye tekrarladı. “İhtirasa kapıldığın için sakın özür dileme. Bıraktığın izleri bir onur nişanı gibi taşıyacağım.” Alec öne doğru eğilerek pantolonunu yukarı çekti, ancak düğmelerini iliklemedi. Sonra yanıma gelerek beni kollarının sıcaklığıyla sarmaladı. Yapmış olduğumuz şeyin etkisiyle titremeye devam ederek ona sıkıca sarıldım. Bambaşka duyguların saldırısına uğrarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya doğru süzölmeye başladı.

Alec her zamanki yöntemiyle beni yatıştırdı. Çıplak sırtımı okşuyor ve İngilizceyle karışık Fransızcasıyla bana güzel olduğumu fısıldıyordu. Ben aştım. Işıktım. Ve şimdilik ona aittim.

Daha sonra bana birkaç poz daha verdirtti. Saat gecenin üçüydü ve bu umurumda bile değildi. Daha şimdi becerilmiştim, çıplaktım ve tatmin olmuşum.

“Elini, sanki onun erkekliğini gizlemek istiyormuşsun gibi öne doğru uzat.” Dedğini yaptım. “Elini göğsünün üzerine koy ve başını geriye doğru yatırarak gözlerini kapat, dudaklarını ara-la.” Alec’in talimatlarına harfi harfine uydum.

Kamera klikledi ve ben gülümsedim. Tekrar klikledi. Gözlerimi açtım ve ressamıma baktım. Benim Fransızım. Önü hâlâ açık duran kot pantolonunun içinde, fotoğraf makinesinin

ardında muhteşem görünüyordu. Gözlerimi tekrar kapattım ve elimi aşağıya kaydırarak kadınlığımı gizledim.

****klik****

“Tamam mısın?”

“Şimdi tamamım,” dedi Alec seksi bir gülümsemeyle. Sonra yanıma gelip beni kucağına aldı.

“Biliyor musun, ayak bileğim artık daha iyi. Kendi başıma yürüyebilirim.”

“Ama ben seni kucağımda taşımayı tercih ederim.” Alec başını eğdi ve üst kattaki evine, yatağına kadar beni kucağında taşıdı. Beni yatağa yatırdı ve kendisi de arkama yerleşerek kolunu belime sardı.

Nefesini boynumda hissedebiliyordum. “Bu gece, *ma jolie*, şimdiye dek yapmış olduğum her şeyden çok daha mükemmeldi. Seninle birlikte olmak... Sanki kendimize ait özel bir dünyada gibiydik. Böyle bir şeye bir daha asla sahip olmayacağım. Bana verdiği şeyin kıymetini biliyorum, emin ol.”

Yorgunluktan ölmeme rağmen arkama döndüm ve Alec’i kucakladım. Başını göğsüme dayayıp göğüslerime sokuldu. İhtiyaç duyduğu şey buydu, olmak istediği yer burasıydı. Bunu ona borçluydum çünkü o da bana çok önemli bir şey vermişti. Bir abla, bir kız evlat ve bir arkadaştan çok daha fazlası olduğumu anlamamı sağlamıştı. Ben bir kadındım. Hisleri, arzuları, tutkuları olan bir kadındım. Yıllar önce annemin terk etmiş olduğu o kızıdan ibaret değildim.

Eskort olmak, babamı bir kez daha kurtarmak için yapmak zorunda olduğum bir şeydi. Hedefe ulaşmamı sağlayacak olan bir araçtı. En azından bu süreç içinde keyfime bakacaktım.

Alec'e iyice sokularak parmaklarımı uzun saçlarının arasında gezdirdim. İnleyerek göğsümü kokladı ve yavaş yavaş ağırlaşmaya başladı. Tanıştığımız günden bu yana Alec ilk defa kollarımda uykuya daldı.

Bugün Alec kahvaltımı ayağıma getirdi. Yani yatağa... Görünüşe göre dün gece gerçekleştirdiğimiz çekimden son derece memnundu. Fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyordum. Alec daha sonra bakacağımızı söyledi, ama zaten... yapacak bir sürü işimiz vardı. Bacaklarımın arasında Alec'in ağızıyla hızlı bir sabah orgazmı yaşadktan sonra gitmeye hazırdım. Kelimenin tam anlamıyla. Beni uyandırmak ve yataktan kaldırmak amacıyla dudaklarını kullanmıştı. Sinsi piç. Bunu onun için fazlasıyla kolaylaştırmıştım. Tek yapması gereken beni memnun etmekti ve ben de bu fırsatın üstüne atlamıştım.

Alt kata indiğimizde beni aceleyle sandalyeye doğru itti. Ama bu kez dün gece tamamlamış olduğu Aiden'in tablosu önünde duruyorduk. Bana üzerimdeki her şeyi çıkarttırdı ve tablonun yanında durmamı söyledi. Sonra beni yana doğru döndürdü ve sol elimi tablodaki ereksiyonun üzerine yerleştirdi. Diğer elim saçlarımın arasındaydı. Dirseğimle duvara yaslanıyordum. Yani eğer yerde uzanıyor olsaydım Aiden'a mastürbasyon yapıyormuş gibi görünürdüm. Alec bu pozu tekrar tekrar fotoğrafladı. Bugünlük işimiz bu kadardı.

Ertesi gün beni bir kez daha sandalyeye oturttu ve dudaklarımı boyadı. Sonra dün gece bitirmiş olduğu tablonun yanına

gittik. Bu tablo çok daha sadeydi. Kolumu uzattığım resmin üzerinde sadece bir serigrafi vardı. Alec beni istediği gibi konumlandırdıktan sonra Aiden'in penisine uzattığım elimin bulunduğu serigrafi görüntüsünü öpmemi söyledi. Buna bir anlam veremesem de ilginç bir istekti.

"Anlayacaksın Mia, söz veriyorum," dedi, ama daha fazla açıklama yapmadı.

Başka bir gün daha geçti ve bu kez alt kata indiğimde, Alec ve benim tutkunun derinliklerindeyken çekilmiş fotoğrafımız kocaman bir tablo haline gelmiş ve Aiden'in resminin yanına asılmıştı. Bu iki tablonun arasında Aiden ve benim serigrafi görüntümüz duruyordu. Ama bu görmeyi planladığım bir resim değildi ve Alec'in bunu çekmiş olduğunu bile bilmiyordum.

Fotoğraf dün Alec çekimleri durdurduğu zaman çekilmişti. Fotoğrafta birbirimize bakmıyorduk. Her nasılsa, çıplaklığımız vücudumuzdaki mahrem yerlerimiz açığa çıkmadan resmedilmişti. Ben dizlerimi göğsüme doğru çekmiştim. Aiden'sa arkamdan bana doğru elini uzatmıştı. Eğer resim böylesine saf ve gerçek olmasaydı, ondan nefret ederdim.

Ortadaki resmi işaret ettim. "Bu neden orada?" diye sordum.

"Nedenini biliyorsun."

"Aptal numarası mı yapıyorsun?"

Alec başını salladı. "Hayır. Üçüne bir bütün olarak bak, tek tek değil. Sonra ne demek istediğimi sen de anlayacaksın."

İlk resme baktım. Aiden kendi kendini tatmin ederken resmedilmişti. Ona doğru uzanan elim yaşadığı bu özel anı tüm dünyanın gözlerinden saklamaya çalışıyordu, ama başarılı olamıyordu. Sonraki resimde ben yaptığımız şey yüzünden

tamamen rahatsız bir haldeyken Aiden bana dokunmaya çalışıyordu. En sondaysa Alec’le iç içe geçmiş olduğumuz resim asılıydı. Bacağım onunkinin üzerindeydi ve o içimdeydi, ama dışarıdan bakanlar bu eylemin gerçek olduğunu göremezdi. Alec’in bedenine dolanmış olan kolum göğüslerimin görünmesini engelliyordu. Yüzlerimizdeki ifade görülmeye değermişti. İkimiz de sevişmemizin zirvesindeydik ve uçurumdan birlikte yuvarlanıyorduk.

Üç resme bir bütün olarak bakınca ortaya bir hikâye çıkıyordu. Bir adam kendini tatmin ediyordu. Benim karakterimi sevmek ve korumakla yükümlü olan, ama bunu yapmayan bir adam. İkinci resimde görüldüğü gibi aşkı karşılık bulmuyordu. Ve sonra kadın aşkı başkasının kollarında buluyordu.

Arkama geçip kollarını belime saran Alec, “Şimdi anlıyor musun?” diye fısıldadı kulağıma.

Başımı salladım. “Evet, parçalanmış.”

“Parçalanmış bir aşk mı?” diye sordu Alec.

Bir kez daha söyleyecek söz bulamadım ve başımı sallayarak arkamdaki bedene yaslandım.

“O halde bu şekilde adlandırılacaklar. Üçü birlikte asılacak ve başlığı Paramparça Aşk olacak.”

Elbette öyle olacaktı. Parçalanmış bir aşk. Şimdiye dek sahip olduğum tek şey buydu. Bildiğim tek şey. Ne kadar da uygundu.

Sekizinci Bölüm

Alec’le geçirdiğim zaman yakında sona erecekti. Tam olarak sekiz gün sonra. Bitirmek zorunda olduğumuz iki parça daha vardı ve ben hâlâ bu daireden dışarı adımımı atmamıştım. Seattle’ın hiçbir yerini görmemiştim ve şu an dışarıda güneş parıl parıl parlıyor olsa da Alec’in dışarıya çıkmak isteyeceğinden şüpheliydim. Son birkaç gündür her bir tablonun son rötuşlarını yapmakla meşguldü. Neredeyse bir hafta sonra gerçekleşecek olan sergide duvarlara asılma zamanı gelinceye kadar her resme her gün bir şey ekleyeceğini söylüyordu. Sergiden sonraki gün de Seattle’dan ayrılıyordum. Nihayet evime gidiyordum.

Ev.

Ne yazık ki ev kelimesiyle Los Angeles’ı kastetmiyordum. Vegas’a gidiyordum. Babamı görmem gerekiyordu ve borcun ikinci taksitini elden ödemeye mecbur bırakılmıştım. Blaine’le yüz yüze görüşmek. Benim fikrim değildi. Anlaşmanın bir parçasıydı. Lanet olası herif. Blaine’e bulaşmanın kötü bir şekilde sonuçlanacağını yıllar önce anlamış olmalıydım. Bu hep böyleydi. Sürekli erkekler yüzünden başım belaya giriyordu.

En azından şimdi bu sayede para kazanıyordum ve bir ay sonunda her şey bitiyordu. Hayat devam ediyordu. Hiçbir sorun olmadan. Bu sadece bir işti. Olması gereken buydu.

Wes ve Alec’le birlikte olmak iş gibi değildi. Onlar değer verdiğim iyi adamlardı. Erkeklerle kadınlar birbirlerine sonsuza kadar bağlılık yemini etme fırsatına balıklama atlardı. Ama ben öyle değildim. Kaldı ki zaten böyle bir seçeneğim de yoktu. Şayet durumlar farklı olsaydı bile, Alec’le geçireceğim zamanın birkaç aydan fazla süreceğine inanmazdım. Beni yanlış anlamayın. Onunla olmaktan büyük keyif alıyordum ve kuşkusuz o da etrafta olmamı seviyordu. Yine de bu sağlam temeller üzerine kurulacak türde bir ilişki değildi. Alec bana işi için ihtiyaç duyuyordu. Ben de ona para için. Tüm bunların arasında fiziksel çekimle dostluk sayesinde ayakta duran bir bağ kurmuştuk. Daha fazlası yoktu. Ancak Wes başlı başına farklı bir hikâyeydi. Wes peşinde koşacağınız, kız arkadaşlarınıza hava atacağınız ve bir gün evlenmeyi hayal edeceğiniz bir erkekti. “Önce sev, sonra terk et” tarzında bir adam değildi, her ne kadar ilk başta böyle bir yolda ilerlemeye çalışmış olsa da... ama sonra bu ona yetmemişti ve benden kalmamı istemişti.

Wes benden kalmamı istedi. Onunla birlikte. Onun için. Böylece “biz” olabilirdik.

Yüksek bir sesle iç çekerek boş daireye ve pencerelerin ardındaki güneşli güne baktım. Alec’in beni dışarıya çıkarması gerekiyordu. Nokta. İki haftadan fazla bir zamandır bu depodaydım. Ama artık yetmişti.

Alec’i dışarı çıkmaya zorlamak için asansöre doğru ilerliyordum ki telefonum çaldı.

“Efendim?” diye açtım telefonu ekrana bakmadan.

“İyi günler, bebek yüz. Bana en çok para kazandıran kızım ne yapıyor bakalım?”

Gözlerimi devirdim ve kapının yanındaki koltuğa oturdum. “Selam Millie Teyze.”

“Bana Millie demenle ilgili olarak sana ne söylemiştim? Senin için Bayan Milan’ım, bebeğim,” diye hatırlattı, ancak onu her zamanki gibi dikkate almadım.

Beni göremiyor olmasına rağmen başımı salladım. “Çabaların boşuna. Bu asla olmayacak. Bebekken bezimi değiştirdin, beni kendi annemden bile daha iyi tanıyorsun. Benim için her zaman Millie olacaksın, teyze.”

“Of. Gerçekte ne kadar yaşlı bir kocakarı olduğumu hatırlatma bana. Kalp krizi geçirmeme neden olabilirsin ki bu da bana...” Teyzem duraksadı ve telefonun diğer ucundan kalemle bir şeyler çiziktiriyormuş gibi bir ses geldi. “... doktorumu arayıp botoksumu yeniletmem gerektiğini hatırlattı.”

İnledim. “Çok iğrenç. Yüzüne bir bok yaptırmana gerek yok. O şekilde kalabilirsin.”

“Umarım,” diye neşeyle cevap verdi Millie. Biraz daha güldü ve sonra hemen iş moduna girdi. “Her neyse, seni Bay Mart için aradım. Chicago’ya gidiyorsun!” Karşı taraftan klavyeye tıklayan parmakların sesi geldi. Elimi alnıma vurdum.

“Chicago.” Oraya hiç gitmemiştim. Lanet olsun, Nevada ve California dışında hiçbir yere gitmemiştim. “Bu seferki şanslı adam kim?” diye sordum alayla.

Millie dilini şaklattı. “Anthony Fasano. Restoran sahibi. Ülke çapındaki en büyük İtalyan restoran zincirine sahip. Fasano’s, hiç duydun mu?”

“Lanet olsun! Orada milyonlarca kez yemek yedim. Gin ve ben Fasano’s hastasıyız. Vegas’taki en iyi İtalyan restoranı.”

“Evet, şey, geçen yıl babası ölünce Anthony Fasano’ya Amerika genelinde bulunan bin iki yüz restoran miras kaldı. Görünüşe göre, ailesi bir an önce evlenmesi ve bir varis sahibi olması için adama baskı yapıyor. Beş çocuktan tek erkek oymuş, işte burada sen devreye giriyorsun. Adamın bir darılıp bir barıştığı uzakta-ki sevgilisiydin ve şimdi de Batı Yakası’nda yaşayan nişanlısısın. Ailesiyle tanışabilmen için seni eve götürüyor, böylece üzerindeki baskılardan kurtulacak.”

“Kulağa tam bir *Jerry Springer* şovu gibi geliyor.”

“Bak Mia, bizi ilgilendiren tek şey güzel kışın için çok iyi para ödeyecek olmaları. Gerisi önemli değil. Yönetim kurulu toplantıları, sosyal etkinlikler, ilham perisi olmak, birisinin nişanlısını oynamak...” Teyzemin omuz silkişini neredeyse görebiliyordum. “Bizi ilgilendirmez. Sen sadece işini yap. Ayrıca karşında yine türünün en iyi örneklerinden bir adam var. İstersen ekstra yüzde yirmini de kazanabilirsin. Bu arada konusu açılmışken ücretine ek olarak alacağın yüzde yirmilik miktar Bay Channing ve dün de Bay Dubois tarafından hesabına yatırıldı. Harika vakit geçiriyormuşsun gibi görünüyor,” diye yorum yaptı.

“Ne?”

“Çok para kazanıyor olduğun gerçeğinin yanı sıra...”

“Hayır! Evet. Wes ve Alec bana para mı ödediler... Seks için?”

Gözlerimi kapattım ve kalbimin durmak üzere olduğunu hissettim. “Lanet olsun, ne?” diye fısıldadım. Gözlerim dolmaya başladı, gözyaşlarım her an akabilirdi.

“Bebek yüz, sana ödeme yapmaları gerekiyordu. Bunu daha

önce fark etmemene şaşırdım. Bay Channing banka hesabınla ilgili bilgileri istedi ve sen daha Malibu'dan ayrılmadan önce parayı yatırdı. Bay Dubois de dün yardımcılarından biriyle bu işi halletti. Sorun ne?"

Başımı salladım ve en yakındaki duvara vurmak isteyerek ellerimi yumruk haline getirdim. Bir volkandan aşağıya yuvarlanan sıcak lav gibi tüm bedenim ateş içindeydi. "Kapatmam gerek. Bir sonraki müşteriyle ilgili bilgileri gönderirsin." Öfkeyle telefonumdaki tuşların ardından gönder tuşuna bastım.

Telefon birkaç kez çaldı. Ama bu sinirden köpürmemeye yetmişti.

"Selam yabancı?" Telefonun ucunda Wes'in sesi yankılandı. "Ben de tam seni düşünüyordum..."

"Söyleceklerini kendine sakla. Sen nasıl bir oyun oynadığını sanıyorsun?" Sesim bir jilet kadar keskindi ve hissettiğim acıyı gizlemiyordu.

"Efendim? Yavaş ol bakalım. Sorun nedir?" Wes'in sesi endişeli geliyordu, ama hepsi saçmalıktı. Aramızdaki her şey kahrolası bir yalandı.

"Para, Wes! Bunu nasıl yapabildin?"

"Eline geçmedi mi? Aman Tanrım! Baban iyi mi? Yanma gelebilirim. Ne gerekiyorsa yaparım. Bana iyi olduğunu söyle, Mia!" diye kükredi Wes.

"Babam iyi. Hâlâ komada. Tefecilere olan borcumdan bahsetmiyorum. Benimle içten bir şekilde seviştikten sonra bunun için nasıl para ödeyebildiğinden bahsediyorum. Yoksa senin için sadece basit bir seks miydi?"

Cevap verdiğinde Wes'in sesi duygu yüklüydü. "Kahrolası

para hiçbir zaman önemli değildi, Mia ve sen de bunu en az benim kadar iyi biliyorsun!” Öfkesine hâkim olabilmek için verdiği savaşı sesinden hissedebiliyordum.

“Neden o halde? Neden bana bir fahişeymişim gibi davranıyorsun?” Sonunda gözyaşlarıma yenik düştüm, öyle hızlı akıyorlardı ki silmeye çalışmam nafile bir çabaydı.

“Hayır. Tanrım, hayır! Bunu bir daha sakın söylemeye kalkma. Mia, öyle değildi.”

“Ah, hayır mı? O zaman neden hesabımda senden gelen bir ekstra yirmi bin var? Millie söyledi!”

“Kahrolası Millie de kim?”

“Teyzem. *Bayan Milan*. Onun şirketinde çalışıyorum. Sana bir şey hatırlatıyor mu?”

“Teyzen için mi çalışıyorsun?”

Dişlerimi sıktım, üzüntümün yerini kor bir öfke aldı. “Lanet konumuz bu değil, Wes! Yaşadıklarımızın bir anlamı olduğunu sanmıştım. Bu yüzden sana ücretle ilgili bir şey söylemedim! Sana asla para ödetmezdim. Ben bir fahişe değilim! Seninle birlikte oldum, çünkü bunu istedim, bana para ödemen için yapmadım.”

“Mia, tatlım, beni dinle. Bu sözleşmemde yazıyordu. Ayrıca o parayı almanı istedim. Babana yardım etmek için parayı ödeme izin vermedin. En azından borcunuzdan daha çabuk bir şekilde kurtulmak için bu parayı kullanabileceğini düşündüm. Çok özür dilerim. Seni incitmek istemedim.” Hattın ucunda uzun bir sessizlik oldu, sonra sadece derin bir iç çekiş duydum. “Kahretsin! Üzgünüm Mia, bana inanmak zorundasın. Senin hakkında asla böyle düşünmem. Sana değer veriyorum. Çok...”

Son kelime Wes'in dudaklarından bir fısıltı halinde çıktı. "Seni özledim. Hem de çok. Ben... bunu düzeltebilmem için ne yapmam gerektiğini söyle."

Derin bir nefes aldım ve pencereden dışarıya baktım. Uzun süren yağmurların ardından güneş açınca her şey yemyeşil görünüyordu. "Wes, canımı yakıyor. Yaptığın şey. Ama..."

"Ama ne?" Wes'in sesinde son umuduna can havliyle sarılan bir adamın çaresizliği vardı.

Gözlerimi kapattım ve boğazımdaki düğümü yutkundum. "Bunu neden yaptığını anlıyorum. Ama sana geri dönecek... para."

"Hayır, tatlım, hayır. Lütfen bırak da bu beladan bir an önce kurtulmana yardımcı olsun. Bu bencilce biliyorum, ama..." Wes'in solukları kesik kesikti. "Belki Los Angeles'a daha erken dönmeni sağlar. Kardeşinin okul masraflarını karşılar. Ya da neye ihtiyacın varsa. Mia, ben sadece sana yardım etmek istiyorum. Lütfen sadece bunu yapmama izin ver."

"Wes..."

"Lütfen."

"Tamam."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Wes yumuşak bir sesle, tıpkı âşık birinin yapacağı gibi. "İyi olacak mıyız? Biz hâlâ..."

Cümleyi tamamlamasını beklemeden, "Arkadaşız," diye cevapladım.

Wes gırtlığından gelen derin bir sesle güldü. Üç haftadır duyduğum en güzel şeydi. "Evet, arkadaşız," diyerek tamamladı.

"Gitmeliyim."

"Müşterine mi?" diye sordu duygusuz bir sesle.

Göremeyecek olmasına rağmen başımı salladım. “Biliyor musun, ben de seni özledim.”

“Öyle mi?”

“Evet. İyi olacağız. Sonra görüşür müyüz?”

“Nerede olduğumu biliyorsun, tatlım. Anahtar sende.”

“Hoşça kal, Wes.” Cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım. Eğer cevabını duyarsam, telefonun içine dalmak ve onu öpüp rahatlatmak isteyecektim. En azından o, bana yardım etmek için yapması gerekeni yapmıştı ve bana ne tür bir mesaj gönderdiğini fark etmemişti bile.

Ben kimsenin fahişesi değildim.

Şimdi de Alec’le ilgilenmenin vakti gelmişti.

“*Ma jolie!* Senin için hazırım. ‘Bencil Aşk’ için birkaç çekim yapmamız gerek,” diye seslendi Alec ben çalışma alanına girer girmez. Beni aceleyle yerdeki beyaz çarşafa doğru yönlendirdi. “Soyun, daha fazla vakit harcamamalıyız.”

Para konusu yüzünden içimde giderek artan öfkeyi dışarıya yansıtamadan Alec üzerimdeki tişörtü çekip çıkardı ve pantolonu çözdü. Israrlı dokunuşları karşısında bacaklarımın arasındaki boşluk anında ısınmaya başladı. Hain beden.

“Fransız, dur! Seninle konuşmam lazım.”

“*Non.* Kıyafetlerini çıkar, ama iç çamaşırların üzerinde kal-sın.” Alec yanımdan ayrılıp merdivene doğru ilerledi. Hareketleri çabuk ve kusursuzdu, şu anki durumuma hiç de yardımcı olmuyordu. Yaratıcı bir ruh hali içindeydi, boş boş baktığı ve ne

halt ettiğini bile görmeden inanılmaz bir hızla boyama yaptığı o yere dizlerine kadar batmıştı. Bu düpedüz garipti.

Görevlilerden biri pantolonumu çıkarmamı sağlamak için ayağımı çekiştirirken, “Alec, seninle konuşmam gerek,” diyerek tekrar denedim. Bu bölümden bir an önce kurtulabilmek için istediklerini yaptım. Üzerimde sadece düz beyaz bir iç çamaşır takımı kaldığında görevli adam yerleşmeme yardımcı oldu. Alec’in el altında bulunması için işe almış olduğu bir kuaför, sanki yataktan yeni kalkmışım gibi göstermeye çalıştığı saçlarıyla uğraşmaya başladı.

Sonra görevlilerden biri kırmızı bir boyayla yanıma geldi. “Hayır!” Elimi öne doğru uzattım. “Sana söyledim, Alec. Seninle konuşmam gerekiyordu. Dün hesabımda görünen para hakkında!” Dişlerimi sıktım ve bana bakmasını bekledim. Ama bakmadı. Bunun yerine, bana cevap vermeden önce kamerası ve ışıklarla uğraştı, etrafa emirler yağdırdı.

“*Oui*, dün hesabına yatırttım,” dedi fotoğraf makinesinin objektifinden dalgın dalgın bakarken.

“Neden?”

“Elini külodunun içine sok, gözlerini kapat ve büyük bir zevk alıyormuşsun gibi davran.”

“Anlayamadım?”

Alec içini çekerek dişlerini sıktı, çenesinin köşesindeki kas hızlı bir şekilde seğiriyordu. “Odaklan Mia. Yapacak...”

“Yapacak çok işimiz var, evet, biliyorum,” diye homurdandım. “Bunu daha önce de duymuştum.”

Gözlerini kısarak mermi gibi bakışlarını bana dikti. “O halde çok az bir vaktimin kaldığını da biliyorsun. Sergi bir hafta sonra

açılacak, tamamlamam gereken iki tablo daha var. Bu ve henüz düşünmemiş olduğum bir tane daha. Şimdi senin sorunun ne? Parayı gönderdim, sen de aldın, *oui*?”

“Evet, Alec, ama...” Etrafıma baktım. Ortalıkta dolaşan en az on kişi vardı ki içerisi açık saçık bir fotoğraf çekimi için alışılmadık bir biçimde kalabalıktı. Alec bu tarz fotoğrafları genelde yalnızken çekerti. “Seninle yalnız konuşmak istiyorum.”

“Ve biz de konuşacağız, ama bu fotoğraflar çekildikten sonra.”

Boyun eğdiğimi gösteren bir iç çekişle başımı salladım ve Alec’in dediğini yaptım. Ancak fotoğraflar bir türlü istediği gibi olmuyordu. Sonunda tüm görevlileri dışarı attı.

“Bugün tam bir zaman kaybıydı,” dedi öfkeli olduğunu ele veren bir sesle. Uzun, yetenekli parmaklarını saçlarının arasına geçirdi ve gür saçlarını geride tutan tokayı çekiştirdi. Etrafta dolanıp Fransızca bir şeyler mırıldandı.

“Eh, ne bekliyordun ki? İnsanlarla dolu bir oda içinde kendime dokunmamı mı? Hem de sana kızginken!”

Alec etrafta dolanmaya bir son verdi, başını geriye attı ve ellerini kalçasına koydu. Bana neredeyse bir kızı hatırlattı. Seksi, erkeksi bir kızı...

“Peki, neden kızgınsın?” Ses tonu hırçın ve öfkeliydi. Son birkaç saattir kontrol altına almış olduğum yangın yeniden alevlendi.

“Bana seks için para ödedin, sorun bu!”

Alec derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı. “Ve sen bunun için mi kızgınsın? Neden?”

“Ben senin fahişen değilim! Bugün ikinci kez bir adam bana onun fahişesiymişim gibi davranıyor. Para için seninle

yatmadım! Tanrı aşkına, erkeler neden bu kadar kalın kafalı oluyor?” diye bağırdım. Sesim boş odanın duvarlarında yankılandı.

Alec irkildi. “Biz yattık. Sözleşmende, kıyafetlerini çıkardığın ve/veya seks yaptığın takdirde ekstra yüzde yirmi ödeme alacağın yazıyordu.”

İnleyerek ayağa kalktım ve Alec’in üzerine yürüdüm. “Benimle seviştiğini sanıyordum!”

“Seviştin. Seviştik. Ne yazık ki kanun nazarında bu şekilde görülmeyebilir.”

“Kanun nazarında bu fuhuş gibi görülüyor! Tanrım.”

“Öyleyse bu maddeyi sözleşmenden kaldır. Bayan Milan bu maddeyi ek bir not olarak koymuş. Sözleşmenin aslında böyle bir madde yok, ama işin sahibi bu parayı aldığından emin olmayı çalışıyor. Ayrıca sanat için birçok defa çıplak kaldın. Sadece bunun için bile o para sana ödenecekti. Şimdi bu konuda ne düşünmeliyim sen söyle, *chérie*? Hı?”

Omuzlarım çöktü ve başım öne eğildi. Kahretsin. Bu onun suçu değildi. Alec yanlış bir şey yapmıyordu, sadece kurallara uyuyordu. Artık kesinleşmişti, ben tam bir aptaldım.

O anda Alec beni azarlayabilir, kendimi olduğundan çok daha kötü hissettirebilirdi, ancak o güçlü kollarını bedenime sardı ve ben kendi acımda boğulurken bana sıkıca sarıldı. Bir fahişe olduğuma inanmama neden olanlar erkekler değildi. Benim. Kendi güvensizliklerim sessizce açığa çıkmış ve zihnimi altüst etmişti.

“Özür dilerim.”

“Şişt, tamam. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Alec'in sıcak kolları arasında kendimi ikna etmeye çalıştım. Ne olduğumu ve ne olmadığımı bildiğimi söyledim. Ne para ne yanlış anlaşılma ne de Millie bunu değiştirebilirdi. Ben birçok şeydim; bir kız evlat, bir abla, bir dost, bir tür oyuncu ve bu adamın ilham perisiydim. Bir telekız ya da fahişe değildim. Bir sürük belki, ama fahişe *değil*.

Sonunda tüm bunları zihnimde çözmüş olmanın rahatlığıyla tüm benliğimle Alec'i öptüm. Sonra beton zemin üzerinde beni bekleyen noktaya gittim ve sere serpe uzandım. Gözlerimdeki ahlaksız pırıltıyla ellerimden birini sutyenimin içine soktum. Parlak ışıklar altında beni izleyen Alec'in karamel rengi gözleri parıldadı. Diğer elimi çok yavaş bir şekilde aşağıya doğru kaydurdum. Alec merdivenlerden yukarı fırladı ve fotoğraf makinesini kaptı.

"O seksi vücudunla ne kadar bencil olabileceğini göster bana, *ma jolie*."

Ben de öyle yaptım. Gözlerimi kapatarak sanki bana dokunan oymuş gibi kendimle oynadım. Her dokunuş onun elleri tarafından gerçekleştiriliyordu. Dudaklarımın arasından çıkan her iç çekiş onun içindi, tüm iniltilerim onun dudakları tarafından yutuluyordu.

Hayal gücüm mükemmel resmi elde etmesini sağlamak konusunda oldukça başarılıydı.

Dokuzuncu Bölüm

Alec ve ben depodan el ele çıktık. Güneş pırıl pırıl parlıyor, rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyordu ve dünya kollarını açmış, beni selamlıyordu. Merhaba dünya, ben de seni özledim.

“Buraya geldiğimden beri ilk defa dışarıya çıktığımızın farkında mısın? Ben üç gün sonra gidiyorum.”

Alec elimi kaldırdı ve üzerine bir öpücük kondurdu. “Değildim, hayır, *ma jolie*. Özür dilerim. Berbat bir ev sahibi oldum.”

Bir kahkaha patlatıp yürürken kolunu salladım. “Senin...”

“Yapacak bir sürü işin vardı,” diye tamamladık bir ağızdan ve sonra gülmeye başladık.

“Üzgünüm, *chérie*. Odaklandığım zaman gözüm iş, yemek, cinsel haz ve uyku dışında bir şey görmüyor.”

“Ki sonuncusunu da yeterince alamadın,” diye azarladım. Adam uykusuzluk hastalığı olanlardan bile daha az uyuyordu.

Alec’in elini sıkarak ona doğru döndüm. “Peki, nereye gidiyoruz?”

Her zamanki gibi saçlarını minicik bir topuzla toplamıştı.

Güneş saçlarının kumraldan çok kızıl gibi görünmesine neden oluyordu. Yine de olağanüstüydü. Beyaz, ince bir sweatshirt ve koyu renk kot pantolon giyiyordu. Tek omzunda bir fotoğraf makinesi asılıydı. Alec Dubois enfesti. Erkeksi, seksi... ve ben de onun ilgisine sahip olan şanslı bir kızdım. Üç gün daha...

“Ne yapmak istersin?” diye sordu.

Seattle sokaklarına baktım ve herhangi bir turistin söyleyeceği tek şeyi söyledim. “Space Needle’a gitmek elbette.”

Alec sırttı. “Eh, bu çok iyi. Çünkü akşam yemeği için orada rezervasyonumuz var. Şimdilik bir sürprize ne dersin?”

“Kesinlikle!”

Alec bir taksi durdurdu ve yola çıktık. Bana hiçbir şey ifade etmeyen birkaç yön tarifi verdi. Ben de yolculuğumuz tamamlanıncaya kadar camdan dışarıyı izledim. Alec şoföre ödemeyi yaptı, taksiden inip benim için kapıyı tuttu. Araçtan dışarıya çıktım ve bir anda kalakaldım.

Birkaç metre önümde üzerinde kocaman beyaz harflerle “Hayvanat Bahçesi” yazan ahşap bir tabela vardı. “Woodland Park Hayvanat Bahçesi.”

“Beni bir hayvanat bahçesine mi götürüyorsun?” diye sordum gülerek.

“Neden olmasın? Yıllardır bu şehirde yaşıyorum, ama buraya hiç gelmemiştim.”

“Bir nedeni yok.” Elimi kaldırdım ve bir kez daha Alec’in elini tuttum. “Hadi, gidip birkaç hayvana göz atalım.” Daha önce hiç hayvanat bahçesine gitmemiş olduğumu ona söylemedim. Hayvanat bahçeleri Vegas’ta pek ilgi görmüyordu ve annem bizi terk ettikten sonra babam her türlü aile gezisine bir son vermişti.

Görünüşe göre, hayvanat bahçelerinden gerçekten keyif alıyordum. Görecek, duyacak, dokunacak ve keşfedecek birçok şey vardı.

“Şimdiye kadar en çok hangisi hoşuna gitti?” diye sordu Alec bir kolunu omzuma atarak.

Başımı salladım. “O kadar çok seçenek var ki! Ama bir tane-sini seçmek zorundaysam, tercihim benekli yabankedilerinden yana kullanıyorum.”

“Kedigillerden biri, ha?”

Başımla onayladım. “Kendimi dişi kedilerle bağdaştırabiliyorum. Münzevi bir hayat yaşıyorlar, sadece gerek duyduklarında çiftleşiyorlar, yavrularıyla ilgileniyorlar, onlara nasıl avlanılacağı-nı öğretiyorlar ve sonra da onları özgür bırakıyorlar.” Bu açıklamam, Alec’in kaşlarını çatıp alnının kırışmasına neden olmuştu. “Ayrıca çok güzeller. Eğer bir hayvan olmak zorunda kalsaydım, onları seçerdim. Aşırı derecede seksiler!” diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştım. “Sen?”

Alec dudaklarını büzdü. Cevabımla ilgili daha fazla bilgi almak için konuyu deşmemesini umuyordum. Eski yaraları açmanın ne yeri ne de zamanıydı. Şimdi yeni deneyimler edinecek ve ömür boyu hatırlanacak anılar yaşayacaktım, özellikle de kısa bir süre sonra buradan gideceğim düşünüldüğünde.

“Eğer bir tanesini seçmek zorundaysam, benim tercihim de kutup tilkisi olurdu.”

Bu garip bir seçim gibi görünüyordu. Alec’in bir ceylan ya da daha egzotik bir hayvanı seçeceğini düşünürdüm. “Tamam, neden?”

“Çünkü hayatları boyunca tek eşli yaşarlar. Bunu yapabilen

insanlara her zaman imrenmişimdir. Şimdi tilki gibi çarpıcı bir yaratığın da bunu yaptığını görüyorum ve şey... bu bana umut veriyor.”

“Ah, Fransız. Tüm o kasların altında yumuşacık bir adam var.” Alec’in göğsüne vurdum ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. Alec kollarını sırtıma doladı ve beni sertçe öptü. İşte, o anda bir klik sesi duydum.

Başımı yukarıya kaldırıncı Alec’in makinesini yukarıya kaldırmış olduğunu fark ettim. “Selfie mi çektin? Senin gibi bir ressam? Şok oldum!”

“Başka türlü bu öpücüğü nasıl ölümsüzleştirebilirdim?”

Alec’in şakağına hafifçe vurdum. “Kafanı kullan. Birlikte geçirdiğimiz zamanın hepsi orada, hafızanda.”

Günün geri kalanını hayvanları inceleyerek geçirdik. İnsanları buraya çeken şeyin ne olduğunu artık anlıyordum. Her yerde aileler vardı. Birden Maddy’yi özledim. Acaba hiç hayvanat bahçesine gitmiş miydi? Tam o anda onu bir tanesine götürmeye karar verdim. Çocukken Maddy’yle birlikte yapamadığımız birçok şey vardı. Bu durumu düzeltecektim. Babamı borçlandığı tefecinin “ölüm cezasından” kurtarır kurtarmaz... Babam komadan çıkar çıkmaz. Kahretsin, belki o da bizimle birlikte gelmek isterdi. Bundan şüpheliydim, ama gerçekleşmesi mümkündü.

Akşamın ilerleyen saatlerinde taksi bizi Space Needle’in girişinde indirdi. İlk durak gözlem katıydı. Yerlilerin Zümrüt Şehir olarak adlandırdığı Seattle’ın üç yüz altmış derecelik bir

manzarasına sahipti. Sokaklarda yürüyen çiftlerle aileler küçük birer nokta gibi görünüyordu. Şehrin silueti üzerinde batmakta olan güneşi rahatlıkla görebileceğimiz küçük bir çıkıntı bulduk. Nefes kesiciydi. Tırabzanlara tutundum ve sadece karşımdaki olağanüstü manzaraya baktım. Görsel şölen üzerinde toplanmış olan dikkatim bir klik dalgasıyla dağıldı.

“Ne?” diyerek Alec’e sııttım. Yanıma geldi, ellerini saçları-mın arasından geçirip beni öptü. Asla unutulmayacak bir öpü-cüktü. Yavaş, yumuşak ve öyle içtendi ki tüm sinir sistemime bir arzu dalgası yayıldı. Daha sonra Alec geri çekildi ve başını alnıma yasladı.

“Çok değerlisin. Çok güzelsin. Sadece bir erkeğe ait olmak için çok fazlasın. Senin aşkına sahip olan adam... sonsuza ka-dar... *O un homme très chanceux* olacak.”

“Bunun anlamı nedir?” Alec’in dudaklarına doğru fısılda-dım ve sonra burnumla burnunu okşadım.

Alec’in parmakları dalgalı saçları-mın arasına daldı ve ense-mi kavradı. Gözleri, sadece peri masallarında var olan altın tuğla rengindeydi. “O çok şanslı bir adam olacak anlamına geliyor. Sonsuza kadar senin aşkına sahip olmak o adamı çok zengin ya-pacak.”

“Alec.” Başımı salladım ve sonra o anda olabileceğim en gü-venli yere, göğsüne yaslandım.

“Ah, *ma jolie*, senin aşkını nasıl özleyeceğim.” Birbirimize sımsıkı sarıldık. Daha birkaç günüm olmasına rağmen hayatım boyunca hatırlayacağım tek an buydu. Aşkın birçok çeşidi oldu-ğunu ve hiç hak etmeseler bile kendinizden bir parça verdiğiniz kişileri sevmenizin bir sorun olmadığını fark ettiğim an. Alec...

O bunu kesinlikle hak ediyordu ve bu an her zaman bizimle olacaktı.

“Gel, hadi, bir an önce karnımızı doyuralım ki eve gidip tatlı niyetine seni yiyebileyim!” Alec kaşlarını oynattı ve ardından beni asansöre geri götürdü.

Skycity Restoran’daki akşam yemeği oldukça etkileyiciydi. Ben, tütsülenmiş mozzarella ve ekmek tatlısıyla servis edilen *jidori* isimli bir tavuk yemeği sipariş etmiştim. Muhteşemdi! Alec’se az pişmiş bonfile istemişti. Üzerinde erimiş peynir ve jambonla yapılmış bir sos vardı. Tüm akşam boyunca yemeklerimizi ve “Tuval Üzerinde Aşk” koleksiyonundan önceki hayatlarımızla ilgili ufak bilgiler paylaşmıştık. Alec çölde büyüdüğü mü duyunca şaşırdı. Neden eskort olmayı seçtiğimle ilgili hiçbir şey sormadı ve bunun için ona minnettardım. Daha çok amatör oyunculuk kariyerime ve motosiklet hayranlığıma odaklandı. Ben de yirmili yaşlarının başında Amerika’ya taşınmış olduğunu, fakat her büyük sergisinden sonra Fransa’yı ziyaret ettiğini öğrendim. Ben bir sonraki müşteriye ulaşmak için yola çıktıktan sonra o da kendi ülkesine gidecekti.

Alec’e fiziksel çekim dışında başka bir bağla da bağlanmak güzeldi. Buradan ayrıldıktan sonra onunla arkadaş kaldığımı hayal edebiliyordum, ancak bunun Wes’le sahip olduğumuz arkadaşlık türüyle hiçbir alakası yoktu. Benim sörfçü erkeğim türünün tek örneği idi.

Büyük gün gelmişti. Alec Dubois “Tuval Üzerinde Aşk” sergisi. Depodaki çalışma alanı tamamen bir galeriye dönüştürülmüştü,

en azından bana söylenen buydu. Bu akşam Alec'in eserleri karşısında insanların vereceği tepkiler konusunda birazcık gergindim, çünkü eserlerde süreklilik gösteren ana tema bendim. Koleksiyon tamamlandıktan sonra sergilenecek yedi tuval olmuştu. Alec benim bildiğim altı tuvalin dışında bir tane daha olduğunu söyledi, fakat bunun bir sürpriz olmasını istiyordu. O yedinci parça üzerinde çalışmak son birkaç gündür Alec'in tüm gündemini meşgul etmişti.

Yarın Vegas'a doğru yola çıkacak olduğumu biliyordum, bu ayrılığa ihtiyacımız vardı, beni Alec'in hayatından çıkaracak olan bir yolculuk... Muhtemelen sonsuza dek. Hiç kimse geleceğin neler getireceğini bilemezdi, ama yaşanacakları önlemenin de bir yolu yoktu.

Millie, Vegas ve Anthony Fasano'nun beni şahsen karşılayacağı Chicago'ya gidiş biletlerimi göndermişti. Seattle'daki zamanım tükeniyordu. Yirmi dört saatten az bir süre sonra eve giden bir uçakta olacaktım. Gin ve Maddy beni karşılayıp direkt babamın yanına götüreceklerdi. Babamı görmem gerekiyordu.

Saat altıyı gösteriyordu. Yani akşam için hazırlanma vakti gelmişti. Bavulumu karıştırdım ve yanımda getirmiş olduğum tek elbiseyi çıkardım. Bir Vegas kızı olarak yanımda her zaman küçük siyah bir elbise taşırdım. Bu geceye yalınayak veya şıpidik terliklerimle katılmak zorunda kalacağımdan neredeyse eminim, yoksa elbisemin altına motorcu botlarımı giyerek moda konusunda tam bir cinayet işlemiş olacaktım. Oldukça sınırlı olan seçeneklerimi değerlendirirken üzerinde kırmızı bir fiyonk olan kocaman beyaz bir kutu yatakta oturduğum yerin yanma indi.

“Senin için.” Alec’in boğuk sesi tüm hislerimi ayağa kaldırdı.

Arkamı döndüm ve ağzım bir karış açık kaldı. Alec akşam için hazır bir halde ayakta duruyordu. Üzerinde bir takım elbise vardı. Onu ilk defa böyle resmi bir kıyafetle görüyordum. Çok havalı görünüyordu. İpeklerle sarmalanmış güzel vücudu karşısında ağzım sulandı. Takımı simsiyahtı. Her şeyi. Ceket, içindeki gömleği, ince saten kravatı. Bacaklarımın arası anında ıslandı. Giyeceğim elbiseyi seçerken bedenime sarmış olduğum havlunun yere düşmesine izin verirken havadaki gerginlik adeta elle tutulur cinstendi.

“*Douce mère de toutes les choses saintes,*” dedi Alec Fransızca fısıldarcasına. Bu içimde gittikçe artan şehvet konusunda hiç de yardımcı olmuyordu. Dudağımı ısırdım ve bana doğru gelmesini izlerken hafifçe sallandım. Bir anda Alec’in ağzı üzerimdeydi ve sırtım duvara yapışmıştı. Elleri popoma doğru kaydı ve beni havaya kaldırdı. Pantolonunun ardındaki kalınlığını onu en çok istediğim yere bastırıp beni duvara sertçe yapıştırdı inledim.

“Bunu şimdi yapamayız,” diye uyardım, söylediklerime kendim bile inanmıyordum. Alec’in boynunu, dudaklarını emdim ve topuklarımı beline bastırdım. Dili ağzımdan içeri girerken inledi. Uzun bir süre boyunca dilinin uyuşturan darbeleri, dişlerinin ısırsıları ve ipeğin tene sürtünüşünden başka hiçbir şey yoktu.

“Yapabiliriz. Yapıyoruz.” Alec konuşurken nefesini boynumda hissedebiliyordum. “*Nous allons nous dépêchez.*”

“Bu da ne demek?” Kulağının arkasındaki hassas noktayı emdim ve başının arkasındaki erkeksi topuzuna asılarak yüzünü kendime doğru çektim.

Alec'in gözleri kapkaranlıktı ve o mürekkep karası derinlikleri zevk verme vaadiyle doluydu. "Acele edeceğiz anlamına geliyor." Kemerini çekiştirdi, pantolonunu çözdü, cebinden bir prezervatif çıkardı ve saniyeler içinde vajinamın ağzına yerleşti.

"Kahretsin, sakın şimdi durma, Alec. Lütfen, beni al." Bu sözcükleri duymak çok hoşuna gitti ve bunu biliyordum. Penisinin geniş başını merkezimden içeri kaydırды, oradaki ıslaklığa sürtündü ve iri elleriyle popomu avuçlayarak içimi delip geçti.

"Yüce Tanrım..." diye bağırdım sert penisi daha önce hiç olmadığı kadar derine yerleşirken. Öyle derindeydi ki nefesim kesildi. Öpücüğüyle bana yeni bir soluk verene kadar nefessiz kaldım. "Çok güzel, seninle birlikteyken her zaman çok güzel."

Alec inledi, beni sertçe duvara çarptı ve penisinin üzerinde bir süre öylece tuttu, sonra ellerini hassas göğüslerimin üzerinde gezdirdi. Göğüs uçlarımı çimdikledi. İhtiyaçla yanan tepeciklere her dokunuşu beni zirveye doğru biraz daha yaklaştırdı. "Gel-mek üzereyim," diye uyardım ve Alec sertleşmiş ucun üstünde sırtarak sertçe ısırdı.

İşte, bu kadardı. Daha fazla bir şeye gerek yoktu. Orgazmım içimi paramparça ederek yüzeye çıktı.

"Şu anda hissettiklerini asla unutma, *ma jolie. Je t'aime*. Seni seviyorum," dedi Alec dudaklarımı ele geçirmeden hemen önce. Çılgın bir adam gibi içime çarpmaya devam ederken vajinam en çok ihtiyaç duyduğu şeyi ona vererek penisinin etrafına kenetlendi.

Sonunda hâlâ içime gömülüyken beni yatağımıza götürdü. Bacaklarımdaki titremenin durması için biraz zaman geçmesi gerekti. Tüm bu süre boyunca Alec beni kucakladı ve her

zamanki yöntemiyle yatışmamı sağladı. Bu hareketinin beni olduğu kadar onu da yatıştırdığını düşünüyordum.

“Kendi gösterine geç kalacaksın,” diyerek kıkırdadım.

Alec gülümsedi. “İyi bir nedenim var.” Göz kırparak beyaz kutuyu işaret etti. “Bu senin için. Bu akşam giymen için.”

Heyecanla ayağa fırladım. Ben hediyemi açarken o da prezervatifin icabına baktı.

Kutunun içinde şampanya rengi bir kokteyl elbisesi buldum. Üzerinde ışıktaki pırıl pırıl parlayan minicik kristaller vardı. Degaje yakası, baştan çıkarıcı bir şekilde göğüslerimin üstüne dökülüyordu. Eteği dizlerime kadar iniyordu ve elbise üzerime tam oturuyordu. Ben elbiseyi düzeltirken Alec başka bir kutu daha uzattı. Ayakkabılar orijinal Gucci’ydi. Dore rengi ayakkabıların hafif bir platformu ve on santimlik çivi topukları vardı.

“Ayakkabı sevmeyen bir kadınla hiç karşılaşmadım.”

“Tüm kadınlar becer-beni topuklularını sever. Özellikle de böyle seksi olanları. Bu bizim genlerimizde var.” Omuzlarımı silktim. “Biz böyle doğmuşuz.”

Ben hazırlığımı tamamlarken Alec de takım elbisesine çekidüzen verdi ve ardından beni alt kattaki partiye götürdü. Parti tüm hızıyla devam ediyordu. Biz kapıdan içeri girer girmez flaşlar patladı ve bir alkış tufanı koptu. Beyaz, dar bir takım elbise giymiş olan bir sarışın, Alec’i tutup hemen yanımdan uzaklaştırdı. Kadın, Alec’in basın danışmanıydı. Onu ilk birkaç günden sonra hiç görmemiştim, ama eğer Alec kaçmaya teşebbüs ederse kolundan kan çıkartabilecek kadar sert bir tutuşu vardı. Alec omzunun üzerinden bana baktı. Sarkık dudakları ve çatık kaşları bu durumdan hiç de memnun olmadığını kanıtlıyordu. Ona el sallayıp bir öpücük yolladım.

Şampanya servis eden bir adam bana bir kadeh uzattı. Kabarık pembe içkiyle dolu kadehi aldım ve ilk tuvale doğru ilerledim. Resimdeki bendim. Elbette. Ancak Alec ilk görmüş olduğum zamana göre çok daha fazla derinlik katmıştı. Şimdi sanki resmimin yanağından süzülen gözyaşı damlasını yakalayabilir ve tuvale bastırılmış kırmızı dudakları dağıtabilirmişim gibiydi.

Tuvalin altına, “Benim İçin Aşk Yok,” yazılmıştı. Birkaç adım ilerledim ve tekrar aynı resimle karşılaştım, ancak bu seferkine serigrafik baskı ve orijinal görüntüdeki kalbe dokunuşumun resmi de dahildi. “Kendini Sev.” Tuvalin altındaki kelimeleri okumak kalbime bir mızrak gibi saplandı.

Bu tabloya daha fazla bakmaya dayanamayarak en çok hareketliliğin yaşandığı yere doğru ilerledim. Üç tuval tek bir set haline getirilmişti. Işıklar altında parlayan yan yana asılmış olan üç büyük tuvalin önünde büyük bir kalabalık toplanmıştı. Üçlünün üzerinde “Paramparça Aşk” yazıyordu, ancak her birinin altında kendilerine özgü bir isim yazdığını fark ettim.

Aiden’in kendisini tatmin ettiği ve elimle onun penisini sakladığım tuval, “Yasak Aşk” şeklinde etiketlenmişti. Sonra Alec’in Aiden’la beni nahoş bir anda yakalamış olduğu ortadaki tuvale, “Aşk Acıtır,” ismi verilmişti. Ve sonuncusu. Bu tuvalin önünde daha büyük bir kalabalık vardı. Alec ve ben tutkuyla birbirimize dolanmıştık. Üçlü içindeki en çarpıcı resim kesinlikle buydu. Alec tuvaldeki çiftin etrafına kırmızı boyayla nefes kesici helezonlar eklemişti, çiftin paylaştığı ateşli tutku bu şekilde çok daha iyi vurgulanmıştı. Tuvalin altında basitçe, “Bizim Aşkımız” yazıyordu.

Ve gerçekten de öyleydi. Alec’le benim aşkıydı. Güzel,

tutkulu, vahşi, ama aynı zamanda beslenmesi ve değer verilmesi gereken bir aşktı. Sağlığı, tuvalin üzerine mükemmel bir şekilde yansıtılmıştı.

Duvar boyunca ilerledim ve yorum yapan insanları izledim. Ne kesilen bir soluk sesi duydum ne de bir kaş çatış gördüm. Bu, insanların Alec'in hayal gücünü kabullendiği anlamına geliyor olmalıydı.

Bu resim beni tahrik ediyordu. Bacaklarımın arasını ısılatıyor ve beni Alec'i ilk gördüğüm anda onun üzerine atlamaya hazır hale getiriyordu. Bu resme "Bencil Aşk" adını vermişti. Ben tüm dünyanın gözlerinin önünde kendimi tatmin ediyordum. Bu resimle ilgili son derece dürüst ve güçlü bir şey vardı. En azından ben bu şekilde hissediyordum.

Ben resme bakarken Alec'in kolları bedenime dolandı.

"Hoşuna gitti mi?"

"Yapması daha çok hoşuma gidiyordu," dedim kısık bir sesle. Sözcüklerim gerçekte bir inilti gibiydi.

"Ah, anlıyorum. Daha sonra bu sahneyi tekrar edelim mi, hı?" Hızlı bir şekilde başımı salladım. "Sana son resmi göstermeme izin ver. Bugüne kadar çekmiş olduğum en iyi fotoğraf."

Alec Dubois gerçekten müthiş bir ressam ve fotoğrafçıydı. Resimlerini takvimlerden imzalı taş baskılara kadar her şeyin üzerinde görebilirdiniz.

Üzerinde kocaman beyaz bir perdenin asılı olduğu tuvalin yanına doğru ilerledik. Resmin açığa çıkmasını bekleyen büyük bir kalabalık çevremizi sardı. "Bu portre fiyatının iki katına satılacak. Bu fiyatın yarısı senin olacak, *ma jolie*."

Bu beni büyük bir şoka soktu. Başımı hayır anlamında

defalarca salladım, ancak Alec sadece sırtıttı ve portrenin üzerindeki örtüyü çekti. Bu bendim. Ama gerçek bendim. Sadece Mia. Space Needle'in gözlem katında durmuş, ufka doğru bakıyordum. Esen rüzgârda saçlarım siyah bir bayrak gibi dalgalanıyordu. Huzurluydum, mutluydum ve kendimi karşımdaki güzelliğe kaptırmıştım. O anda özgür görünüyordum. İstemediğim ama gitgide alışmaya başladığım bir işin sınırları içinde takılıp kalmamıştım. Babamı kurtarmaya çalışmak ya da Los Angeles'ta bir oyuncu olarak hayatta kalmaya çabalamak yoktu. Saf güzellik. İlk defa kendimi güzel biri olarak görmüştüm. Bu resim sayesinde, Alec bunu görmemi sağlamıştı.

Alec'in yakalamış olduğu şeye bakarken gözlerim doldu. Bedenimi bir sıcaklık sardı, gözlerimin odağındaki bu resim ısıltı parlarken geri kalan her şey karanlığa gömüldü. Tuvalin altındaki başlığı inceledim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağıya süzülerek göğüslerimin üzerine damladı ve ayaklarımda altındaki beton zemine döküldü. Bakışlarımı Alec'in gözlerine kilitledim, onun gözleri de ıslaktı, ancak tek bir damla yaşın bile düşmesine izin vermedi.

Şimdiye dek görmüş olduğum en güzel fotoğrafımın altındaki sözcükler her şeyi söylüyordu.

“Hoşça Kal Aşkım.”

Onuncu Bölüm

Dün akşam muhteşemdi. Kendimi kralın balosundaki Küledisi gibi hissetmiştim. Son tuval açığa çıkar çıkmaz katılımcılar noktaları birleştirmeye başlamıştı. Gazeteler ve diğer medya kuruluşları benimle röportajlar yaptı ve Alec'le birlikte fotoğraflarımızı çekti. Çok eğlenceliydi. Tüketmiş olduğum şampanyalar bile ruh halimi hiç etkilememişti. Her şey bittikten sonra Alec'in tabloları için teklifler verildi. Önümüzdeki altı ay boyunca farklı galerilerde sergiye çıkacaklardı. Sonrasında alıcılar türünün tek örneği olan orijinal bir Dubois'e sahip olacaktı. Ancak her şeyden önce Alec eserlerini görebilmeleri için kamuoyuna da bir fırsat vermek istiyordu. Bunu anlıyordum. Sanatının tutkusuydu ve tüm dünyayla paylaşılması gerekiyordu.

Dışarısı hâlâ karanlıktı, gece yarısı rengindeydi. Gündoğumuna az kalmış olmalıydı. Dün akşam sergi için hazırlanmadan önce tüm eşyalarımı toplamış ve çantamı alt kattaki bir köşeye saklamıştım. Uçağım erken bir saatteydi ve evden fark edilmeden çıkmak istiyordum. Wes'le olduğu gibi, Alec'e de yüz yüze veda etme düşüncesine dayanamıyordum. Bir heykeltıraşın elinden çıkmış

gibi görünen yüzüne ve bedenine baktım. Çok güzeldi ve şu anda deliksiz bir uykudaydı. Dün gece benden daha çok şampanya içmişti ve ardından da ismini hiç duymadığım bir Fransız içkisiyle geceyi tamamlamıştı. Sonra beni yatağa götürmüş, ölümüne becermiş ve hâlâ içimdeyken kendinden geçmişti.

Birlikte geçirdiğimiz bütün bir ayı temsil eden çılgın, eğlenceli ve duygusal bir sevişme olmuştu. Hatırlayacağımız en son şeyin bu olmasını istiyordum.

Bu yüzden yataktan sessizce çıktım ve Alec'in tişörtünü çantama tıktırdım. Bunu bir hatıra olarak almamam için hiçbir neden göremiyordum. Ayrıca harika bir şekilde Alec kokuyordu. Tüm çantalarımı kaptım ve alt kattaki banyoda duş aldım. Mutfağa girdiğimde saat neredeyse beşe geliyordu. Taksi yirmi dakika sonra burada olurdu. Vegas uçagım saat yedideydi. Özel kâğıdımla birlikte bir tükenmez kalem çıkardım. Zamanı gelmişti.

Alec, benim sevgili Fransızım,

Seni bu şekilde bıraktığım için çok özür dilerim, ancak aklında kalan son şey sevişmemiz olsun istedim. Çünkü olan buydu, sevişmek. Bunu sana dün söylemeliydim. Neden söylemedim, bilmiyorum. Seviyorum, biliyor musun? Seni seviyorum, Alec. Bizim tarzımızla. Arkadaş olarak, sevgili olarak, birbirlerine sahip oldukları süre boyunca birbirini sevmenin kaderinde olduğu iki insan gibi.

Seninle birlikte geçirdiğim bu bir ayı asla unutmayacağım. Bana aşkın tüm çeşitlerini öğrettin ve öğrendiklerim ömrümün geri kalanı boyunca hep benimle

olacaklar. Sen ve sanatın sayesinde, eğer her iki taraf da dürüst olursa, sevgi dolu bir ilişkinin nasıl olabileceğini görebilmem mümkün oldu. Hiç yalan söylemedin, beni kandırmaya çalışmadın, her zaman doğruları söyledin. Bunun için geçekten minnettarım.

Senin ilham perin olmak, bu deneyim, beni değiştireceğini asla hayal bile edemeyeceğim bir şeydi. Ama değiştirdi. Sen değiştirdin. İyi bir şekilde.

Teşekkür ederim Alec, kısa bir süreliğine bile olsa âşık olmanın, sevgiyi özgürce vermenin ve karşılığında verilen sevgiyi kabullenmenin sorun olmadığını bana gösterdiğin için.

Je t'aime. Au revoir.

~ Mia

Adımı yazdığım yerin yakınına bir öpücük kondurdum ve notu kahve demliğinin yanına bıraktım. Onu son bir kez görmek adına kapıdan çıkıp merdivenlerden yukarıya koşturmak için kendimi zor tuttum. Asansörün düğmesine bastım ve binanın önündeki taksimle buluştum.

Havaalanı ağzına kadar doluydu. Güvenlik kontrolünden geçtikten sonra biniş kapısına koşturdum ve uçağa zar zor yetiştim. Koltuğuma yerleşip çantamı kucağıma bıraktım. Ön gözdeki telefonum çalmaya başladı. Telefonu alırken elim bir zarfa değdi. Bir an için arayanın Alec olabileceğini düşünerek kalbim hızlandı. Ama mesaj gelmişti.

Kimden: Ginelle Harper

Kime: Mia Saunders

Çirkin suratını görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi de sana çirkin dediğim için Mads bana bağırıyor. Üzgünüm sürtük. ;)

Büyük bir kahkaha patlattım, telefonumu uçak moduna aldım ve sonra da çantamın içindeki zarfı çıkardım. Zarfın ön tarafına zarif ve eğik bir elyazısıyla ismim karalanmıştı. Ama aslında benim ismim değildi, onun bana hitap ediş şekliydi. “*Ma Jolie*.” Şimdiden özlemiştim. Sabahları büzdüğü dudakları arasından dökülen kelimeler, yastığın üzerindeki dağınık saçları...

Başımı sallayarak içimde coşan duygular yüzünden gözümünden damlamaya hazır yaşları defetmeyi başardım. Zarfı açınca içinden bir kart çıktı. Alec’in resimlerinden birinin kopyasıydı. Fransadaki bir kasabanın tablosuydu ve bir kartpostala dönüştürülmüştü. Bu hem çok tatlı hem de çok komikti. Egoist.

Kartpostalı açtım ve içinden bir avuç fotoğraf döküldü. Birlikte yaptığımız tabloların resimleriyle kendi çekmiş olduğu bir fotoğrafımız vardı. Onunla dalga geçmeme neden olan selfie... Alec’in yüzünü tutuyor ve onu öpüyordum. Topuzundan birkaç saç teli kurtulmuştu ve benimkiler de vahşice dalgalanıyordu. Güneş tepemizde parlıyordu. Fotoğrafi göğsüme bastırıp gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Fransızımı özleyecektim. Hem de çok.

Son fotoğraf bana aitti. “Hoşça Kal Aşkım” olarak adlandırıldığı bir resimdi. Birlikte geçirdiğimiz bu güzel bir ay için mükemmel bir sondu. Karta hiçbir şey yazmamıştı. Ama zaten fotoğraflar gereken her şeyi söylüyordu.

Wes gibi, Alec'i de hiçbir zaman unutmayacaktım. Gerçekten yaşamış ve sevilmiş olduğum o anları, hayatım boyunca sevgiyle hatırlayacaktım.

Teyzemin yeni müşterimle ilgili göndermiş olduğu e-postaları gözden geçirdim. Resim ikonuna tıkladım. Vay anasını! Başka bir seksi herif daha. Bu seferki kesinlikle İtalyandı. Teyzem bu adamları nereden buluyordu? Anthony "Tony" Fasano otuz bir yaşındaydı, eksi bir boksördü ki şu anda baktığım resimden de belli oluyordu. Adamın vücudu mermerden yapılmış gibi görünüyordu. Teni buğday rengiydi, saçları benimkiler gibi siyah ve gözleri masmaviydi. Erkeklerimde tercih ettiğim kadar uzun boylu değildi. Yaklaşık 1.80 boyundaydı, fakat boydaki eksikliği erkekse güzelliğiyle telafi ediyordu.

Ayakta durduğu ve elinde boks kemerine benzer bir şey tuttuğu fotoğrafa bakacak olursak, bedeninde bir gram yağ yoktu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Dev bir restoran zincirine sahipti. İtalyan yemekleri hiç de düşük kalorili değildi. Belki de bu eski bir fotoğraftı. Millie'nin de dediği gibi, bu adamın bana neden ihtiyaç duyduğu önemli değildi. Sadece bana ihtiyacı vardı. Ve ben de onun nişanlısıymışım gibi davranacaktım. Nedenini ancak Tanrı bilirdi! Kadınlar zengin ve yakışıklı bir adamla evlenme fırsatını yakalamak için böyle bir adamın ayaklarına kapanır, ona tapardı. Acaba onun da Wes'le aynı tarzda sorunları mı vardı, yoksa sadece servet avcılarından mı bıkmişti?

Ah, neyse. Vegas'ta birkaç gün geçirecektim ve sonra Anthony Fasano'yla buluşmak için Chicago, Illinois'e gidecektim.

Bekle beni rüzgârlı şehir.

Teşekkürler

Sarah Saunders, Mia'ya ismini verdiği ve onu sert bir kız yapmama yardım ettiği için teşekkürler! Kızımızda senden çok şey var ve buna bayılıyorum!

Editörüm Ekatarina Sayanova'ya! "Beni" ve hikâyelerimi daha önce hiçbir editörümün anlayamadığı kadar iyi anlıyorsun. Yaptığın her bir düzeltiyle beni daha iyi bir yazar olmamı sağladın.

Heather White... Bazen senin gibi özverili bir insanı hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum. Bu yolculuğa seninle birlikte çıktığım için çok mutluyum. Yolculuğa güven bebek!

Ginelle Blanch... En başından beri benimleydin, hiç şikâyet etmedin, her zaman destek oldun ve bulduğun deli saçması hatalarla beni her seferine şaşkına çevirdin. Detaylar konusunda mükemmel bir gözün var. Yeteneğini benimle paylaştığın için çok teşekkürler.

Jeananna Goodall... Yazdığım her şeyi ben daha kontrol etmeden okuyan kadın. Sana hayranım. Yazmak istememi ve her hikâyeye inanmamı sağlıyorsun. Bana her zaman umut verdiğin için teşekkürler.

Anita Shofner... Benim şimdiki ve geçmiş zaman KRALİÇEM. Karakterlerimin zaman içinde kaybolmasını engelliyorsun ve kitaplarım senin sayende ışıltıyor.

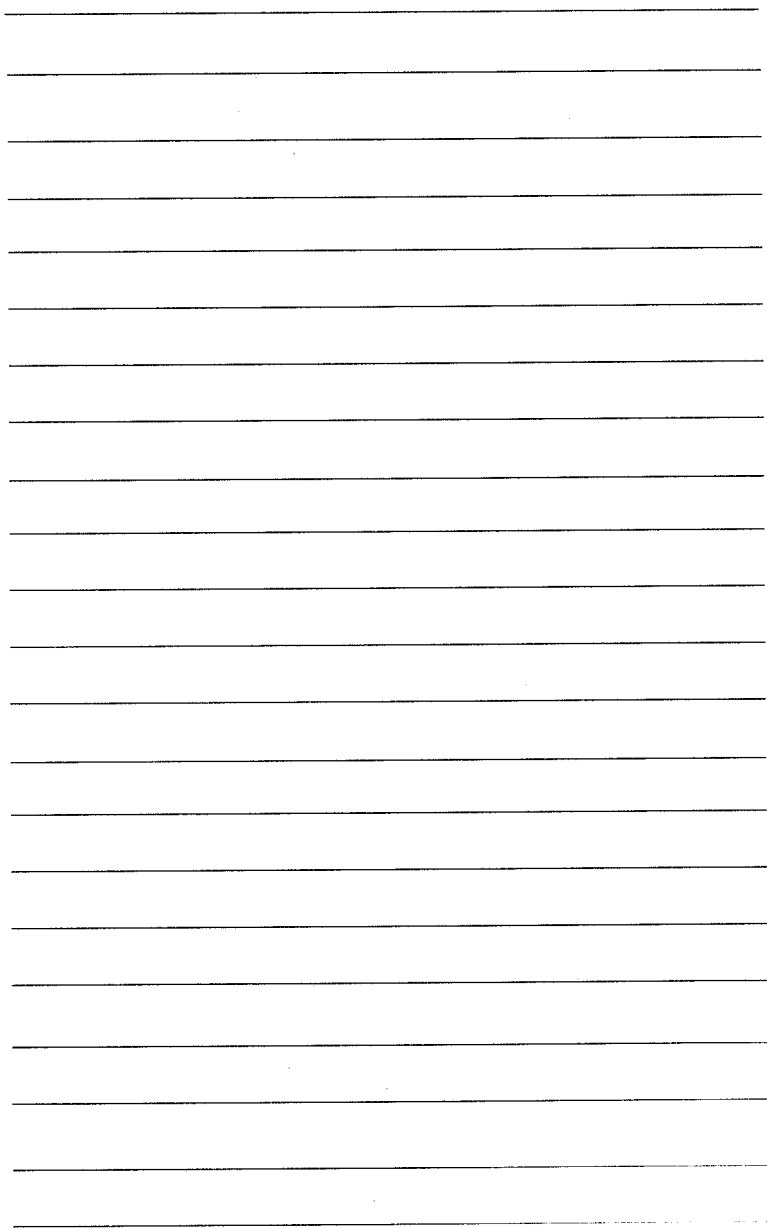
Christine Benoit... Fransızcamın doğru olması adına düzeltmeler yaptığın için teşekkürler. Lisanınız çok güzel. Kitabıma eklemekten büyük bir keyif aldım.

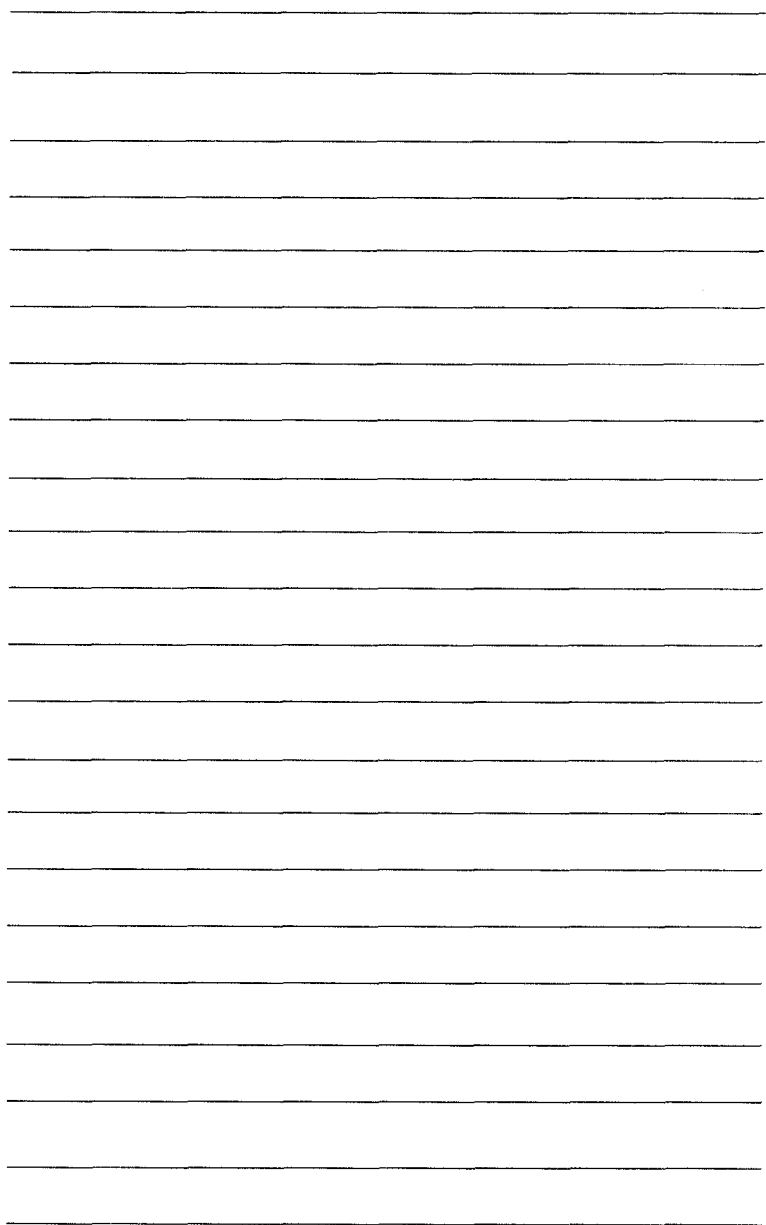
Audrey'nin Melekleri'ne, birlikte dünyayı değiştiriyoruz. Her bir kitapla...

Tüm Audrey Carlan'ın Çekici Okuyucuları'na... Her gün gülümsememi sağlıyorsunuz. Desteğiniz için teşekkürler.

Ve son olarak yayıncım Waterhouse Press... Olağan-üstüsünüz. Beni bulduğunuz ve bana benim diyebildiğim bir ev verdiğiniz için daha mutlu olamazdım. Sizi çılgınca seviyorum.

This image shows a single page of white paper with horizontal blue or grey ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page, leaving small margins at the top and bottom. There is no handwriting or printed text on the page.

The first part of the paper discusses the importance of the study of the history of the United States. It is argued that a knowledge of the past is essential for a full understanding of the present. The author then goes on to discuss the role of the government in the development of the country. He argues that the government has played a crucial role in the growth of the nation, and that it is essential for the government to continue to play this role in the future. The author then discusses the role of the individual in the development of the country. He argues that the individual has played a crucial role in the growth of the nation, and that it is essential for the individual to continue to play this role in the future. The author then discusses the role of the community in the development of the country. He argues that the community has played a crucial role in the growth of the nation, and that it is essential for the community to continue to play this role in the future. The author then discusses the role of the nation in the development of the world. He argues that the nation has played a crucial role in the growth of the world, and that it is essential for the nation to continue to play this role in the future. The author then discusses the role of the world in the development of the future. He argues that the world has played a crucial role in the growth of the future, and that it is essential for the world to continue to play this role in the future.

AUDREY CARLAN,
New York Times ve *Wall
Street Journal* Çoksatanlar
yazarıdır. Romantik ve ateşli
karakterleriyle okuyucunun
kalbini tam on ikiden vuran
yazar, hayatının aşkı ve iki
çocuğuyla California'da
yaşamaktadır. Boş
zamanlarında yoga
eğitmenliği de yapan Carlan,
dünya çapında fenomen
haline gelen *Takvim Kızı*
haricinde farklı seriler de
yazmaya devam etmektedir.

www.audreycarlan.com

*1 MİLYON'dan fazla adetle satış rekorları kıran ve hakları
30 farklı ülkeye satılan... New York Times Çoksatanlar
Listesi'nin 1 numarası... Audrey Carlan'ın dünya çapında
ses getiren TAKVİM KIZI Arkadya Bitter farkıyla sizlerle.
Takvimlerinizi hazırlayın! Her aya farklı bir kitap, her ay
farklı bir macera.*

Bir İlham Perisi! Hem de ben! Yani sert motorcu kız Mia Saunders, bu kez bir aylığına dünyanın en ünlü ressamlarından birinin İlham Perisi olmaya gidiyor.

Açıkçası bir takvim kızı olmayı kabul ederken Seattle'daki boş bir tuvalin önünde çıplak kalacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Ancak görünen o ki Ressam Alec Dubois'in fırçası kadar ikna yeteneği de oldukça güçlü.

Öte yandan güçlü olduğu yanların bunlarla sınırlı kalmayacağını da tahmin etmek zor değil. Sanırım şubat ayının kahramanı Bay Dubois'ten hayat ve aşk adına öğrendiklerim ömrümün sonuna dek aklımdan çıkmayacak.

₺17.00

